ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\J_P_GAREN-Mark_Stone_3-PIRÁTI NA SYLWĚ.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone_9
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen
PIRÁTI NA SYLWĚ

1
Dveře výtahu se s jemným zasyčením otevřely a kapitán Mark Stone vyšel na chodbu. Byl to pětatřicetiletý brunet, nakrátko ostříhaný, atletické postavy, s výraznými rysy a šedýma očima. Za ním šel Ray, android a Markův přítel, ještě větší a statnější. Podobnost robotů s lidmi byla až neuvěřitelná. Vše bylo promyšleno do nejmenšího detailu - rostly jim vousy, potili se, víčka se pohybovala v pravidelných intervalech. Tyto stroje mohly bez obtíží doprovázet agenty, kteří se vmísili mezi obyvatelstvo primitivních planet, a zaznamenávat všechno, co viděli a slyšeli. Podle získaných dokumentů si pak specialisté mohli utvořit přesný obraz o stupni civilizovanosti planety.
Marka udivilo, že za stolem u počítače nenašel generálovu sekretářku Peggy, suchou, přísnou starou pannu: na jejím místě seděla asi pětadvacetiletá tmavovláska. Výstřih její blůzy nechával tušit hruď, která se obešla bez podprsenky. Prohlížela si oba příchozí trochu čtveráckým pohledem, v němž se zračil zájem. Naneštěstí pro ni neměl Mark zrovna nejlepší náladu: musel přerušit svou dovolenou a hlásit se u generála Khova - šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami.
"Kapitán Stone," řekl suše. "Ohlašte mě u generála. Trochu jsem se opozdil a víte, jak si potrpí na přesnost."
Bruneta s povzdechem vztáhla ruku k tlačítku interfonu. Ten pohyb napnul látku blůzičky, což potvrdilo první dojem o dokonalých proporcích její majitelky.
"Kapitán Stone přichází na váš rozkaz, pane generále."
"Konečně! Ať vejde!"
Hlas, vycházející z reproduktoru, se podobal spíše řvaní hladového lva než přátelskému přivítání. "Takový je od té doby, co jsem nastoupila! Někdy si říkám, jestli vůbec umí mluvit normálně!"
"Počkej tu na mě Rayi, promluvím s ním sám."
Když Mark otevřel dveře do kanceláře, bylo mu jasné, že jeho nadřízený zuří. Khov kouřil jen výjimečně a jen když ho trápil nějaký vážný problém. V místnosti se vznášel těžký cigaretový dým.
Světlo pronikalo do kanceláře širokým zaskleným výklenkem. Odtud se naskýtal pohled na obrovskou newyorskou metropoli, která se během staletí rozrostla tak mohutně, že Washington byl jejím předměstím.
Khov seděl za svým pracovním stolem a drtil v prstech cigaretu. Byl to dvoumetrový, dobrý metrák vážící obr. Po svých dávných mongolských předcích zdědil úzké, velmi tmavé oči. Jeho holá lebka se leskla v paprscích zapadajícího slunce.
"Posadte se," zahučel generál.
Ze zásuvky vytáhl láhev bourbonu a dvě sklenice. Mark otevřel ústa, ale Khov ho předešel:
"Vím, že jsem vás vytrhl z pobytu u vaší přítelkyně Elzy Swensonové, nejbohatší ženy Galaxie, která pro vás hodně znamená. Máte ještě deset dní dovolené. Ale bohužel, vyskytly se problémy!"
Naplnil sklenice a jednu z nich podal Markovi. "Napijte se, budete to potřebovat. Před týdnem jsem vyslal Rikea Pattersona na misi k planetě Sylwa. Ten chlapec měl budoucnost, byl trochu jako vy..."
"Co se stalo?"
"Sotva se dostal do slunečního systému Sylwy, byl napaden dvěma pirátskými astronefy. Jeho poslední vzkaz byl: ‚Osm torpéd... nemůžu manévrovat... sbohem.' Pak už nic."
Khov prudce zamáčkl cigaretu v popelníku přeplněném nedopalky, což zvedlo gejzír popílku. Setřel ho hřbetem široké dlaně.
"Podle odborníků měl smůlu, že se nechal překvapit v nejnevhodnější chvíli. Vesmírná policie vyslala hlídku, která však objevila jen zbytky vraku. Samozřejmě, že piráti nečekali."
"Patrně se skrývají na nějaké planetě."
"Ne! Hlídka prozkoumala celou oblast a nenašla sebemenší stopu."
Khov starostlivě pokýval hlavou:
"Výpravy na primitivní planety jsou samy o sobě nebezpečné. Jestli budeme muset navíc čelit pirátům..."
"Co si o tom mysli admirál Neuman?"
"Měl jsem s naším drahým velitelem Vesmírné policie dlouhý rozhovor. Je v ještě horší náladě než já, ale nedal to najevo. Během šesti měsíců znepokojivě vzrostl počet pirátských útoků. Jeho možnosti jsou omezené, byl nucen

povolat na pomoc první galaktickou eskadru, což se ho nepříjemně dotklo. Přes značné vojenské posily však byly výsledky chabé. Podařilo se zničit jen jednu pirátskou loď."
"Vesmírné pirátství existovalo vždycky," poznamenal Mark.
"Ale nikdy v takovém rozsahu. Je toho tolik, že všechny planety Zemské Unie požadují ochranu jednotek Vesmírné policie."
Mark se ironicky ušklíbl.
"Nebylo by jednodušší provést blokádu Solanu?"
Tato planeta byla připojena k Zemské Unii před půl stoletím spise z respektu k humanistickým zásadám. (Obyvatelé Solanu žárlivě střežili svoji autonomii: oficiální představitelé jiných světů byli přijímáni pouze na velvyslanectvích a povolení přistát se udělovalo podle zvláštních kritérií. Místní obchodníci nakupovali za nízké ceny kradené zboží a výměnou za to se tam mohli piráti dobře zásobit.)
"Představte si, že admirála Neumana to napadlo také," řekl uštěpačně Khov. "Hlídky kolem Solanu byly zesíleny, provedli jsme důsledné kontroly, ale bez výsledků."
Mark spolkl doušek koňaku a řekl:
"Nemyslím, že jste mě sem zavolal jen proto, abyste mi vykládal o neúspěších Vesmírné policie."
Khov naráz vyprázdnil svou sklenici.
"Máte pravdu! Služba musí fungovat dál a je třeba vyslat další výpravu na Sylwu. Pro vás to nebude problém: civilizace středověkého typu, turnaje, jízdy na koni, zápasy. Přesně vaše specializace..."
"Proč já? Jiní agenti jsou stejně schopní a čekají na příležitost."
Generál svraštil čelo a zapálil si další cigaretu. "Mohl bych vyslat mladé agenty, kteří nedávno dokončili školu. Jsem přesvědčen, že by si na Sylwě počínali výborně... pokud by tam ovšem doletěli. Ovládají středověkou kulturu možná lépe než vy, ale nejsou to ostřílení astronauti. Vy jste se připravoval jako poručík v první galaktické eskadře a během tří let jste vyřídil víc pirátských astronefů než několik pilotů Vesmírné policie dohromady. Byl jste dokonce několikrát vyznamenán. Chápejte tedy, že nechci riskovat životy nováčků. Dokud Vesmírná policie neudělá pořádek, omezím výpravy na minimum."
Mark potlačil úsměv. Přes svou přísnost a výbušnou povahu se Khov snažil chránit své lidi. Byl to on, který při nástupu na vedoucí místo ve Službě pro dohled nad primitivními planetami prosadil androidy jako doprovod agentů, i přes obrovské výdaje, které tyto dokonalé mechanismy představovaly.
"Kdy mám vyrazit?" vzdychl kapitán.
"Zítra. Váš astronef Neptun II je připraven k odletu. Přikázal jsem, aby zdvojnásobili počet jaderných střel v jeho výzbroji. Dostal jste i víc klamných maket a generátor lodi seřídili na větší výkon."
"Díky! Jestli všechno to, co jste říkal, je pravdivé, tak mi to bude užitečné."
"Předpokládám, že nebudete chtít být doprovázen nějakým novým androidem a že si necháte Raye..."
"Mám své zvyky," odvětil rychle Mark.
Khov věděl o vztahu, který se mezi nimi vytvořil, i když přátelství mezi člověkem a robotem nebylo teoreticky možné. Snad to zapříčinil fakt, že Ray byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu dovoloval komunikovat s Markem pomocí telepatie.
"Nezapomeňte mu říct, aby si odpojil svůj dezintegrátor. Nové předpisy jeho používání na primitivních planetách zakazují. Před odletem si vezměte záznamy s údaji o Sylwě. Požádal jsem Sue, aby vám je připravila."
Generál stiskl tlačítko interfonu. Než stačil promluvit, zachytil v reproduktoru hlas sekretářky:

"Ne, Rayi! Ne tady... To není rozumné... Výkřik, který neměl s bolestí nic společného... Tlumené vzdechy... V tom okamžiku zachytil Mark robotovu prosbu:
"Zdrž generála ještě pár minut!"
Khov byl tak vyvedený z míry, že mimoděk odtáhl prst z tlačítka. Jeho obličej se rozjasnil širokým úsměvem.
"Ten chlap, ten android,..." šklebil se.
Mark mávl bezmocně rukou.
"Rejstřík Rayových citů se postupně obohacuje. Nejdřív objevil přátelství, pak nenávist a touhu po pomstě."
"Vím. Vyřídil si to s těmi darebáky, kteří vás těžce zranili."
"Od jisté doby to zkouší s láskou. Není to ani nejhorší, ani nejnepříjemnější lidská neřest."
Mark se rozhodl změnit námět hovoru, a proto se zeptal:
"Co jste udělal s Peggy?"
"Vzala si týden volna a má žena odjela s ní." Khov si povzdechl. "Od té doby, co jste rozptýlil její podezření vůči mému chování při expedici na Wilk, vzala si do hlavy, že musí odčinit svou chybu. Každý večer mě pronásleduje svými pozornostmi. Ne že by to bylo nepříjemné, ale občas je to vyčerpávající..."
"Jedno domorodé přísloví říká, že je lepší mít pod střechou vulkán než horu ledu!"
"Vím, že tomu rozumíte... Nakonec, alespoň se tenhle týden zase jednou vyspím!"
Khov znovu naplnil sklenice a svoji zvedl k ústům.
"Na vaše zdraví, Marku! Hlavně se vraťte v pořádku! Budu vás potřebovat, abych vyškolil nové agenty, než půjdete do důchodu."
"Cesta je volná," vysílal Ray.
Mark postavil svou sklenici.
"Vyřiďte Else, že ji pozdravuji. Jsem přesvědčen, že se k ní vrátíte ve výborné formě."
Khov doprovodil kapitána až na práh své kanceláře. Vrhl zvědavý pohled na sekretářku. Zářící oči, červené tváře,

zrychlený dech, právě si upravovala blůzu. Ray stál opřený zády o stěnu, nehybný, s lhostejným výrazem v obličeji.
Potlačujíc úsměv, generál zamumlal:
"Dejte kapitánu Stoneovi záznamy, které jste měla připravit."
Zatímco mladá žena prohledávala zásuvky, Mark vyslal robotovi telepaticky zprávu:
"Rayi, máš na puse rtěnku, setři si ji..."

2

Mark, pohodlně usazený v pilotní kabině, líně usrkával ze sklenice džusu. Jejich let se pomalu blížil ke konci. Oba agenti S.D.P.P. strávili jako obvykle větší část cesty napojeni na psychický induktor. S jeho pomocí se naučili domorodému jazyku a absorbovali údaje o místní civilizaci, získané předchozí expedicí, která se uskutečnila před padesáti lety.
Od svého setkání s inteligentním společenstvím rostlin, které ho naučilo využívat lépe jeho psychickou kapacitu, vstřebával Mark lekce induktoru rychleji než jeho kolegové. To mu nechávalo více času na příjemnou relaxaci.
Ray, sedící u řídícího pultu, pozorně sledoval údaje palubních přístrojů.
"Tahle akce se mi vůbec nezamlouvá," mručel si polohlasně. "Mám o tebe strach."
Marka tento sentimentální výlev, znějící z úst robota poněkud zvláštně, příliš neudivil. Už dávno věděl, že Ray je mnohem lepší přítel; než by mohlo být jakékoli stvoření z masa a krve.
"Jak vypadá výstupní program?"
"Patterson byl napaden hned po svém vynoření ze subprostoru. Myslel jsem si, že by bylo bezpečnější objevit se na opačném konci místní sluneční soustavy. To nám umožní porozhlédnout se trochu kolem a přesvědčit se, zda není nablízku nějaká uvítací delegace."
Ozval se kovový hlas palubního počítače: "Výstup za čtyři minuty."
Mark sklopil svoje sedadlo a zapjal si magnetické popruhy.
"Jakmile se zhmotníme v reálném prostoru, zapoj automatický obranný systém!"
"Rozumím," odpověděl Ray. "Pozor na přechod!"
Černý závoj náhle zakryl Markovi zrak.
Jakmile nevolnost pominula, zapnul obrazovku radaru. Jeho pozornost okamžitě zaujaly dva zářící body.
"Kosmické lodi," komentoval to suše Ray. "Zaregistrovaly nás nejspíš hned, jak jsme se vynořili ze subprostoru a zatraceně rychle se přibližují. Nemáme žádnou možnost se jim ztratit."
Planetární systém Sylwy byl velice chudý na kosmická tělesa. Jedna ústřední hvězda třídy G, o něco větší než Slunce a pouze tři planety. Nejblíže centrální hvězdy se nacházela malá oběžnice s rozpáleným, nehostinným povrchem. Potom následovala Sylwa, krásná modravá koule a poslední v pořadí bylo velké těleso bez atmosféry, s divoce rozeklaným povrchem, který svědčil o někdejší bouřlivé vulkanické činnosti.
Neznámé koráby se rychle přibližovaly.
"Rayi, připrav salvu čtyř střel na uvítanou prvnímu hostu, pak obrat o třicet stupňů a zamiř ke třetí planetě!"
Obě lodi pronásledovatelů zahájily palbu prakticky ve stejném okamžiku jako jejich terč. S tím rozdílem, že střel bylo osm. Nečekaně prudký obrat Neptuna II. způsobil, že Markovi málem vylezly oči z důlků. Obklopen rudou mlhou slyšel z dálky Rayův hlas:
"Vypustil jsem maketu, ale jen dvě střely se nechaly oklamat. Ostatní změnily dráhu a pokračují v letu."
Markovi se konečně vrátil zrak. Na postranní obrazovce mohl sledovat dráhu vlastních střel.
"Kontakt za čtyři sekundy," hlásil počítač. "Tři... Dvě..."
První tři pumy, mistrně naváděné Rayem, explodovaly při nárazu na ochranný štít nepřátelské lodi současně. Následkem bylo zahlcení energetického generátoru, který se na okamžik automaticky vypnul. To umožnilo čtvrté střele přiblížit se těsně k trupu astronefu...
Pirátská loď se proměnila v duhový oblak.
"O jednoho míň," oddechl si Mark.
"Bohužel druhý stačil znovu vypálit."
Nezúčastněný hlas palubního počítače oznamoval: "Za námi bojové hlavice, vzdálenost dvacet tisíc metrů... osmnáct tisíc metrů..."
Povrch třetí planety teď zabíral celou ústřední obrazovku. Nehostinný svět, kde se střídaly bezedné propasti, hluboká údolí a gigantické horské hřebeny, a jehož špinavě šedá barva umocňovala dojem zkázy a opuštěnosti.
"Patnáct tisíc..."
"Bude to na chlup," hučel si pro sebe Ray. "Trochu to s tebou zamává, Marku. Přitáhni si antigravitační popruhy a nastav je na maximální výkon."
"Dvanáct tisíc... deset tisíc... sedm tisíc..."
Mark se vzepřel v křesle. Planeta teď byla téměř na dosah.
"Pozor, je to tady," vydal Ray poslední varování.
Brždění bylo téměř zničující. Popruhy se zařízly Markovi do masa. Mladý muž stěží potlačil sténání. Ve výšce necelých pět tisíc metrů změnil Neptun II. prudce směr letu. Muž uvnitř měl pocit, že se na něho zřítil dům.
"Takhle nějak to musí asi vypadat v černé díře," blesklo mu hlavou.
Markova robustní fyzická konstrukce a dlouholetý trénink mu však umožnily, aby se z gravitačního šoku rychle vzpamatoval.
Neptun II letěl tak nízko, že téměř kopíroval terén. Bylo to neuvěřitelné. V takové rychlosti je to šílenství... Za lodí se zvedal obrovský sloup prachu...

"Šest nejbližších raket se podařilo manévrem zmást a napasovaly se do země. Bohužel čtyřem střelám z druhé salvy se povedlo změnit směr a jsou dvanáct set metrů za námi."
Neptun II se řítil nad rozlehlým údolím. Na jeho konci se tyčila vysoká hráz sopečného pohoří. V této rychlosti stačily tři sekundy a...
Mark měl pocit, že se mu vnitřnosti propadly až někam k chodidlům. Astronef vystřelil jako šipka k hvězdnému nebi a lidským členem posádky otřáslo nezadržitelné dávení. Markovy oči zalité slzami však zaznamenaly náraz nepřátelských torpéd do skalního masívu a následnou explozi, která uvolnila gigantickou kamennou lavinu. .
"Povedlo se!"
Rayův hlas se chvěl až příliš lidským projevem radosti. Jeho druh se narovnal. Svaly ho bolely, jakoby právě absolvoval exkurzi útrobami obřího drtiče štěrku.
"Rychle," zasípal, "využij toho, že jsme ve stínu planety. Připrav salvu."
Velitel pirátské lodi se nestačil divit, když náhle znovu spatřil svého protivníka. Právě videorádiem oznámil jeho zmizení. Stačil pouze zapojit ochranný štít, čímž se zbavil možnosti aktivního odporu. Prudký náraz otřásl strojem, světla pohasla, vystřídána slabým svitem nouzového osvětlení. Bandita si ještě stěží stačil uvědomit, že se právě roztavil hlavní generátor. Náhle se objevilo zářící, hrozivě mrazivé slunce. Trup lodi se rozlomil. Pocit dušení... A pak už nic.
Při pohledu na vybuchující nepřátelský astronef se Ray nechal slyšet:
"Ne že bych byl se svým výkonem nespokojen!"
"A máš tentokrát výjimečně pravdu," šklebil se Mark. "Mít pod kontrolou současně tři střely, to je rekord, který jen tak někdo nepřekoná. A teď to otoč k Sylwě."
"Ohlas Vesmírné policii, že jsme první část úkolu zvládli."
Mark natáhl ruku k videorádiu, ale v půli cesty svůj pohyb zastavil.
"Zatím s tím počkáme, pro případ, že by nás poslouchaly něčí nepovolané uši. A až se přiblížíme k Sylwě, sestupuj po chaotické trajektorii, aby to vypadalo, že náš astronef je poškozený."
"Předpisy nám ukládají umístit loď na oběžné dráze a k přistání použít modulu," namítl Ray.
"Nemůžeme v žádném případě opustit Neptun. I kdybychom uvedli v činnost automatický ochranný štít, kterýkoli jenom trochu pečlivý pozorovatel by loď rychle objevil."
"Nezdá se mi pravděpodobné, že by se tady promenovali ještě nějací další piráti."
Mark zavrtěl energicky hlavou.
"Nevěřím na náhody. Dva přepady na stejném místě v rozmezí deseti dnů něco signalizují."
"Tihle bandité prostě číhají na jakoukoli kořist."
"Neřekl bych, mám dojem, že čekali právě na nás. Piráti téměř vždy útočí jen na nákladní lodi. Víš o nějakých, které by tady měly pravidelné linky?"
"To je fakt. Ale když přistaneme na Sylwě, budeš mít potíže s komisí pro nevměšování."
"Dávám přednost dohadování se s komisí před možností skončit své dny jako potulný rytíř, ať už jsou půvaby místních království sebevětší."
Neptun II se rychle blížil k svému cíli a počítač začal odříkávat první informace:
"Planeta pozemského typu. Hmotnost - 0,89 hmotnosti Země. Atmosféra poněkud bohatší na kyslík s menším obsahem CO2."
Na obrazovce defilovaly záběry z vnější kamery.
"Rotace kolem vlastní osy - 25 hodin 12 minut. Elipsovitá oběžná dráha, doba jednoho oběhu kolem ústřední hvězdy: 382 dní. Moře a oceány pokrývají 82% povrchu planety. Polární oblasti jsou zaledněné.
Severojižním směrem se táhne rozlehlý kontinent tvaru přesýpacích hodin, zúžující se v okolí rovníku. Dlouhé horské pásmo jej rozděluje na dvě poloviny. Zbytek povrchu planety je poset četnými ostrovy, z nichž některé jsou značně velké. Poměrně silná vulkanická činnost..."
Všechny ostrovy jsou neobydlené. Civilizace se rozvinula jen na hlavní pevnině, a to ještě na relativně nevelkém území," poznamenal Ray. (Ukázal prstem). "Tady v těch místech je velká sopka, zřejmě už vyhaslá. Celá oblast je bohatá na oxidy železa. Jestliže tam přistaneme, bude velice obtížné Neptun II objevit - silné magnetické pole případné pátrače zmate..."
"Takže vzhůru na ostrov! Sestup těsně nad mořskou hladinu. Případný špión musí mít dojem, že jsme se zřítili do oceánu."
"Počítej s tím, že to s tebou ještě trochu zamává!"
"Buď bez obav, mám pocit, že si začínám zvykat!"

3
Arkun byl kolos vážící určitě víc než metrák. Jeho stará astronautická kombinéza se mu otevírala na zarostlé hrudi. Mohutnou hlavu rámovaly ryšavé vlasy a vousy, které připomínaly lví hřívu. Právě nadával technikovi, sledujícímu radar.
"Ztratil jsem kontakt," bránil se drobný, černovlasý muž.
"Astronef se zřítil do oceánu."
"Který to byl?"
"Nemáme rádiové spojení a s přístroji, které mám k dispozici, ho nemůžu identifikovat. Ale určitě je to ten Jefův."
"Proč ne ten z S.D.P.P.?"
"Jef nám poslal zprávu, že ho zničil. Nezdá se mi, že by si to vymyslel. Za chvíli nám zmizel z radarového pole. Jeho loď

musela být poškozena v boji a on se pokoušel vrátit na základnu. Zaznamenal jsem několikrát jeho nepravidelnou sestupnou trajektorii."
"Proč nevolal o pomoc?"
"Co bychom mohli dělat? Na druhou stranu, kdyby koráb S.D.P.P. neexplodoval, vyslal by signál tísňového volání, jako minulý týden."
Arkun byl nespokojený. Měl rád jistotu.
"Doufám, že se ten chlap z S.D.P.P. smaží v pekle! Kvůli němu jsme přišli o dva stroje... To je pro naši asociaci těžká ztráta. A Jef byl dobrej kamarád. Spolu jsme začínali ovládat vesmír!" Aby zaplašil vzpomínky na minulost, pirát ukončil debatu:
"Hlídej si radar a upozorni mě, kdyby se objevily hlídky Vesmírné policie!"

Ray ukázal Markovi mapu.
"Tohle je oblast, která nás zajímá. Údolí, obklopené kopci, protéká jím velká řeka. Nejdůležitějším a zároveň hlavním městem království je již nejméně padesát let Kevra. Rozkládá se na břehu řeky, nedaleko od oceánu. Ve vnitrozemí, jsou rozesety vesnice nebo spíše baronské statky. Jejich důležitost je tím menší, čím více jsou vzdáleny hlavnímu městu, s výjimkou městečka Zirkan, které leží blízko starého vulkánu."
"Odkud vlastně přicházíme?"
"Z jihu. Dnes tam ještě žijí chudé kočovné kmeny. Je tu obvyklé, že muži odtud odcházejí do služby k bohatým baronům. Umístíme modul do lesa a dostaneme se do vesnice, ležící asi na polovině cesty mezi Zirkanem a Kevrou."
Mark změřil na mapě vzdálenost mezi dvěma body, které mu Ray označil.
"To je pěkný kus cesty! Proč musíme každou výpravu začínat maratónem?"
"Znáš rozkazy: usadit se daleko od lidí, abychom neriskovali, že si nás domorodé obyvatelstvo všimne. Pojď, budeme mít co dělat, abychom umístili modul ještě před východem slunce.
Sestoupili do skladištního prostoru, aby se převlékli.
"Podívej, co jsem si během cesty pořídil podle obrázků z poslední výpravy."
"Doufejme, že se tu móda nemění příliš rychle."
"Bez obav! A i kdyby, bude to jen důkazem toho, že pocházíme ze vzdálenější oblasti."
Ray podal Markovi kalhoty z hrubé hnědé látky, pár kožených bot, košili z umělého lnu a nakonec tuniku sahající do půli stehen. Byla vyrobena z koženky, vyztužené na několika místech kovovými destičkami. Toto vybavení bylo doplněno kulatým štítem, přilbou, mečem s dvojitým ostřím a dýkou. Nakonec se agent S.D.P.P. opásal ochranným opaskem, který vypadal jako silný pás kůže.
Byla to vymoženost pozemské techniky. Vytvářela kolem těla silové pole, chránící před střelami i údery ručních zbraní. Na proražení tohoto pole bylo zapotřebí velmi silné energie. Aby nezmátli domorodce, užívali agenti na výpravách jen slabé intenzity silového pole, které bylo navíc elastické, takže nárazy byly vnímány dost bolestivě. Paradoxně platily nejprimitivnější zbraně jako sekery nebo palcáty za nejnebezpečnější. Ke konci výpravy už Mark nepočítal modřiny a krevní výrony, které "zdobily" jeho tělo.
Zatímco si kapitán připevňoval k opasku meč a dýku, oblékl se stejným způsobem i Ray. Pak se usadili do modulu, který za pár okamžiků opustil nákladový prostor Neptunu II. Mark se dal do smíchu.
"Bojovníci z XI. století a kosmická loď! Jaký krásný anachronismus!"
Vzdalovali se, nabírali rychlost.
"Hlavně se drž těsně nad vlnami!"
"Za tmy je to nebezpečné."
"Nebuď skromný! Jde ti to výborně."
Po hodině namáhavého letu nad rozbouřeným oceánem dosáhl modul pobřeží; právě v okamžiku, kdy se na horizontu objevila slabá záře svítání.
"Tady to bude ideální!"
"Smilování, Rayi! Jsem jen obyčejný smrtelník, a v téhle tmě nic nevidím. Kdyby měla Sylwa alespoň měsíc...
"Je tu mýtina."
Modul, přesně řízený na přistání, dosedl na zem.
"Počkej, dokud nebudou hotovy rozbory."
"K čertu s bezpečnostními předpisy! Vždyť víme, že vzduch je tu výborně dýchatelný."
Mark seskočil na zem a vdechl silnou vůni lesa, pryskyřice, hlíny a směs dalších neurčitých vůní, tak příjemných po době strávené na palubě kosmické lodi.
"Zapoj si obrazovku, nevíme nic o našich nejbližších sousedech. Vrátím modul na Neptun II."
První sluneční paprsky pronikaly větvemi stromů. "Můžeme vyrazit, vesnice je tímhle směrem."
Les byl hustý, samé silné, deformované stromy, jejichž pokřivené větve se tyčily k obloze. Divoké trnité křoví jim bránilo v chůzi. Po hodině cesty se konečně objevilo na nebi slunce a začalo hřát.
"Na téhle části kontinentu je teď začátek léta a jsme přesně nad oblastí tropů," vysvětlil Ray. "Odvahu, polovinu cesty už máme za sebou."
Znovu se vydali na pochod, obtížný už kvůli skutečnosti, že se Mark musel přizpůsobit gravitaci planety. Ale byl zvyklý na podobné překážky a věděl, že za pár hodin se tu bude cítit jako doma.
"Pozor," vysílal náhle Ray, "někdo je před námi."
Za zvuku praskajících větví se pár kroků od nich rozhrnulo houští. Byl to obrovský štětinatý divočák.
Ray uskočil a prudkým pohybem paže do něj zabořil svůj meč až po rukojeť. Zvíře však bylo odolnější, než

předpokládal. Zdálo se, že zranění ani nevnímá. K druhému výpadu už nezbyl Rayovi čas. Mark, očekávající útok, se přikrčil s připraveným mečem.
Nečekaně silná rána ho odhodila skoro na dva metry, ale zuřivé chrochtání ho přinutilo rychle se zvednout. Asi o deset metrů dál se však zvíře zastavilo. Zadní nohy mu podklesly a pak se pomalu svalilo na zem. Jeho tělo sebou ještě chvíli trhalo, ale za chvilku znehybnělo.
Mark se pomalu zvedal s bolestí v pravém stehně. Se zájmem si prohlížel mohutné tělo se silnými kly, dlouhými dobrých padesát centimetrů. Bez svého ochranného opasku by měl stehno roztržené až ke slabině.
Ray vytrhl hněvivým gestem meč svého přítele, který vězel v těle divočáka.
"To je phorex! Měl jsem si dát větší pozor na jeho sílu. Můžeš chodit, Marku?"
Kapitánovi přišel jeho úzkostlivý pohled k smíchu. "Můžu dokonce běhat... Mám dojem, že maso téhle potvory je pro domorodce pravou pochoutkou. Vezmi ho na záda. Bude to výborný způsob, jak se s nimi seznámit."
Asi za hodinu poté se vynořili z lesa. Vesnice (což bylo silné slovo pro asi dvacet chatrčí) se rozprostírala v okruhu přibližně jednoho kilometru.
Kulatá stavení byla vybavena jen dvěma třemi kamennými lavicemi, stěny tvořily dřevěné trámy a štěrbiny byly ucpány hlínou. Vše zakrývala střecha ze slámy nebo z listí.
Na otevřeném prostranství před chatrčemi postávali obyvatelé vesnice v ponurém tichu. Jezdec, oblečený do vyztužené tuniky, která se podobala té Markově, se dohadoval se starcem s prošedivělými vlasy.
Čtyři strážci, vyzbrojení kopími a meči, shromáždili ženy. Tři nešťastnice už měly spoutaná zápěstí.
"Můj pán, hrabě ze Zirkanu, žádá, abyste mu vydali šest dívek!" křičel voják.
Starý muž protestoval chvějícím se hlasem:
"To není možné! Naším pánem je Molk, král z Kevry!"
Vzápětí byl sražen k zemi kopancem.
"Od nynějška budete poslouchat jen hraběte ze Zirkanu."
Pak se obrátil ke svým mužům: "Nebavte se s tou chátrou! Ještě tady ty tři a odcházíme!"
Jeho pohled padl na Raye, nesoucího na zádech phorexe a na Marka.
"Vy jste se opovážili pytlačit na pozemcích mého pána! Chopte se jich! Pověsíme je na prvním stromě."
Vojáci přiskočili, jisti si svou převahou. Ray mrštil vší silou své břemeno na nejbližšího z nich. Voják se pod tíhou mrtvého zvířete zapotácel. Mark vytrhl svůj meč, odrazil ránu kopím, postoupil o krok dopředu a zasáhl tvrdým úderem přilbu svého protivníka. Voják se skácel k zemi.
Než si však kapitán stačil vydechnout, musel se bránit útoku dalšího strážce. Byl to statný chlapík, brunátný ve tváři, s vystouplými, uzlovitými svaly. Jeho prudká rána mečem rozechvěla Markův štít, který mu ztěžkl v ruce. Útočník se znovu rozpřáhl a ostří zasvištělo kapitánovi před nosem. Uskočil o krok, rozmáchl se, ale zasáhl jen protivníkův štít. Vzápětí se musel chránit před novým, ještě silnějším úderem. Pak zahlédl nad svou hlavou napřaženou čepel. Vyrazil a probodl svému soupeři rameno. Ten se navzdory bolesti snažil dokončit svůj pohyb, ale nepodařilo se mu to. Jeho prsty pomalu pouštěly rukojeť meče. Mark ho ramene srazil k zemi.
Ani Ray nezahálel. Vytrhl kopí vojákovi, napolo udušenému mrtvým phorexem a tvrdým úderem ruky se zbavil i druhého strážce.
Velitel stráží, v první chvíli ochromený překvapením, bodl svého koně ostruhami a vyrazil směrem k androidovi. Ray bleskurychle uskočil, popadl nohu jezdce a silným trhnutím ho poslal k zemi.
Vesničané, kteří často bezmocně přihlíželi nejrůznějším bitkám, ztratili apatii. Jakmile uviděli odzbrojené vojáky, vrhli se na ně, dobíjeli je a trhali z nich šaty, zatímco ženy spěchaly osvobodit spoutané dívky.
"Strašné," zahučel Mark, když spatřili nahá, zkrvavená těla strážců.
"Musíš je pochopit! Oni jsou vždycky obětmi. Když se jednou mohou pomstít, využijí toho," filozofoval Ray.
Stařec, nepochybně hlava této malé komunity, zavedl rychle pořádek. Skupina mužů dostala na starost odnést mrtvé mimo vesnici a pohřbít je. Pak se starý muž obrátil k Markovi.
"Děkujeme vám za pomoc, cizinci."
"Jsem rytíř Mark Stone a tohle je Ray, můj pobočník. Přicházíme z jedné vesnice, která leží daleko na jih odsud. Zabloudili jsme v lese a přišli o koně."
Markovo vysvětlení považoval stařec zřejmě za dostačující, neboť řekl:
"Buďte vítáni! Předpokládám, že míříte na dvůr králce Molka. Máte před sebou ještě dlouhou cestu. Přijměte naše pozvání."
Když mluvil, sklouzl jeho pohled několikrát na mrtvého kance, ležícího na zemi.
Mark si toho všiml.
"Je váš. Chtěl jsem ho darovat tomu, kdo nám poskytne přístřeší."
Pro obyvatele vesnice bylo maso patrně vzácností, neboť stařešinův obličej se rozjasnil úsměvem. Zavolal dva muže a pověřil je čtvrcením zvířete.
"Zatímco se jídlo bude připravovat, prokažte mi tu čest, pane a pojďte si odpočinout do mého příbytku."
Dovedl pozemšťana k jedné z chatrčí a vstoupili do rozlehlé místnosti, tmavé, ale dobře větrané. Veškerý nábytek tvořil dřevěný stůl a několik stoliček. Stařec usadil své hosty a mladá dívka, zahalená do dlouhé tuniky, před ně postavila dřevěné poháry a džbán z pálené hlíny.
"To je Zaka, moje nejmladší dcera. Vděčím vám za její záchranu. Kdyby ji ti surovci odvedli, utrhlo by mi to srdce."
Když dívka naplnila poháry, ochutnal Ray jako první a vyslal Markovi telepaticky zprávu:
"Je to druh piva s nízkým obsahem alkoholu. Nebezpečí poškození jater nehrozí."
Nápoj byl chladný a lehce nahořklý. Protože cizinci přicházeli zdaleka, zajímali se o zdejší poměry.

Starý muž vzdychl.
"Po dlouhá léta spravovali páni ze Zirkanu svůj majetek moudře a spravedlivě a uznávali našeho krále. Na neštěstí se před dvěma lety dostal k moci nový hrabě. Je pravým opakem svých předchůdců. Zlý, svárlivý člověk. Vyžadoval otrockou poslušnost a zvýšil daně. Na takovou tvrdost nebyli vesničané zvykli. A minulý rok, nedlouho potom, co začal vulkán znovu soptit, odmítli podřídit se králi. Vypukl konflikt, který trvá dodnes. Už se odehrálo několik bitev, ale králi Molkovi se nikdy, nepodařilo hraběte porazit. Naopak - náš pán byl nucen evakuovat několik vesnic, které hrabě ze Zirkanu okamžitě zabral. Myslím, že král opravdu potřebuje rytíře vašich kvalit."
Mark se zamyšleně usmál.
"Nevím, jestli jsme vám prokázali dobrou službu tím, že jsme vás zbavili Zirkanových strážců. Další si přijedou pro vysvětlení."
"To je pravděpodobné. Řekneme jim pravdu. Tedy téměř... Vysvětlíme, že se jejich muži střetli s královými vojáky a my že jsme boji jen přihlíželi, příliš slabí, než abychom mohli zasáhnout. Nakonec jsme jen řádně pohřbili mrtvé." Zvedl se s mírným úsměvem ve tváři. "Pojďte pane, jídlo je připravené. Kdo ví, co nám budoucnost přinese, je tedy moudré užívat přítomnost."
Na prostranství před chatrčemi se na velkém ohni opékal phorex. Ženy odtahaly těžké podstavce, sloužící k řezání dříví, a přinesly stoličky.
Phorexovo maso bylo tuhé a tmavé a jeho chuť byla pro Marka příjemnou změnou. Kusy masa se podávaly na silných krajících černého, tvrdého chleba, který ale brzy změkl díky stékajícímu omastku.
Vesničané jedli pomalu jako lidé, kteří jsou si vědomi svátečnosti této chvíle. Stařec vysvětloval:
"Už dávno jsme se takhle nenajedli. Lov je privilegiem pánů, nám je zakázán..."
Hodovníci brzy ožili, gestikulovali a hlasitě si vyměňovali poznámky.
"Rayi," vysílal Mark, "doufám, že všechno zaznamenáváš. Naši specialisté lační po detailech z každodenního života."
"Neboj se, vím co je mou povinností."
Večeře trvala dlouho - na Markův vkus až příliš dlouho.
"Musíme co nejdříve vyrazit, poznamenal. Dáte nám koně?"
"Koně vojáků vám patří, zvítězili jste přece!"
"Vezmeme si jen dva. Myslím, že ti zbyli vám budou ještě užiteční."
"Jste velmi šlechetný, pane."
Se zapadajícím sluncem hostina skončila. Stařešina doprovodil své hosty do chatrče.
"Zasloužíte si odpočinek, messire. Za chvíli vám podám důkaz své vděčnosti."
Dvě malé místnosti byly vybaveny pouze primitivními postelemi z prken, pokrytých slámou a potažených šedou hrubou látkou.
"Sláma je čerstvá a bez parazitů," řekl Ray.
Mark si lehl a myslel na dlouhou cestu, která je zítra čeká.
S posledními paprsky zapadajícího slunce se v pokoji objevila Zaka se džbánem a pohárem.
"Otec si myslel, že budete mít ještě žízeň."
Kapitán se s překvapením zvedl z postele.
"Poděkuj mu tedy za mě."
Dívka mu podala pohár, a zatímco pil, nechala sklouznout svou vyšívanou tuniku na zem. Měla mladé tělo, malá ňadra a ploché břicho - nemohlo jí být víc než sedmnáct let. Bez rozpaků vklouzla pod kožešinovou přikrývku a vztáhla k němu ruce.
Mark se udiveně posadil na kraj postele.
"Nejsi na to ještě moc mladá?"
Zaka potřásla hlavou a v obličeji se jí zračila hořkost. "Během roku, který trvá tahle válka, projeli vojáci naší vesnicí šestkrát. Přátelé nebo nepřátelé, všichni se chovali stejně. Nikdo se mě neptal, kolik je mi let... Teď jsem svolná..."
Když se zdálo, že tenhle argument muže nepřesvědčil, dodala prosebným hlasem:
"Nevyháněj mě! Jestli otec uvidí, že se hned vracím, potrestá mě."
Mark se k dívce konečně sklonil a paže jeho návštěvnice se ovinuly okolo jeho krku. Ze sousední místnosti se ozývaly vzdechy.
"Neboj se! Moje sestřenice se stará o tvého pobočníka."
Mark objal mladé tělo a pomyslel si:
"Jsem mučedník diplomacie..."

4

Dva dny v sedle. Markovi už tahle cesta připadala stejně jednotvárná jako vyčerpávající. Jeho bolavé svaly toužily po chvíli odpočinku. Jízda na koni byl sport, který se na Zemi už moc nepěstoval.
Jeli stále dál, zastavovali jen proto, aby zvířata načerpala trochu nových sil. Ray, který používal antigrav, mohl podstatně snížit svoji váhu a neunavoval tak zbytečně svého koně. Při každé zastávce si Mark na Rayova čerstvého koně přesedl.
Projížděli údolí, posetá lesíky, pšeničnými a kukuřičnými poli, která se střídala s loukami.
"Žádná změna," poznamenal Ray. "Záznamy jsou skoro stejné jako ty, které jsme nasbírali před padesáti lety."
Konečně se na horizontu objevila Kevra, typické středověké město obehnané hradbami. V části, obrácené směrem k řece, se tyčila masivní citadela se čtyřmi rohovými a jednou střeleckou věží.
Pozemšťané zrychlili a ještě před setměním dorazili k branám města. Ozbrojená hlídka jim věnovala jen lhostejný

pohled. Jezdci stoupali úzkými uličkami, lemovanými hrázděnými domky, v jejichž přízemí měli své krámky řemeslníci. Mark zpomalil, aby umožnil Rayovi zaznamenat scény z každodenního života těchto lidí. Dojeli až na náměstí, kterému dominoval chrám, podpíraný těžkými pilíři. Dav lidí nikam nespěchal - pracovní povinnosti dnes už dávno skončily. Agent S.D.P.P. s úlevou zaregistroval, že jeho oděv nevzbuzuje pozornost.
"Musíme si tu najít nějaký nocleh. Po té včerejší noci bych se spokojil i s obyčejným slamníkem."
Nedaleko chrámu si všimli na dveřích jednoho z domků štítu, který nabízel pohostinství a pokoje k ubytování. Seskočili z koně a Mark zabručel: "Doufám, že máš s sebou místní peníze?"
"Používají ražených mincí ze směsi olova a stříbra. Nedalo mi moc práce vyrobit je."
Vzali koně za ohlávky a prošli obloukovou klenbou do dvora, kde panoval čilý ruch.
Hostinský se zarudlým obličejem vyběhl z kuchyně a uklonil se, jak jen mu to dovolovalo tlusté břicho a řekl:
"Buďte vítán, urozený pane. Přejete si večeřet?"
"Zajisté, chtěl bych ale také pokoj na noc."
"Bohužel, máme právě plno. Náš pán sem povolal všechny své vazaly. Zúčastníte se zítřejších zápasů?"
"Není to vyloučené," odvětil Mark.
Ray, který si všiml mužova nejistého hlasu, vytáhl měšec a hlasitě řekl:
"Můj pán platí předem a velmi štědře!"
Kulatý obličej hostinského se rozjasnil spokojeným úsměvem.
"Mám takový dojem, že nám zbývá ještě jeden volný pokoj pro vzácné hosty."
"Připrav jej a přines něco k jídlu. Mám hlad jako vlk a umírám žízní. Ale teď mi ještě prozraď, kde se může přihlásit na turnaj."
"Před hradem stojí stan, ve kterém královský hofmistr přijímá rytíře.
Pozemšťané se vydali tentokrát pěšky do hlučících ulic. Všude postávaly hloučky ozbrojených mužů, diskutujících s obchodníky.
Vstup do hradu chránil padací most. Za ním bylo vidět arénu, obklopenou pestrými stany, jejichž špičky zdobily různobarevné korouhve.
Mladé páže jim neochotně ukázalo stan hofmistra. Byl to vysoký, statný muž se zjizvenou tváří. Jeho sváteční tuniku zdobila stříbrná orlice. Za ním, u stolu pokrytého pergameny, seděli dva písaři.
Muž si prohlížel oba příchozí pronikavým pohledem, a pak se ostře otázal:
"Vaše jméno?"
"Rytíř Mark Stone."
"V našem království není žádný rytíř tohoto jména."
"Přicházím ke králi ze vzdálené země na jihu."
"Proč jste se sem vydal?"
"Chtěl jsem se podívat do světa... a od otcovy smrti se nemůžu dohodnout se svým starším bratrem o majetku."
Toto vysvětlení bylo věrohodné, protože právo prvorozeného syna mělo váhu zákona.
Hofmistr chvíli měřil pohledem Markovu postavu a pak, zřejmě spokojený, zabručel:
"Jste vybrán, abyste bojoval pod korouhví našeho krále... jestli prokážete svou statečnost. O špatné bojovníky nestojíme!"
V krčmě posadil hostinský Marka a Raye k malému rohovému stolu.
"Pro začátek bych vám doporučil zapečenou paštiku."
Cizinci souhlasili a mladá služebná s bujnými tvary jim přinesla hliněnou misku s paštikou a džbán obilného piva. Mark zabořil do misky svou dýku a hned se pustil do jídla. Ray jedl také. Jeho konstruktéři vytvořili v zadní části hrdla otvor, kde byly potraviny dezintegrovány a přijatá energie přecházela do generátoru.
Místnost byla plná. V jejím středu stál velký stůl, obsazený ozbrojenými muži, mezi nimiž vynikal zarostlý hromotluk. Právě se obořil na rytíře, vcházejícího do hostince. Byl to urostlý muž se sympatickým obličejem.
"Jdeš pozdě, Lusaku! Že by tě zdržela králova dcera? Prý je to krasavice, ale na můj vkus je moc hubená!"
Neznámý muž silně zbledl a ruka mu sjela k rukojeti meče.
"Asroku, zakazuji ti takhle mluvit o slečně Ricii. Nejsi hoden svého titulu rytíře."
Asrok se jen hrubě zasmál a s mečem v ruce vykročil k mladému muži.
"Postarám se o to, abys mi přestal nařizovat, co mám a nemám dělat."
Lusak povytáhl svůj meč, ale pak ho spustil zpátky do pochvy.
"Král souboje ve městě zakázal. Utkáme se zítra v aréně."
"Klidně si počkám do zítřka, a pak tě vyřídím," vysmíval se Asrok.
Pomalými kroky se vracel ke svému stolu, ale náhle se bleskurychle otočil a levou pěstí zasáhl bradu svého protivníka. Úder byl tak silný, že se omráčený Lusak skácel na zem. Asrok přiblížil svůj meč k jeho obličeji.
"Poznamenám tě tak, že tě tvoje krasavice rozezná už z dálky."
Ve chvíli, kdy se ostří meče skoro dotklo Lusakovy tváře, mu někdo srazil ruku.
"Podívejte se na zbabělce," vzkřikl Mark, který se do střetu vložil.
Asrok zrudl hněvem. Obrátil se na opovážlivce, který mu překazil jeho úmysl a zvedl meč. Vzápětí byl sražen silným kopancem, až hekl bolestí a překvapením. Mark využil své převahy a zasadil mu ránu na bradu. Jeho protivník se skácel přímo do náruče Raye, který dokončil práci tvrdým úderem do hlavy. Jeho pohyb byl tak rychlý, že ho nikdo kromě Marka nezaregistroval.
Android zdvihl nehybné tělo a hodil ho k nohám rytířů, sedících u velkého stolu.
"Měli byste uložit svého přítele do postele," poznamenal Mark klidným hlasem. "Příliš pil a zapomněl na královy

rozkazy. Bude lepší, když o celé věci nebudeme mluvit."
Tři muži odtáhli Asroka, který byl stále v bezvědomí. Lusak seděl na zemi a třel si čelist. Mark mu podal ruku a pomohl mu vstát.
"Děkuji vám! Tenhle Asrok je pěkný darebák!"
"Prokažte mi tu čest, rytíři, a povečeřte se mnou."
Lusak chvíli váhal, ale pohled na maso, otáčející se na rožni, ho přesvědčil.
Bledý hostinský se hnal k Markovi.
"Přestaňte, pánové," drmolil ustrašeně. "Krvavá rvačka, to by mi ještě scházelo! Hlídka by mi mohla nechat zavřít dům."
"Ten rytíř je mým hostem. Přineste mu něco k pití a zapomeňte na to, co se tu stalo!"
Hostinský pospíchal zpátky do kuchyně a Lusak, pobídnut Markem, se vrhl na zapečenou paštiku, která za chvíli zmizela ze stolu. To už ale sloužící přinášela naporcované drůbeží maso. Mark žasl nad apetitem svého hosta, který stále neměl dost. Za chvíli přišel hostinský s obrovskou kýtou a s ujištěním, že rád nabídne svým dobrým zákazníkům jen to nejlepší, co má.
Když se Lusak nasytil, rozhovořil se:
"Sloužím králi už tři roky, a doufám, že se mi jednou dobře odmění." Ve tváři se mu objevil smutek. "Můj otec vlastní jen malý statek a vychovává mé bratry a sestry. Dostávám od něj trochu peněz, ale..."
"Král se o své lidi nestará?"
"Až do vzpoury hraběte ze Zirkanu se staral. Od té doby jsem se zúčastnil všech bojů, ale přes udatnost našich vojáků se nám nepodařilo přemoci ho."
"Jak je to možné?"
"Hrabě je učiněný ďábel! Nedodržuje pravidla boje a na naše výzvy neodpovídá. Je to velmi schopný a lstivý bojovník. Jednou přepadl náš tábor v noci, jindy, když se zdálo, že konečně přijal boj podle pravidel, nás vlákal do léčky, a způsobil královu vojsku těžké ztráty. Král musel po každé bitvě doplňovat armádu o nové muže. Jeho pokladnice je prázdná - stejně jako můj měšec. Jestli se mi zítra podaří zvítězit a získat tak od.měnu, slibuji, že vám tuhle večeři oplatím!"
"Jaké má král úmysly?"
"Je rozhodnut s hrabětem skoncovat. Nechal svolat všechny své vazaly. Zaútočíme na Zirkanův hrad a konečně ho přemůžeme!"
Mark si v duchu pomyslel, že by si měl král nejdříve ze všeho nechat poradit od někoho, kdo trochu ovládá válečnou strategii. A nemusel by to být ani absolvent vojenské Akademie.

5
Asi padesát mladých rytířů netrpělivě čekalo na vylosování a určení pořadí zápasů.
Lusak vyšel se zamračeným obličejem z hofmistrova stanu a přistoupil k Markovi.
"Osud vám není příznivě nakloněn. Určil vám jako prvního protivníka Asroka."
Doprovodil pozemšťana k aréně, kde se už odehrálo bezpočet soubojů. Na tribuně zasedl král. Mladá blondýnka v dlouhých modrých šatech seděla po jeho pravici. Za nimi postával houf bojovníků.
Statný prošedivělý voják, který dohlížel na průběh zápasů, podal Markovi štít a cvičný meč s tupými hranami a zaobleným koncem.
"Tudy! Váš protivník již čeká."
"Buďte ve střehu," šeptal Lusak, "Asrok je tvrdý a chce se pomstít za včerejší ponížení. Pokusí se vás zabít. Pravidla zápasu to zakazují, ale nehody nejsou ničím neobvyklým. Jestliže vás přemůže, neváhejte a vzdejte se. Není to žádná hanba."
Asrokovy oči se zaleskly hněvem, když uviděl přicházet svého soupeře. Vrhl se na Marka ještě o chvilku dříve než zazněl signál, a ten jen tak tak stačil zvednout svůj štít, aby se chránil. Kov se chvěl nárazy zuřivých ran, které nedávaly kapitánovy možnost výpadu. Pod náporem dalšího útoku pomalu ustupoval. Jeho štít se zdeformoval a poskytoval mu tak menší ochranu, paže mu ztuhla. Výpad, úder. Jinak primitivní Asrok se mohl v pochlubit vybroušenou technikou. V domnění, že jeho soupeř je už na lopatkách, rozhodl se k poslednímu útoku. Mark ho odrazil a odpověděl rychlým úderem, po kterém Asrokova přilba vylétla obloukem a dopadla o několik kroků dál. Diváci odměnili tuto akci pochvalnými výkřiky.
Rozzuřený Asrok zdvojnásobil úsilí. Mark změnil taktiku, protože jeho štít by už dlouho neodolal tak silným ranám. Těžce oddychující Asrok znovu zvedl meč a prudce jím švihl. Čepel však nenarazila na žádnou překážku. Na chvíli ztratil rovnováhu a v tom okamžiku byl zasažen úderem, který mu vyrazil dech. Ale to zdaleka nestačilo na zlomení jeho nesmírné síly. Znovu se vrhl do útoku a snažil se za každou cenu dostihnout svého protivníka. Dvakrát byl zasažen do paže a pak do ramene, což zpomalilo jeho pohyby. Asrok zuřil. Po brunátné tváři s lesknoucíma se očima stékal pot. Přihlížející teď stáli na straně cizince. Odněkud se ozvalo několik posměšných narážek.
Konečně se Markovi naskytla příležitost, na kterou čekal. Uskočil zpátky, aby se vyhnul ráně, která mu měla roztříštit lebku. Čepel meče se zasekla do země. V tom okamžiku udělal kapitán rychlý výpad a udeřil rukovětí svého meče na soupeřovu bradu, kterou už zdobila pořádná modřina. Omráčený Asrok se svalil na zem. Za bouřlivého potlesku vyšel Mark pomalu z arény. Lusak ho uvítal, širokým úsměvem.
"Neuvěřitelné! Kdo ví, jestli se nestřetneme ve finále! Ve velkém modrém stanu se můžete najíst. Teď jdu na řadu já!"
V modrém stanu naplňovali dva sloužící poháry mužům, opouštějícím arénu. Nejeden z rytířů si zvědavě prohlížel neznámého bojovníka, který právě porazil jednoho z největších favoritů.

Zatímco Mark těžce dosedl na lavici, Ray mu nenápadně vsunul do úst výživnou tabletu.
Po čase určeném k načerpání nových sil, který kapitánovi připadal velmi krátký, ho pořadatel soubojů znovu vyhledal.
Ještě dvakrát během dopoledne musel Mark čelit útokům protivníků. Měl štěstí, že se jich zbavil dost rychle, takže se příliš nevyčerpával nekonečnými zápasy.
Nakonec ho čekal Lusak, zpocený, ale s jiskřícíma očima.
"Osud chce, abychom se dnes odpoledne střetli před královskou lóží. Teď si ale zasloužíme něco k snědku!"
Při vstupu do arény zdravil oba zápasníky potlesk početného davu lidí. Mark napodobil Lusaka, zastavil se před králem a pozdravil ho svým mečem.
Starý hofmistr, který stál po králově levici, zvolal:
"Jděte a bojujte čestně!"
Souboj začal.
Mark se snažil pokud možno šetřit svého protivníka - a přítele. Nevzal na vědomí, že Lusak je velmi rychlý a silný! Po několik minut střídal jeden útok druhý.
Mark těžce oddychoval a srdce mu prudce bušilo. Jeho meč byl čím dál těžší, prsty, kterými křečovitě svíral rukojeť, ho rozbolely. Neměl jsem v posledních týdnech zanedbávat výcvik, pomyslel si.
Souboj už trval celou věčnost! Náhle Lusak udělal klamný pohyb a tvrdě zaútočil. Mark se skoro nestačil krýt - i přes ochranu štítu ucítil silný otřes a bolest na hrudníku. Zapotácel se a křikl:
"Hrome, vzdávám se! Kdyby ty meče byly ostré, podříznete mě jako ovci!"
Potlesk pro vítěze nebral konce. Lusak, zářící radostí, přistoupil k tribuně a hltal očima princeznu, která mu podávala měšec.
"Přijměte to jako odměnu za vaši udatnost, rytíři."
Panovník oslovil Marka s blahosklonným úsměvem.
"Blahopřejeme vám k vaší odvaze. Už dávno jsme tu neměli někoho, kdo by dokázal tak dlouho vzdorovat Lusakovi. Dokázal jste, že jste hoden sloužit pod naším praporem. Když budete takhle pokračovat, sláva vás nemine!"
Vyčerpaný a s bolavými svaly se Mark vydal do hostince. Hostinský ho přivítal uznalou poklonou.
"Vaše jídlo bude za chvíli připravené. Nechal jsem vám přinést do pokoje džber vody, abyste se osvěžil."
"Výborně! Jsem mokrý jako myš!"
Mark se právě vrhl na králičí maso, když se objevil Lusak.
"Hledal jsem vás, příteli. Chtěl jsem vám oplatit vaše pozvání, ale byl jsem pozván na večeři u krále. Právě dorazil posel se zprávou, že k nám postupují Zirkanova vojska. Náš vládce rozhodl, že se jim zítra vydáme naproti. Musíme těm darebákům konečně zabránit, aby zničili celou naši zemi."

6

Už dva dny cválal král v čele své malé armády tvořené stovkou jezdců a asi dvojnásobným počtem pěšáků.
Doprovázelo ji několik vozů, naložených zavazadly panovníka. Ray a Mark se drželi uprostřed houfce. Pozemšťan se mohl na vlastní oči přesvědčit o pravdivosti slov nebohé Zaky. Při každé zastávce se vojáci nahrnuli do chatrčí, odkud se krátce nato začaly ozývat zoufalé výkřiky, které rychle slábly a umlkaly. Žoldnéři se vraceli s uloupenou drůbeží, někteří táhli na provazech větší domácí zvířata. Takto se každý na vlastní pěst staral o své zásobování. Intendantní služba a její polní kuchyně ještě nebyly vynalezeny.
Třetího dne ráno vzbudila Marka polnice, svolávající vojsko k nástupu. Protáhl se, proklínaje otlačeniny způsobené nocováním na zemi pod širým nebem. Přiběhl Lusak, celý rozrušený, s rozzářenýma očima.
"Pospěšte si příteli! Zvědové vypátrali nepřátelskou armádu necelé tři míle od nás. Budeme součástí prvního sledu, toho, který bude mít tu čest zasáhnout jako první do boje."
Po prvních zmatcích, kdy se křik lidí mísil s ržáním koní, zavládl rychle opět pořádek. Skupina padesáti jezdců pod vedením hofmistra vyrazila na průzkum. Mark a Ray vyjeli mezi posledními, pevně odhodláni to s bojovou horlivostí nepřehánět. Přišli na Sylwu jako pozorovatelé a ne proto, aby pomáhali měnit chod místních dějin.
O půl hodiny později už byla nepřátelská armáda na dohled. Hrabě Zirkan měl jen asi čtyřicítku jezdců a necelou stovku pěšáků.
"Není jich mnoho," obrátil se Mark na Lusaka, který klusal po jeho boku. "Nejsou někde ukryté zálohy?"
Rytíř se nadzvedl v třmenech.
"Myslím, že ne. Už tak musel ten zrádce zmobilizovat všechny své lidi, aby měl tolik jezdců."
"Šťastná doba, která ještě nezná světové války a masakry děsivých rozměrů," pomyslil si Mark. Nepřátelská jízda byla seřazena v linii před svou pěchotou.
Hofmistr nechal zformovat svůj oddíl. Znepřátelené strany dělil necelý kilometr.
Někteří rytíři navrhovali zaútočit okamžitě z chodu, ale jejich velitel je rázně umlčel.
Mezitím co druhý odřad pod vedením krále zaujal postavení dvě stě metrů za čelním vojem, vyslal hofmistr tři muže, aby prozkoumali terén před nimi. Nechtěl zopakovat chybu, která jim byla osudná před čtyřmi měsíci.
Zvědové se vrátili rychlým cvalem a již zdálky oznamovali výmluvnými gesty, že je všechno v pořádku. Důstojník zdvihl ruku a jezdci vyrazili. Nejprve mírným klusem, ve vyrovnané řadě, pak postupně zrychlovali. Linie se zprohýbala. Vpřed se pohnul i druhý sled.
"Říkám si, jakou past na nás nachystali," vyslal poselství Ray. "Vidíš, zatím se ani nepohnuli. Zvyš raději kapacitu svého ochranného štítu!"
Mark položil ruku na přezku svého opasku. Vtom se rozpoutalo peklo. Ozvalo se temné dunění a země pod kopyty koní explodovala. Do vzduchu vytryskly ohnivé gejzíry prachu a kamení.

"Dálkově ovládané miny," zařval do rachotu Ray a zapnul antigrav, aby se dostal zpod svého padlého koně.
Marka náhle oslepil ohnivý sloup, Který před ním vyšlehl se země. Jeho zvíře, popálené a k smrti vyděšené, se vzepjalo a vyhodilo ho ze sedla. Zřítil se z výšky na zem. Přes tlumivý účinek ochranného štítu byl náraz tak prudký, že zůstal ležet, neschopen jakéhokoli pohybu. Hlava mu třeštila. Dunění výbuchů náhle ustalo a zavládlo ticho, přerušované jenom bolestivým ržáním umírajících koní a sténáním raněných jezdců. Celá první řada byla smetena a účinek min byl zničující i pro druhou linii. Vyděšená zvířata se splašila, poshazovala jezdce, nebo je unášela tryskem na všechny strany.
Pěšáky zachvátila hrůza, otočili se a uháněli pryč tak rychle, jak jen mohli.
Za necelou minutu přestala královská armáda existovat.
Když se dým a prach rozptýlily, dali se ozbrojenci hraběte Zirkana do díla. Počínali si s chladnou krutostí. Těžce raněné dorazili a mrtvé obrali o výzbroj i výstroj. Ti, co přežili, včetně lehce zraněných, byli odzbrojeni, sehnáni do houfu a za zápěstí připoutáni k dlouhému lanu. K ležícímu Markovi přistoupili dva Zirkanovi žoldnéři.
"Zdvihej se! Sebemenší hloupost a podřízneme ti i krk."
Oba pozemšťané se nechali odzbrojit a spoutat. Mark s úlevou zaregistroval, že Lusak je mezi zajatci. Přes čele se mu táhla sečná rána, kulhal, ale byl naživu a to bylo hlavní.
Třicítka zubožených a napůl chromých mužů byla konečně spojena jedním provazem. Dva jezdci dali povel k odchodu. Poražení klopýtali před zraky hraběte Zirkana. Středně velká, podsaditá postava, kulatý obličej, černé vlasy a vousy. S očima hořícíma uspokojením vychutnával pohromu, která postihla jeho nepřátele.
Zajatci pochodovali celý den s půlhodinovou přestávkou, určenou hlavně k odpočinku koní jejich věznitelů. Když přišla noc, mohli se konečně napít nepříliš čisté vody a zhltnout kousek chleba, který jim ozbrojenci přinesli. Zatímco se Mark ukládal k spánku, Ray mu telepaticky odvysílal:
"Vidím, že toho máš už dost. Chceš, abychom uprchli? Na uspání stráží budou stačit dvě kapsle anestetik."
"Ještě bych s tím počkal. Chudý středověký šlechtic a dálkově ovládané miny! Trochu příliš rychlý pokrok. Když zůstaneme, najdeme možná odpověď i na tuhle hádanku."
Nazítří, těsně před západem slunce, dorazila kolona vězňů na dohled Zirkanova hradu. Byla to masivní stavba čtvercového půdorysu, se čtyřmi rohovými věžemi. Největší z nich sloužila jako donjon, hlavní obytná hradní věž. Hrad, připomínající spíše pevnost, se rozkládal na úbočí příkré hory, která se tyčila do výšky dobrých tisíc metrů. Měla nezvykle černou barvu.
"Sopka, ovšem už dávno vyhaslá," sdělil Ray telepaticky svůj poznatek.
K pevnosti se přimykalo městečko, či spise velká vesnice s jedno-, maximálně dvoupatrovými obydlími.
K velkému zklamání zajatců, kteří doufali, že si tu odpočinou, strážní náhle změnili směr pochodu , a vydali se po cestě, vinoucí se hadovitě vzhůru po svahu hory.
Za hodinu se už zcela vyčerpaní vězňové, klopýtající při každém kroku, ocitli v téměř úplné tmě. Cestu ukazovaly jen dvě louče, nesené jezdci na čele kolony.
Mark musel zmobilizovat veškerou vůli, aby se nezhroutil vyčerpáním. Pot mu v proudech stékal po zádech. V mozku se mu usadila jediná myšlenka: dávat jednu nohu před druhou.
Zubožený zástup dorazil konečně na malou plošinu. Tady se zajatci zhroutili vyčerpáním na zem. Měli výraz ustvaných zvířat.
Hrabě Zirkan seskočil z koně a přistoupil ke skalní stěně s až nepřirozeně hladkým povrchem. Zasunul ruku do malé prohlubně. Uplynulo několik minut. Potom se náhle ozvalo skřípění a obdélník stěny se otočil kolem své osy. Ve vzniklém otvoru se objevil ryšavý hromotluk, s tváří zarostlou plnovousem, oblečený do kombinézy astronauta. Za ním stáli tři kosmateloti vyzbrojení laserovými pistolemi.
"Buď zdráv, Arkune," oslovil obra hrabě. "Tady přivádím třicet otroků, které jsem ti slíbil."
"Jsou v dost ubohém stavu," dal najevo své mínění ryšavec.
"Příčinou je jenom můj spěch, který mě poháněl, abych co nejdříve splatil svůj dluh."
"A co tvé záležitosti?"
"Královská armáda je na útěku a tak už nemůže ohrožovat můj hrad... alespoň prozatím. říkám si, jestli bych neměl využít situace, pronásledovat krále a zmocnit se Kevry..."
"A nechat se místo něj korunovat za krále," dokončil se smíchem Arkun. "To se mě konec konců netýká. Za otroky jsem ti zaplatil minami. Jak si poradíš dál, je tvoje věc."
Stráže za pomoci řevu a kopanců přinutily zajatce vstát. Natlačily je do skalní chodby, osvětlené spoře luminiscenčními panely.
"Tunel vyhloubený s pomocí dezintegrátoru," vysílal Ray své myšlenky. "Délka osm set metrů."
Úzká chodba ústila do gigantické jeskyně, téměř sto metrů vysoké, o průměru dobrých dvě stě metrů. Osvětlovaly ji četné reflektory. Mark stěží potlačil výkřik: na svých teleskopických podpěrách tu stálo pět astronefů. V nejvyšším místě klenby zel široký otvor.
"Hlavní kráter sopky. Umožňuje lodím přístup dovnitř jeskyně," vysvětloval Ray.
Rytíři nebyli žádní zbabělci, ale z tohoto prapodivného cizího světa na ně padla hrůza. Pomyslili si, že překročili brány pekla.
"Tvař se alespoň udiveně," zašeptal Mark androidovi, "nesmíme se teď příliš odlišovat od ostatních!"
Postrkováni kosmateloty, byli zajatci zatlačeni do velké místnosti, podél jejíchž stěn se táhly řady dřevěných pryčen. Třicítka podobných ubožáků jako byli oni už zabírala odpovídající počet lůžek. Měli vyčerpaný výraz a vyhaslé pohledy.
Nově příchozím vyšel vstříc mladý muž. Měl na sobě kombinézu astronauta. Byl vysoký a štíhlý, a jeho mladistvá

postava kontrastovala se ztrhanými rysy tváře a smutným pohledem.
"Jmenuji se Rik Patterson," představil se v jazyce Sylwanů. "Protože mluvím jazykem vládců tohoto podsvětí, pověřili mě, abych vám tlumočil jejich rozkazy. Jsem vězeň jako vy. Nemá smysl pokoušet se o odpor, mají strašlivé zbraně a neznají slitování. Nemůžeme tedy dělat nic jiného, než se podřídit."
Ukázal na automatický distributor potravy a pokračoval:
"Tady si můžeme nabrat kolik chcete jídla a pití. Po jídle se jde spát a zítra vám vysvětlím, co budete dělat."
Vyčerpaný a rozlámaný Mark si našel postel v rohu místnosti. Ray mu přinesl pohárek a talíř s jídlem.
Když pominul první šok a rozptýlila se nedůvěra, starší i nově příchozí se navzájem rychle promíchali. Mnozí se mezi sebou znali. Lusak si zabral lůžko vedle Marka. Nešťastný rytíř, bledý, s obličejem zamazaným zaschlou krví, vypadal velmi zubožene. Patterson s příruční brašnou chodil od postele k posteli a ošetřoval raněné. Vyčistil Lusakovi obličej, provedl dezinfekci rány na čele a potom na ni nastříkal hojivý sprej. Při pohledu, na oteklé koleno rytíře jenom zavrtěl hlavou. Potom ale vylovil z brašny tabletku a naznačil šlechtici, aby ji spolknul. Mark zavřel oči a pokoušel se usnout. Předtím ještě stačil telepaticky kontaktovat Raye:
"Ještě je příliš brzy na to, abychom mu dali najevo, kdo skutečně jsme!"

7
Rostoucí hluk a volání přetrhly Markův spánek. Protáhl své rozbolavělé končetiny a protřel si oči. Zajatci už stáli ve frontě před potravním automatem.
Ray podal svému příteli sklenici.
"Rychle to vypij! Objevil jsem tady hygienické zařízení. Naše společníky zatím příliš nezajímá, tak to musíš využít."
Mark se nenechal pobízet a rychle zmizel v kabince toalety. Pod proudem vlažné vody se jeho svalstvo pomalu uvolňovalo. Teprve když je člověk zbaven na delší čas vymožeností civilizace, dovede je náležitě ocenit.
Vrátil se do noclehárny v okamžiku, kdy Patterson řadil vězně k odchodu. Ve velké jeskyni je rozdělili na skupinky po pěti až šesti mužích, z nichž každá byla přidělena pod velení jednoho kosmatelota.
"Udělejte všechno, co po vás budou chtít," radil jim Patterson.
Mark a Ray následovali statného světlovlasého chlapíka klidného a vyrovnaného vzezření. Lusak se instinktivně připojil k jejich skupině. Blonďák je zavedl do místnosti přecpané ledabyle naskládanými kontejnery. Ukázal na vozík a naznačil vězňům, aby do něj naložili jednu z beden. Byla nečekaně těžká a museli spojit síly, aby s ní pohnuli.
Vozilo potom dotlačili až k jednomu astronefu, v jehož spodní části zel otvor vedoucí do palubního skladu. Tady se naštěstí o náklad už postaral primitivní, leč účinný bubnový zdvihák. Zajatci se vrátili do skladiště a naložili další kontejner. Tenhle kolotoč pak pokračoval několik hodin.
"Zvláštní," vyslal Ray. "Piráti tady vybudovali velkou a důmyslnou základnu, ale přitom, jak se zdá, jim chybí nejzákladnější technické vybavení k jejímu provozu."
"Proto potřebují lidské pracovní síly."
"Právě nakládáme počestnou solanskou obchodní loď. Všiml jsem si výsostných znaků."
"To je ale mazané," ulevil si Mark. "Pirátské lodi drancují obchodní trasy, tady vyloží kořist a doplní si zásoby a palivo. Jejich lup je přeložen na palubu nákladní lodi, která jej bez problémů dopraví na Solan. Neuman nemá šanci je nachytat."
Světlovlasý kosmatelot, spokojený s pracovním výkonem své skupiny, povolil zajatcům půlhodinový odpočinek.
"Něco mě tady nehraje," ozval se po chvíli Ray. "Podle Neumana vyvíjejí piráti zvýšenou aktivitu teprve asi rok. Tahle základna však vypadá mnohem starší. Četné prostory tady byly vyhloubeny s pomocí dezintegrátoru. Sám dobře víš, že v místech jeho použití přetrvává ještě řadu let zvýšená radioaktivita... Tady jsem však o ní nezaznamenal ani stopu."
Přestávka skončila a dali se znovu do únavné a nudné práce. V jednu chvíli jim blonďák ukázal na kontejner stojící těsně u stěny skladiště. Při manipulaci s nákladem potlačil Mark stěží výkřik překvapení. Když odtáhl bednu od stěny, objevil se malý pult s ciferníky a tlačítky, pokrytý nápisy v neznámém jazyce. Nestačil si svůj objev pořádně prohlédnout, protože jejich šéf je už výmluvnými gesty svolával k sobě.
K večeru byl skladovací prostor obchodní lodi plný, a ocelový uzávěr zakryl vstupní otvor. Kosmatelot posunkovou řečí naznačil mužům, že práce pro dnešek skončila a že se mohou vrátit na ubytovnu.
Krátce na to se ozval svištivý tón rozbíhajícího se generátoru obchodní lodi. Další zásilka, která unikne bdělému oku Vesmírné policie.
Mark zhltnul roztržitě večeři. Musel stále myslet na svůj objev.
"Messire Marku," ozval se najednou polohlasně Lusak, "myslíte, že nás ti ďáblové někdy propustí?"
"Slibuji ti, že budeme zase na svobodě. Teď ale musíme být trpěliví."
Rytíř, o něco klidnější, se natáhl na lůžko a zavřel oči. Jako odpověď na otázku určenou Markovi se ozvaly Rayovi myšlenky:
"Není tady žádný bezpečnostní systém, ani optický ani akustický."
Patterson odpočíval sám v protilehlém rohu místnosti. Vězňové, kteří nechápali jeho vztah k žalářníkům, s mu raději vyhýbali. Nepatřil do jejich světa, jejich vesnice, do království. Jedl pomalu, pohled vyhaslý, zosobněný obraz zoufalství.
"Pane Pattersone, mohl bych s vámi o něčem pohovořit?"
Mladý muž zvedl hlavu, překvapený žádostí pronesenou tlumeným hlasem. Stačil si už všimnout rytíře, který vypadal méně zničeně než ostatní.
"Přisedněte si na postel. Můžeme klidně mluvit. Jak vidíte, všichni se mně vyhýbají."
"Zachovejte klid a nehýbejte se, i když vás to, co vám řeknu, sebevíc překvapí."

Udivený Patterson pohlédl na svého společníka. Jeho obličej mu z těsné blízkostí někoho připomínal, ale nemohl si vzpomenout, koho. Mark teď pokračoval v galaktické řeči, v jazyce Zemské unie:
"Poručíku Pattersone, jsem velice rád, že jsem vás našel živého."
Nešťastník sebou trhl, jako by se dotkl drátů vysokého napětí."
"Kdo... kdo jste?" ozval se konečně přerývaným hlasem.
"Kontrolujte se," reagoval Mark suše.
Patterson se křečovitě chytil okraje lůžka, oči přivřené, zatímco jeho společník pokračoval:
"Jsem kapitán Stone. Generál Khov, který vás už jistou dobu pohřešuje, mě pověřil, abych převzal vaše poslání."
Obličej Patterson se rozjasnil úsměvem:
"Už si vzpomínám, viděl jsem vás několikrát v centrále S.D.P.P. Jenomže jste se tak dokonale identifikoval s vaší rolí rytíře, že jsem vás nepoznal."
"To patří k naší profesi. Jak se vám podařilo zachránit si život?"
"Na můj astronef zaútočily dvě pirátské lodi. Na poslední chvíli se mi podařilo katapultovat se v záchranném modulu. Bohužel brzy mě zajali. Arkun, vůdce těhle darebáků, si rychle uvědomil, že by mohl využít mé znalosti jazyka Sylwanů a dal mi na vybranou: buď mu budu sloužit jako tlumočník, nebo mě dá okamžitě zabít. Vybral jsem si to první v naději, že se mi jednou podaří uprchnout."
"A udělal jste dobře, poručíku."
"Podle toho, co jsem slyšel vyprávět si mezi sebou bandity, měla být vaše loď zničena, kapitáne. Jak jste se ocitl na Sylwě?"
"Stačí být trochu chytřejší než piráti," ušklíbl se Mark. "Víte něco o tom, jak vybudovali tuto základnu?"
"Nejsou příliš hovorní. Vím jenom, že jsou tady asi rok."
Mark ukázal na vchod do noclehárny a zeptal se:
"Je za dveřmi stráž?"
"Není, ale tříčlenná hlídka prochází nepřetržitě v okolí astronefů. Když nás tam uvidí, bez váhání nás zlikvidují."
"Potřeboval bych se vrátit do skladiště kontejnerů. Je nějaká možnost se tam dostat?"
Patterson se podíval na hodinky.
"Nejlepší by to bylo tak dvě tři hodiny po půlnoci. Hlídka nevyniká právě služební horlivostí... Co myslíte, že tam najdete? Byl jsem tam už mnohokrát a nic zvláštního jsem nezaregistroval."
"Takže za chvíli na viděnou. Zatím si trochu zdřímněte."
Nebohý Patterson nebyl schopen zamhouřit oka. Objevení se jeho kolegy z S.D.P.P. v něm vzbudilo nesmyslnou naději. Že by měl přece jen nějakou šanci vrátit se na Zem? Ne, to bylo nemožné. Zůstane vězněm na této základně až do své nepochybně násilné smrti.

8
Místností se nesly nejrůznější zvuky: sípavý dech, chrápání, vrzání paland, nesrozumitelné mumlání provázející sny, či spíše noční můry desítek spáčů.
Patterson sebou trhnul, když na rameni ucítil Markovu ruku.
"Vstávejte, jde se na to!"
Následováni Rayem vykradli se tiše z ubytovny.
"Držte se těsně podél skalní stěny. Budeme přece jenom trochu víc ve stínu."
Postupovali pomalu, vystříhajíce se jakéhokoli hluku. "Pozor! Před námi je hlídka," zasyčel náhle Ray. Přitiskli se ke skále.
Trojice strážců přešla loudavým krokem, krátíc si čas obhroublým žertováním. Už celé týdny procházeli stejnou trasu, mechanicky a bez zájmu.
"Ještě dvě hodiny a pak nás vystřídají," ozval se otrávený hlas.
"Já odškrtávám týdny. Mám už těhle díry plné zuby. Až se vrátíme domů, tak to pořádně oslavím. Zaplatím si holky, co se umějí bavit..."
Slova se pomalu ztrácela v dálce a kroky utichly. Vězňové si oddychli a pokračovali v cestě. Konečně stanuli před dveřmi do skladiště a Mark je nehlučně otevřel.
"Rayi, zůstaň tady a dávej pozor, co se děje venku. Kdyby se hlídka vracela, dej nám znamení."
Zamířili k místu, kde Mark předtím objevil podivný panel. Setřel rukou tlustou vrstvu prachu, která jej pokrývala. Bylo zřejmé, že piráti pultu nevěnovali žádnou pozornost. Když prach zmizel, vynikly četné nápisy pokrývající desku.
"Tenhle jazyk neznám," přiznal se Patterson.
Mark se zamyslel a hlavou mu letěl příval vzpomínek...
"Hiris," ozval se konečně po chvíli tónem, který naznačoval, že přišel záhadně na kloub. Před tázavým pohledem svého kolegy upřesnil: "To je jméno obyvatel planety Marala."
"Už si vzpomínám. Před třemi lety jejich prezident vykonal oficiální návštěvu Země a podepsal smlouvu o přistoupení Maraly k Zemské unii."
"Správně!"
Mark se dotkl jednoho tlačítka a panel se rozzářil množstvím světelných bodů.
"Co dělají Hirisové na Sylwě?" zeptal se Patterson. "Že by byli komplici pirátů?"
"To není příliš pravděpodobné. Je to ve své podstatě velice mírumilovný lid. Mám pocit, že existuje jiné vysvětlení."
"Ale jaké?"
Mark, aniž odpověděl, stiskl jiné tlačítko. Rozzářil se malý displej, pokrytý hustě psaným textem.

"Hirisové jsou praktičtí tvorové," usmál se. "Tady máme návod k použití."
"Vy té řeči rozumíte, kapitáne?"
Mark neurčitě zavrtěl hlavou a pousmál se. Jeho prsty se rozběhly po klávesnici přístroje. K údivu Pattersona se náhle část stěny odsunula a odkryla vchod do další místnosti. Zároveň se automaticky zapojilo osvětlení. Měla přibližně stejné rozměry jako skladiště a celou jednu stranu zabíral komplex přístrojů.
"Vypadá to jako hyperprostorový vysílač, "zašeptal vzrušeně mladý pozemšťan."
Bylo zjevné, že se jim podařilo proniknout do tajného sálu. Mark chvíli váhal, kde je hlavní vypínač. Potom se rozsvítila obrazovka videorádia a objevil se obličej' mladého muže s pravidelnými, jemnými rysy. Vypadal překvapeně.
"Kdo jste a co chcete?"
"Kapitán Stone. Přeji si mluvit s Torou."
"Nejsem si jistý, jestli mohu obtěžovat naši prezidentku..."
"Je to velice naléhavé, čeká na moje zavolání," přerušil ho sebejistě Mark.
"Zůstaň na příjmu, zeptám se."
Jeho obličej zmizel a obrazovka zůstala bílá dlouhé minuty. Konečně se objevila hezká tvář zářivé blondýnky, stěží třicetileté.
"Drahý Marku, ty králi nevěrníků. Kde jsi?" promluvila s roztomilým úsměvem.
"Zdravím tě, Toro! Nezlob se, že tě ruším, ale mám problém."
"Mohu ti nějak pomoci?" reagovala starostlivě kráska.
"Potřeboval bych odpověď na jednu otázku. Pro čí krásné oči vybudovali tvoji krajané základnu na planetě, kterou její obyvatelé nazývají Sylwa?"
Tora nakrčila čelo na znamení usilovného přemýšlení. Odpověď ale přišla téměř okamžitě a zněla upřímně.
"Sylwa byla vůbec první planeta, kterou jsme navštívili. Civilizace na úrovni ranného středověku. Zůstali jsme tam padesát let a zanechali po sobě různé stavby a zařízení. Planetu jsme opustili před dvěma roky místního času."
"Proč jste odešli?"
Tořiny rty se stáhly do ironické a zároveň trochu nostalgické křivky.
"V prvé řadě proto, že už nebyli z naší strany o tuto hru zájemci. Moji krajané jsou čím dál více vyznavači pohodlného domáckého života. Jen málokteří mají chuť trávit život mezi primitivy. Mám dojem, že spolu s Hurim jsme patřili k posledním výjimkám. Když jsme se, díky tvé pomoci, vrátili z Rygu, žádný Hirisan už neopustil svou rodnou planetu. Další důvod byl ryze bezpečnostní. K Sylwě se blíží velká kometa. Podle výpočtu našich astronomů dojde ke srážce, která bude mít pro život na planetě katastrofální následky. Podobná kataklyzmata potkala i Zemi. Naštěstí to bylo hodně dávno, ještě než se tam objevil první člověk."
Náhle se Tora zarazila. "Marku, podle údajů mého počítače má ke kolizi dojít už velmi brzo, za necelé tři týdny. Čím dřív odtamtud odletíš, tím lépe!"
"Momentálně je to jaksi nereálné," reagoval s jemnou ironií Mark. "Vaši základnu objevili piráti a udělali si z ní svůj hlavní stan. Nebezpečně odtud ohrožují spoje Zemské Unie."
"To je hrozné, Marku. Takovou hanebnost jsme nemohli předpokládat. Základnu jsme zakonzervovali a opustili v naději, že přijde doba, kdy naše krajany opět přestane bavit zápecnický život a dostanou chuť na nová dobrodružství. Samozřejmě až na Sylwě pominou následky katastrofy. Jak jen bych mohla napravit naší chybu?"
"Spoj se se Zemí! Vyžádej si rozhovor s admirálem Neumanem. Jako hlava státu bys v tomto směru neměla mít žádné problémy. Informuj ho o situaci. Budu-li moci, ozvu se zítra ve stejnou dobu. Ještě maličkost. Existuje nějaký celkový plán základny?"
"Najdeš ho v počítači pod registrem B."
Vysypala ze sebe sérii číselných kódů.
"Díky Toro."
"Nezapomeň, že na Marale jsi vždycky vítaným hostem.
Při sledování tmavnoucí obrazovky si Mark úlevně vydechl. Ať už to dopadne jak chce, jisté je, že základna bude zničena.
Patterson, který neporozuměl jedinému slovu z dialogu vedeném v jazyce hiris, se tázavě zadíval na svého druha.
"Připadá mi nemožné, aby tak mladá žena byla hlavou nějakého státu!"
Mark se musel dost přemáhat, aby se nezačal smát. Neměl chuť vysvětlovat, že průměrná délka života Hirisů je pět století, a že Tora už oslavila své dvousté narozeniny. Byl zřejmě jediným pozemšťanem, který se miloval se ženou, jež by mohla být prababičkou jeho prababičky.
"Dojem bývá někdy klamný," odbyl Mark mladého poručíka. "Teď musíme rychle zpátky na ubytovnu."
Nebyli od ní vzdáleni ani deset metrů, když je oslepil kužel světla z elektrické svítilny."
"Malér!" odvysílal Ray svůj pocit. "Ukrývali se za ocelovou konstrukci a to zmátlo moje biologické detektory."
Jeden ze tří kosmatelotů se jízlivě zasmál:
"Patterson na procházce s vězni. Mám dojem, že Arkun váš výlet příliš neocení. Pojďte s námi!"
Poručík váhal, nevěděl, co má odpovědět. Vyslal úzkostlivý pohled k Markovi. Ten právě navázal mentální spojení s Rayem.
"Nesmějí nic vyžvanit. Použij velké prostředky!"
Robot zdvihl pomalu levé předloktí. Vyšlehl nafialovělý blesk, stěží zpozorovatelný, provázející výboj dezintegrátoru. Tři strážci v mžiku zmizeli, jako by je pohltily neviditelné obří čelisti.
"Ale... přece..." blábolil Patterson, "myslel jsem, že androidi ve službě S.D.P.P. už nemají dezintegrátory. Komise to přece zakázala..."

"Ray je mým osobním vlastnictvím a nepatří Službě. Já navíc momentálně nepracuji pro S.D.P.P., ale jsem spolupracovníkem... ehm... dobrovolníkem, přesněji řečeno dobrovolným spolupracovníkem Vesmírné policie. Přesto bych ocenil, kdybyste na tuhle příhodu zapomněl."
"Spolehněte se kapitáne," pospíšil si mladík s ujištěním.
"A teď pozor! Už nechci slyšet ani jediné slovo v galaktice. Jsem opět messire Mark."
Teď už bez problémů proklouzli do noclehárny, kde naštěstí všichni zajatci ještě spali.
"Nezpůsobí zmizení tří strážných nějaké problémy?" zašeptal Patterson do ucha svému kolegovi.
"Obávám se, že ano. Kdyby něco, nevylezl jste celou noc z postele a nic podezřelého jste neviděl ani neslyšel!"
Poručíkovi se zjevně nechtělo jít ještě spát.
"Můžete mi něco vysvětlit? Tahle základna patří Hirisům..."
"Tak jest. Hirisové jsou velice stará civilizace, stejně, ba možná i vyspělejší než Pozemšťané. Protože nikdy nepocítili touhu poznávat nové světy, zaměřili své schopnosti a úsilí na vlastní planetu. Udělali z ní hotový ráj. Ale i v Edenu se člověk může začít časem nudit. A tak někteří Hirisané si usmysleli, že navštíví planety na primitivním stupni vývoje, a zamíchají se mezi místní populaci, ovšem tak, aby nenarušovali přirozenou evoluci. Dá se říci, že stejně jako my, respektovali zákon o nevměšování. No a tak jsem se setkal se současnou prezidentkou Malary. Tenkrát si ovšem hrála na planetě Ryg na baronku. Měl jsem tu čest poskytnout jí jisté služby a od té doby se datují naše výborné vztahy.
"Teď se ale rychle vraťte na lůžko! Neznáte mě, jsem pro vás vězeň jako všichni ostatní."

9
Arkun přisunul k muži sedícímu proti němu za stolem impozantní sloupec mincí.
"Tady jsou peníze za vaše zboží, Korve. Vykládka skončila."
Kapitán Korve měl svraštělý obličej popelavé barvy, prozrazující jeho solanský původ.
"Díky! S vaší společností je radost spolupracovat. Okamžitě se vracím do práce. Mám zprávy, že Terranie XIII. si objednala velkou zásilku nejrůznějšího materiálu ze Země. Mohla by se z toho vyklubat zajímavá kořist."
"Přeji dobrý lov, ale dejte si pozor: Vesmírná policie požádala o spolupráci vojáky."
Korve se hlasitě rozesmál.
"Vesmír je naštěstí veliký, hodně veliký. K účinnému hlídkování by bylo zapotřebí nejméně deset lodí na každý planetární systém. Jediným slabým článkem našeho systému bylo dostat se nepozorovaně na Solan, abychom doplnili zásoby a prodali zboží. Váš postup skoncoval i s tímto rizikem. Máme před sebou ještě krásné časy... Vrátím se asi tak za měsíc."
Bandita opustil místnost svižným krokem. Jakmile Arkun osaměl, zapnul počítač. Zakládal si na přesném vedení účtů. Od chvíle, kdy úplnou náhodou objevil tuto opuštěnou základnu, jeho obchody jenom kvetly. Prakticky bez rizika vydělával desetkrát víc než ostatní kapitáni pirátů.
Zálibně si prohlížel cifry naskakující na displeji. Ještě jeden takový rok a vrátí se na Solan s opravdovým jménem. čeká ho nádherný život, pompézní večírky, krásné dívky, které budou bojovat o jeho přízeň.
Zapálil si tlustý doutník, část kořisti z obchodní lodi. Občas si kladl otázku, kdo vlastně tuto základnu postavil a k čemu sloužila. Našel ji opuštěnou, ale v perfektním funkčním stavu. Protože nerozuměl jazyku, ve kterém byly napsány instrukční texty na přístrojích, měl tolik inteligence, že zakázal se jich dotýkat. Spokojil se s využíváním prostorů, které mu spadly do klína, k vlastním cílům.
Dalším geniálním tahem bylo spojenectví s místním malým despotou, který potřeboval k naplnění svých ambicí jeho pomoc. Získal tak lacinou pracovní sílu potřebnou k manipulaci s překládaným zbožím. Nákup potřebných strojů této kategorie by mohl vzbudit zájem Vesmírné policie.
Příchod jeho zástupce Kurta přerušil proud příjemných představ bandity.
"Máme problém, kapitáne. Zmizeli tři z našich mužů."
"Kteří?"
"Ti, co byli včera v druhé noční hlídce."
"Někdo je přepadl?"
"Nezdá se. Nenašli jsme jejich těla. Pátrací skupina nevynechala jediný kout naší základny."
Arkun bouchl svou mohutnou pěstí do stolu.
"A koráb kapitána Korva?"
"Právě startuje."
"Prohlédli jste jeho loď?"
"Ne. Vy si myslíte..."
"Je to úplně jasné! Naše malé chytráky přepadla touha po domově a tak se z nich stali černí pasažéři."
"Mám se spojit s Korvou?"
"Nehodlám vysílat zprávy, které by se mohly dostat k uším fízlů. Naši milí mládenci jsou totiž stejně v pasti: Korva se vydal na lov a po jeho skončení se vrací zase rovnou sem. Žádné mezipřistání na nějaké planetě. Takže si naše milé uprchlíky zase pěkně vyzvedneme a pořádně jim ten výlet osladíme!"

Celých dlouhých deset hodin pomáhal Mark vykládat kontejnery z pirátské lodi. Dozor měl opět světlovlasý kosmatelot. Pozemšťan si všiml, že náklad musí pocházet přinejmenším ze dvou různých nákladních lodí.
Po návratu na ubytovnu netrpělivě čekal, až ostatní usnou. Potom se přikradl k Pattersonově posteli.
"Tentokrát zůstanete tady! Kdyby chtěl někdo vyjít ven, musíte mu v tom pod jakoukoli záminkou zabránit."
"Chtěl bych jít s vámi..."

"Bylo by to zbytečné. Kdyby zase došlo k nějakému nepříjemnému setkání, stačí mi Ray a kdyby se to vyvinulo úplně špatně, bude lepší, když někdo zůstane v záloze."
Oba přátelé se bez problémů dostali do skladiště. Mark se tentokrát spojil s prezidentkou téměř okamžitě.
"Milý Marku, tvoji zprávu jsem předala admirálu Neumanovi. Je to šaramantní starý pán" (Z dvě stě let starých úst znělo hodnocení věku admirála zvláště pikantně). "Moc ho to všechno zajímalo, včetně mých doplňujících informací. Vysílá jednotky zvláštního nasazení, které by k vám měly dorazit během čtyřiadvaceti hodin.
Půvabný obličej Tory se zachmuřil, když dodávala: "Neskrýval přede mnou, že vydal rozkaz ke zničení základny i kdyby k tomu bylo nutné použít jaderné hlavice. Musíš odtamtud zmizet, čím dřív, tím líp."
"Díky, Toro, jsi skvělá. Jak to bude jen trochu možné, zavolám a povím ti, jak to dopadlo."
"Dala bych přednost živému vyprávění. Tak hodně štěstí!"
Jakmile spojení skončilo, přesunul se Mark ke klávesnici B. Díky instrukcím Tory mohl prostudovat detailní plán celé základny.
"No vida," ozval se po chvíli. "Hirisové si hráli na pány Zirkanu celých padesát let. A protože jsou to lidé obezřetní, počítali s tím, že by na jejich pevnost mohl zaútočit silný nepřítel. A tak opatřili své sídlo nouzovým východem. Podívej, Rayi, tahle chodba vychází z hradu a končí tady, v místnosti videoradia. Podobně to měli ostatně zařízené i na Rygu. Zapamatuj si dobře tyhle kódy, protože budeme muset překonat několik zamčených dveří."
Při představě, že by se měl uchýlit na hrad přecpaný nepřátelskými ozbrojenci, se Ray netvářil příliš nadšeně.
"Jiný východ tady není?"
"Ale jistě, ten, kterým nás sem dovlekli. Má to ale jednu vadu. Právě v tom místě je ubytovna kosmatelotů. I kdyby se ti některé z nich podařilo uspat, těžko si dovedu představit, že by si zbývající nevšimli, kdyby kolem nich chtělo nenápadně proklouznout padesát nebo šedesát mužů."
"Ty chceš zorganizovat hromadný útěk?"
"Nemůžeme přece nechat tyhle nešťastníky zahynout v troskách základny."
"Na kdy plánuješ tenhle úžasný výlet?"
"Na dnešní noc. Slyšel jsi Toru. Křižníky Vesmírné policie mohou dorazit během dvacetičtyř hodin. Nemyslím, že budou dlouho otálet s akcí a nerad bych skončil pod jejich střelami. Takže rychle zpátky!"
Návrat na ubytovnu proběhl bez rušivých momentů. Než překročili její práh, Mark zastavil Raye.
"Až budu vysvětlovat situaci našim přátelům, použij antigrav a zneškodni hlidku. A dej si pozor, po včerejší příhodě možná zesílili stráž!"
Android se otočil a neslyšně zmizel ve tmě. Mark musel znovu, pokolikáté už, vzdát hold inženýrům, kteří odvedli tak dokonalou práci.
Patterson očekával s horečnatou netrpělivostí jeho návrat. Mark mu stručně objasnil situaci a aby předešel námitkám, uzavřel:
"Musíme si pospíšit."
Zatřásl nešetrně Lusakem, který se okamžitě vymrštil z postele, duchem ještě nepřítomný.
"Messire, pomozte mi vzbudit vaše přátele, musím s nimi mluvit. Ale ať zůstanou potichu!"
O deset minut později se v tlumeném světle stolních lampiček shromáždili vězňové okolo Marka.
"Přátelé, objevil jsem tajný východ, který nám umožní útěk. Chcete se o ten nebezpečný podnik pokusit se mnou?"
Reakcí na neuvěřitelnou zprávu byly tlumené výkřiky nadšení. Obličeje se rozjasnily, oči zasvítily. Největší radost projevovali "staří" zajatci, kteří po několika týdnech pobytu v jeskyni už téměř ztratili naději na svobodu.
K vlastní lítosti musel Mark zchladit jejich nadšení:
"Nechci vám lhát, pánové, bude to riskantní a nebezpečná záležitost. Tajný východ ústí v hlavní hradní věži Zirkanu. Znamená to, že nás čeká nelítostný boj na život a na smrt. Budeme mít sice výhodu překvapení, ale žádné zbraně; jenom ty, které ukořistíme nepříteli."
Na chvíli se odmlčel, aby si jeho druhové uvědomili obsah sdělení. Lusak shrnul obecné mínění, když důstojně prohlásil: "Messire Marku, šlechtic z Kevry nikdy neváhá riskovat svůj život v boji za svého krále a za svobodu. Volit otroctví, když nám nabízíte čest, by bylo hanebné a nedůstojné. Jdeme s vámi."
Ozvalo se souhlasné mručení. Mark si ještě jednou zjednal ticho.
"Dobrá, vyvedu vás odsud, ale mám jednu podmínku: Žádám vás, abyste se po dobu alespoň dvou dnů podřídili velení urozeného pána Lusaka. Ten si dva z vás vybere jako své zástupce. Dáte mi své slovo?"
Zajatci bez váhání složili přísahu věrnosti. Do obřadu Mark zaznamenal mentální poselství Raye:
"Cesta je volná. Měl jsi pravdu, byly tam dvě hlídky. Dezintegroval jsem je. Pro všechny případy jsem okolo strážnice rozhodil anestetické kapsle, kdyby se snad objevil nějaký zvědavec. Musíme si ale pospíšit, jejich účinek je jenom krátkodobý."
Mark otevřel dveře noclehárny.
"Pojďte za mnou! A hlavně, ať uvidíte cokoliv sebepodivnějšího, zůstaňte zticha, žádné mluvení nebo křik.
Obrátil se k Pattersonovi a dodal: "Půjdete poslední. Dbejte na to, abychom zůstali pohromadě a aby se dodržovalo absolutní mlčení."
Obavy Marka se v tomto směru ukázaly bezpředmětné a za necelých deset minut se uprchlici ocitli v sále videoradia. Když za nimi zapadly dveře, piráti už je nemohli ohrozit. Nebezpečí se teď nacházelo před nimi. Ray stiskl několik tlačítek na klávesnici. Ve stěně se objevil do té doby zamaskovaný otvor, ústící do dlouhé chodby.
Zaražení a znepokojení rytíři kráčeli za Markem bez jediného slova. Ticho rušilo jen vrzání bot a cinkání kovových plátků na drátěných košilích šlechticů. Ray musel otevřít postupně troje tlusté ocelové dveře.
"Před námi je donjon," oznámil konečně.

Po deseti minutách končil tunel přepážkou.
"Messire Lusaku, upozorněte vaše přátele, že budeme u cíle."
Část stěny se s tichým skřípěním otočila kolem své osy a odkryla vchod do tmavé místnosti. Ray rozsvítil elektrickou svítilnu:
"Vzal jsem ji jednomu kosmatelotovi," vysvětloval. "Bude se hodit. Ostatně po tom všem, co naši přátelé už viděli, jeden zázrak navíc..."
Sál byl téměř prázdný a všude ležela vrstva prachu. U zdi stála knihovna plná tlustých svazků. Bylo zjevné, že četba nepatřila k oblíbeným rozptýlením hraběte Zirkana.
Mark přistoupil opatrně k oknu vedoucímu na nádvoří. Potvrdil se jeho předpoklad, že jsou v přízemí donjonu. Ray pomaloučku otevřel dveře. Vedly do pokoje, jehož jediným zařízením byly dvě objemné truhlice a široká postel. Spaly v ní dvě dívky.
Lusak s dalším šlechticem přistoupil k lůžku a uchopili spící ženy za hrdla. Nebohé dívky byly rázem vzhůru, ale nemohly se ani vzpouzet ani křičet.
"Kde je hrabě a kde jsou ubytováni jeho vojáci?" oslovil je Lusak. "Mluvte, jinak vám podřízneme krky!"
Děvčata, strachem bez sebe, vzlykala:
"Pán odjel včera za svítání. Vzal s sebou celé své vojsko. Chce se zmocnit Kevry. Na hradě zůstalo jen asi deset jeho gardistů a stejný počet sloužících."
Mark potlačil úlevný vzdech. Akce bude podstatně snazší než původně předpokládal a Rayův zásah nebude nutný.
"Přísahám, že mluvíme pravdu," dušovala se nebohá dívka, "prosím, nezabíjejte nás!"
Lusak povolil své sevření a obrátil se na rytíře, který stál vedle něho:
"Messire Arazi, vezměte si deset mužů a běžte zlikvidovat stráže na hradbách. Neměly by tam být víc než dvě nebo tři. Já se postarám o zbytek posádky." Potom prudkým trhnutím postavil dívku na nohy:
"Ty nám ukážeš cestu! A pamatuj si, jestli se spleteš. bude tě to stát život!"

10

Za rozbřesku byli uprchlíci pány hradu. Hrstka zbylých ozbrojenců byla bez milosti pobita a služebnictvo, většinou příliš staré na to, aby vládlo zbraněmi, nekladlo žádný odpor. Vítězové je bez většího úsilí přesvědčili, aby pro ně připravili vydatnou hostinu.
Mark vystoupil po úzkém schodišti na hradby. Zkoumavě pozoroval svah sopky v místech, kde tušil vchod do podzemní galérie. Pokoušel se uhodnout, jak by mohl zareagovat Arkun. Odváží se výpadu, aby se zmocnil uprchlíků? Zákon o nevměšování by mu v tom určitě nezabránil. Pravděpodobnější bylo, že se dosud nedozvěděl o pádu pevnosti.
Objevil se zadýchaný Patterson, s tvářemi hořícími rozčilením.
"Kapitáne, musíte zasáhnout!" vychrlil ze sebe v galaktické řeči. "Někteří uprchlici pořádají doslova hony na služebné a hrozně s nimi nakládají."
A když se Mark neměl k odpovědi, naléhal:
"Kapitáne, oni je znásilňují!"
Mark odpověděl v řeči Sylwy nezvykle neosobním tónem:
"Mlčte! Zakazuji vám pronést jediné další slůvko v našem jazyce. A jděte se převléknout, v téhle kombinéze astronauta jste tady směšný. V truhlicích hraběte určitě najdete nějaký pestřejší a hlavně místní oděv. A hoďte sebou, než si naši přátelé všechno rozeberou mezi sebou. Také si potřebují poněkud vylepšit garderobu."
"Ale... jenomže... co ty ubohé ženy?"
"Stejně je nemůžete ochránit všechny," pokračoval Mark už o poznání smířlivěji. "Vzpomeňte si na pravidlo číslo jedna naší Služby: pozorovat, zaznamenávat, nezasahovat!"
"Ale jak může člověk zůstat klidný, když..."
Mark pokrčil odevzdaně rameny.
"Na Zemi to kdysi nebylo jiné. Loupení a znásilňování bylo svého druhu výkupné, které vítěz vybíral od poraženého. Než se lidé dobrali jistého stupně moudrostí, museli si prožít nekonečné utrpení."
Mladý poručík se pokusil o nucený úsměv. . "Díky za lekci, kap... messire Marku. Je to teprve má druhá mise a nemám ještě ani vaše zkušenosti ani se neumím tak ovládat."
"Upalujte se převléknout, rychle!"
Neuplynula možná ani minuta co Patterson zmizel a na jeho místě se vynořil Lusak. Zářil radostí.
"Už dobu vás hledám, messire Marku. Jídlo je připraveno a všichni vám chceme poděkovat za to, že jste nám vrátil svobodu."
V prostorném sále, kde bylo prostřeno k hostině, rytíři hlučně vítali pozemšťana. Stále ještě vyděšené služebnictvo se předhánělo v doplňování korbelů lehkým pivem a v roznášení jednotlivých chodů. Agent S.D.P.P. k svému údivu konstatoval, že hrabě vlastnil cínový servis, se vší pravděpodobností diskrétní příspěvek Hirisů místní civilizaci.
Protože stále ještě neměl nazpět svou dýku, utrhl holou rukou kuřecí stehno a bez rozpaků se do něho zakousl. Klenba sálu vracela ozvěnou veselý hlahol hodovníků.
Dvě služebné, v šatech svědčících o nevybíravém zacházení, jehož se ženy staly obětí, doplňovaly bez přestávky číše jedlíků.
Po dvou hodinách nevázané žranice se Lusak, s tvářemi rozpálenými pitím, zvedl.
"A teď pánové dáme měšťanům pocítit, kdo jsou jejich noví páni!"
Návrh byl přivítán souhlasným řevem. Rytíři kvapně vstávali od stolů a hrnuli se jeden přes druhého ze sálu. Patterson

vrhl zoufalý pohled na Marka. Našel si stejnokroj gardisty, který mu padl téměř jako ulitý.
"Messire Marku, vy chcete jít s nimi a zúčastnit se..."
"Dělám jen svou práci. Ray musí všechno zaznamenat, ať je to sebenepříjemnější. Pokud by to pro vás měl být nesnesitelný pohled, myslím, že nic nebrání tomu, abyste zůstal tady na hradě."
Poručík chtěl protestovat, ale Mark ho zarazil:
"Chci, abyste střežil vulkán. Kdyby se objevil Arkun nebo někdo z jeho lidí, zvoňte na poplach. Zvonice je v severním křídle donjonu."
V doprovodu Raye přešel padací most a společně začali sestupovat mírně se svažující hlavní ulicí ke středu městečka. Domy byly postaveny ve stejném slohu jako v Kevře, ale tu a tam bylo možné vidět různá vylepšení. Bloky vyřezané ze ztuhlé lávy sloužily jako základy a tašky z pálené hlíny zakrývaly pečlivě všechny střechy. Uprostřed každé uličky byl vyhlouben mělký příkop, který odváděl dešťovou vodu a splašky z obydlí.
Z jednoho kupeckého stánku vyběhla mladá žena pronásledovaná vojákem. Ten ji po několika krocích dohonil a surově ji srazil na zem. V rozervané sukni zasvítila dvě bělostná stehna. Muž zalehl svou oběť.
Křik a sténání se ozývaly z většiny obydlí na důkaz, že se tam odehrávají podobné scény. Pozemšťané pokračovali ve své inspekční cestě. Praktičtější z bojovníků opouštěli domy s plnými náručemi oděvů, látek a nejrůznějších cenných předmětů.
Z jedněch dveří vyrazila žena a vrhla se Rayovi kolem krku. Byla velice mladá, s ještě dětskou tvářičkou a jiskrnýma očima.
"Pojďte urozený pane, rychle."
Vtáhla oba muže do místnosti s nízkým stropem a zavřenými okenicemi. Šeptem jim začala vysvětlovat: "Vy nevypadáte jako zlí lidé. Když budu s vámi, ti surovci se neodváží mi ublížit."
Potom si bez okolků svlékla šaty a položila se do postele v rohu místnosti. Vztáhla paže k Rayovi. Android se rozpačitě podíval na Marka, který jen pokrčil rameny.
"Nezdá se, že by byla proti důvěrnějšímu sblížení. Asi by bylo zbytečné odmítat. Ovšem pokud jde o mně, spal bych, až bych brečel. Nezamhouřil jsem oko celou noc. Alespoň hodinku bych si zdřímnul."
Dívka, která zaslechla Markova poslední slova, zareagovala: "Vedle v pokoji je ještě jedna postel." Potom tlumeným hlasem pokračovala: "Musím sehrát menší komedii pro manžela. Je ve sklepě a třese se strachy."
A s rozesmátýma očima přitahovala Raye k sobě, zatímco z jejích úst se neslo úpěnlivé volání:
"Ne, ne! Nechte mě! Já nechci! Smilování..." Mark se téměř vpotácel do vedlejší místnosti a usnul snad ještě dřív, než dopadl na lůžko.

11
Kent, zadýchaný během, vpadl do pracovny Arkuna. Hluk, který při tom způsobil, vylekal piráta manipulujícího právě s počítačem. Jeho ruka se instinktivně svezla k pouzdru s laserovou pistolí. Když poznal svého zástupce, bledého a s krůpějemi potu na čele, zastavil pohyb v půli cesty.
"Co se ti stalo?"
"Hrozné... nepochopitelné..." blábolil Kent.
Arkun musel na svého podřízeného zařvat, aby ho přinutil k souvislejší odpovědi.
"Zajatci... Všichni zmizeli, ztratili se."
Arkun spustil vodopád nadávek v několika jazycích.
"Jak se to mohlo stát? Nařídil jsem ti, abys zesílil stráže. Kde vůbec jsou?"
"Vypařili se, stejně jako vězňové. Nenašel jsem vůbec nikoho." Hlasem, stále se ještě třesoucím rozčilením, bandita pokračoval:
"Dnes ráno, když jsem se nedočkal Pattersona, který si měl přijít pro rozkazy, jsem vyšel z kanceláře. Kosmateloti, vedoucí týmů, čekali u astronefu, který právě přistál. Doběhl jsem do noclehárny vězňů. Byla prázdná. Absolutně. Zalarmoval jsem naše muže a prohledali jsme každý kout základny. Nevynechali jsme tentokrát ani čtyři naše lodě. Všechno marné."
Arkun se pomalu uklidňoval. Jeho malá, krutá očka se mrazivě upřela na Kenta.
"Zatím jsme prozkoumali jenom část toho podzemního komplexu," pronášel pomalu. "Nevíme ani, kde se nachází generátor, který to tady zásobuje energií. Do stali jsme se sem hlavním kráterem a to, že jsem našel chodbu vedoucí ven, byla obrovská náhoda. Kdoví, kolik dalších východů ještě existuje? Některý z těch divochů, nebo dokonce sám Patterson mohl najít jinou cestu ven. Zlikvidovali tvé hlídky a jejich těla odnesli s sebou."
"Jestli jsou venku, snadno je najdeme s pomocí modulu. Přísahám, že tohle mi draze, zaplatí."
Arkun zatřásl nesouhlasně svou lví hřívou.
"Mohli se schovat v lese, není to odtud daleko, nebo dokonce přímo ve městě. Ve svém prostředí mají tihle primitivové všechny trumfy na své straně. Ztratili jsme už devět mužů a nechci riskovat životy ostatních. Tím spíš, že s tvými strážemi zmizely i jejich zbraně."
"Domorodci si s nimi nebudou vědět rady."
Arkun vydal nesouhlasné zamručení.
"Zmáčknout spoušť dokáže kdejaký imbecil. Nalézt je a potrestat bude úkol pro našeho spojence Zirkana. Jeho sadistické sklony alespoň jednou poslouží užitečné věci."
"Ale Zirkan se vydal dobýt sousední město," namítl Kent.
"Jestli chce dostat nové zbraně, bude se muset rychle vrátit," zasmál se ironicky Arkun. "Budeme na něm požadovat nové otroky."

"To zabere pár dní..."
"Co se dá dělat. Využijeme čekání k tomu, abychom se lépe připravili. Hrozí jediné nebezpečí, že se ti divoši vrátí a zaútočí na nás."
"Když už se jim jednou podařilo uprchnout, proč by se znovu vraceli do jámy lvové?"
"Kdo ví? Touha po pomstě bývá někdy silnější než strach. I když pravděpodobnost, že by k něčemu takovému mohlo dojít je nepatrná, nesmíme ji pominout. Uvedeš základnu do stavu nejvyšší pohotovosti. Posádky všech čtyř lodí budou na palubách a musí být připravené okamžitě odstartovat. Ty si vezmeš na povel dvě strážní skupiny, které budou neustále procházet celým podzemním komplexem. A dej si pozor! Nechci už žádnou fušeřinu. Nepřetržité radiové spojení mezi hlídkami a mým astronefem!"
"Na zítřek je ohlášeno kargo. Nebudeme jej moci naložit."
"Spoj se s velitelem lodi. Řekni mu, ať cestu odloží o týden. Vymysli si nějakou záminku! Kromě toho chci, aby fungoval nepřetržitý radarový dozor okolního prostoru. Kvůli tomu, že máme nečekané problémy, nesmíme zanedbávat ostatní bezpečnostní zásady. A teď sebou hoď!"
Když byl jeho zástupce už mezi dveřmi, dodal mrazivým hlasem:
"Ty jsi zodpovědný za bezpečnost základny. Ještě jedna pitomost a zlikviduju tě!"
Kent se zachvěl. Z úst jeho šéfa nezněla tato pohrůžka vůbec jako mluvení do větru.
Když velký pirát osaměl, nacpal spěšně svoje peníze do příručního kufříku a odebral se do svého astronefu. Tady se cítil bezpečnější.
Slunce se už sklánělo k obzoru, když se Mark a Ray ocitli znovu u padacího mostu. Na nádvoří narazili na Lusaka. Klečelo před ním pět či šest mužů v kupeckých oděvech a bědovali:
"Urozený pane, snažně vás prosíme, ušetřete naše město."
Zachmuřený Lusak se tvářil neoblomně.
"Sloužili jste věrolomnému hraběti, který se vzbouřil proti svému králi. Mám plné právo vypálit vaše domy a proklát mečem všechny jeho obyvatele."
Obchodníci vztahovali k Lusakovi sepjaté ruce:
"Milost pane! Ušetřete alespoň naše děti!"
Rozlícený válečník na ně zařval hromovým hlasem: "Nikoho nebudu šetřit! Všechno, co patřilo hraběti Zirkanovi, musí zmizet ze světa!"
Mark bleskově odhadl situaci a zašeptal Lusakovi do ucha:
"Messire, nechte tyhle zrádce v nejistotě o jejich dalším osudu. Měli bychom si nejdřív pohovořit, jak budeme dál postupovat."
Lusak souhlasně kývl hlavou. Přikázal dvěma strážným, aby hlídali nešťastníky a odvedl své společníky do blízkého sálu v přízemí. V rozlehlé klenuté místnosti byl příjemný chládek. Po chvíli se objevil Araz, snědý robustní chlapík, doprovázený rytířem, jehož jméno Mark neznal. Vystrašená služebná přinesla velký džbán piva a korbele.
"Co navrhujete?" zeptal se Mark.
"Obsadíme území, které ovládal hrabě, srovnáme se zemí jeho vesnice a spálíme úrodu," nezaváhal Lusak.
Návrh byl okamžitě přijat ostatními dvěma domorodci, ale na Markově tváři se objevil nesouhlasný výraz. Lusak si toho všiml.
"Vy to neschvalujete, messire?"
"Jsem tady cizincem, který přichází z velmi vzdálené země a nemám právo radit dobrým a věrným poddaným krále Molka. Chtěl bych vám jenom položit několik otázek. Co si myslíte, že právě teď dělá hrabě?"
Po krátké pauze Lusak odpověděl:
"Postupuje rychlým pochodem na Kevru. Od jedné služebné jsem se dokonce dozvěděl, že rytíř Asrok nás zradil a odpřisáhl Zirkanovi věrnost."
Araz se zapojil do rozhovoru s optimismem, který rostl úměrně s množstvím vypitého piva:
"Náš král už jistě sbírá novou armádu. Za hradbami Kevry může odolávat útokům rebelů celé měsíce."
"Jak bychom mohli porazit jeho armádu, když nás před několika dny doslova smetl," řekl tiše Mark.
Lusak se zachvěl vzpomínkou, ale Araz protestoval:
"To sám ďábel vystoupil z pekla, aby mu pomohl."
"Co si o tom myslíte vy, příteli?"
"Hrabě může použít stejnou metodu, aby prorazil městské hradby a potom opevnění královského hradu. Jeho vojsko je nyní stejně velké jako králova armáda a může snadno zvítězit. Vám se možná podaří vyplenit Zirkan a jeho okolí, ale on bude pánem hlavního města. Potom bude vysílat jednu trestnou výpravu za druhou, až vás přes veškerou vaši odvahu zničí."
Rozložitá ramena Lusaka se nahrbila. Rytíř, který uměl rozdávat i přijímat rány, nevynikal intelektem a odpovědnost ho tížila jako balvan. Vrhl na Marka zoufalý pohled. Bylo to neskrývané volání o pomoc, i když hrdost by mu za nic na světě nedovolila, aby je vyslovil. Araz však svou otázkou ukončil jeho duševní muka.
"Co navrhujete?"
"Jsem na tom stejně jako vy, pokouším se v tom rozebrat," odpověděl Mark pomalu a zamyšleně. "Říkám si, že by možná oddíl šedesáti odhodlaných a dobře vycvičených jezdců, který by ve správném okamžiku vpadl do zad nepříteli, mohl zvrátit vývoj celé bitvy a rozhodnout o jejím výsledku. Věřte mi, král a princezna vás potřebují a vy můžete sehrát roli, která vám přinese slávu."
Tahle možnost tři muže viditelně zaujala, nicméně Lusak namítl:
"V celém hradu jsme našli zbraně tak stěží pro polovinu našich mužů. Nemůžeme válčit s holýma rukama."

Mark se poněkud nuceně zasmál:
"Kupci vás s radostí vybaví vším potřebným, když jim slíbíte, že ušetříte jejich město."
"Myslíte? Vždyť se zapřísahali, že nic nemají."
"Jděte se jich zeptat znovu. Jsem přesvědčen, že si s tím nějak poradí."
Lusak rychle vyšel, následován svými druhy. Mark si oddechl. Podařilo se mu odvrátit nesmyslný masakr. Nebylo to snad v rozporu se zákonem o nevměšování? Byl si téměř jistý, že členové Komise by o tom diskutovali celé dlouhé hodiny, aniž by se na něčem konkrétním dohodli.
Na nádvoří se Lusak obořil na stále ještě klečící měšťany: "Mou povinností je srovnat vaše město se zemí." Rázným gestem uťal projevy zoufalství, které se ozvaly po jeho slovech, a pokračoval:
"Přesto vám dáme šanci uniknout smrti a zachránit vaše domovy před zkázou."
V očích kupců se objevil záblesk naděje. "Do zítřejšího večera nám obstaráte kompletní výstroj a výzbroj pro šedesát jezdců, včetně jezdeckých zvířat a zásob potravin na třídenní pochod."
Kupec, který vypadal jako mluvčí skupiny, se pokusil chabě protestovat:
"Urozený pane, v tak krátké době nemůžeme... ještě tak pro třicet..."
"Mlč! Nemá cenu o tom diskutovat. Zítra večer ať je všechno tady. V opačném případě vám přísahám, že pozítří zůstane z vašeho města jenom prach a popel."
Obchodníci opustili chvatně pevnost, aby mohli novinu tlumočit svým spoluobčanům. Osud se k nim zachoval tvrdě, téměř krutě, ale přece jenom měli alespoň nějakou šanci přežít.
Spokojený Lusak se obrátil na Marka.
"Vypadá to, že jste měl pravdu, messire. Mohli bychom vyrazit pozítří časně ráno. Možná, že dostihneme hraběte dřív, než se utáboří před Kevrou."
Vzal důvěrně svého společníka pod paží.
"Pojďte. Po všem tom vzrušení si zasloužíme dobrou večeři."
V sále se už shromáždila většina rytířů a Lusak je seznámil se svým plánem. Nakonec řekl:
"Toto tažení bude velice těžké a nebezpečné. Mnoho statečných mužů už přišlo o život a ještě hodně jich padne. Jestliže zvítězíme, náš král bude mít z čeho přidělovat nová léna. Ty nejodvážnější z vás čeká konečně důstojný život."
Mark v duchu ocenil Lusakovu obratnost. Přáním všech těchto válečníků bylo mít vlastní panství. Jak se dalo čekat, reakce byla více než příznivá a stolovníci se předháněli v přípitcích na krále a na vítězství.
Když Mark spořádal pořádný kus masa, naklonil se k Lusakovi:
"Zajímalo by mě, jak se zachovají naši žalářníci."
Čelo mladého šlechtice se starostlivě zachmuřilo. Samou radostí z dobytí pevnosti na ně téměř úplně zapomněl.
"Možná, že tihle ďáblové nikdy neopouštějí podzemí a bojí se slunečního světla?"
"Sám dobře víš, že to tak vůbec není. Proto bych si je raději ohlídal. Večer opustím hrad. Při troše štěstí bych vás mohl dohonit tak za tři dny a zúčastnit se rozhodující bitvy."
"Myslím, že máš pravdu, příteli. Hodně štěstí a vrať se brzy."
Lusak přátelsky objal pozemšťana a dodal: "Potřebuji tvoje rady."
Mark se rychle rozloučil, obávaje se zvědavých otázek. Přivolal telepaticky Raye, který se objevil téměř okamžitě.
"Musíme najít Pattersona a co nejrychleji zmizet."
"Nevím, kam se poděl. Asi spí v nějaké komnatě."
"Začni v posledním patře, já se porozhlédnu tady."
Nahlédl do několika pokojů a tu a tam vyrušil zmožené rytíře, kteří se už uložili k spánku. Nakonec se zastavil u dveří, za kterými bylo slyšet sténání, zjevně však nikoli bolestivé. Chvíli váhal, ale potom pootevřel dveře. K svému překvapení spatřil Pattersona v objetí dvorní dámy.
"Ach! Pane, jste úžasný, neodcházejte ještě!"
Mladý poručík uslyšel skřípání veřejí a otočil se. Okamžitě vyskočil, tváře ještě zrudlé předchozím prožitkem. Za okamžik se připojil k Markovi, který si neodpustil ironickou poznámku:
"Velice lituji, že jsem přerušil vaši konverzaci, ale rád bych vám připomněl, že máme před sebou ještě spoustu práce."
"Nemyslete si, kapitáne..." koktal mladý muž... "chtěl jsem vážně spát... Ale jen jsem si lehnul... ona vstoupila... chtěla se ukrýt. Když mě uviděla, dala se do smíchu a vlezla si ke mně do postele..."
"Zkrátka a dobře, znásilnila vás," uzavřel poručíkovo vyprávění Mark. Pak se dal najednou do smíchu: použil přesně stejná slova, jakými ho před několika měsíci počastoval generál Khov. Poklepal přátelsky svému společníkovi na rameno. "Pojďme, už jsme ztratili spoustu času."
Když se nečekaně objevil Ray, Rik se zarazil a zadíval se nedůvěřivě na androida.
"Myslíte si, že Ray to nahrál? Všechno...?" "Můžete si být jist, že dovede být velmi diskrétní, když se s ním ovšem slušně jedná."
Procházeli městem, jehož ulice byly ozářeny četnými rozsvícenými okny, a kterým se neslo bušení kladiv do kovadlin. Dorazili k městské bráně, kterou nikdo nehlídal. Lusak měl ještě co dohánět, aby se z něho stal schopný purkrabí.

12

Uplynula hodina chůze v naprosté tmě. Patterson zakopával při každém kroku a dusil kletby.
"Měli by vás víc trénovat v noci," poznamenal Mark při jedné krátké zastávce.
"V nepřátelském území by nás už dávno odhalili."
"Lituji kapitáne, ale nechápu, jak můžete umět chodit potmě. Kam vlastně jdeme?"
"Sláva, konečně vás napadlo se na to zeptat. Momentálně si tady počkáme na modul."

Krátce na to stroj s tichým svistem přistál a pozemšťané si rychle nastoupili. Ray, usazený za řídícím pultem, jemně odstartoval. Patterson se znepokojeně zavrtěl:
"Může nás odhalit radar z pirátské základny." "Jenom klid! Stačí držet se ve výšce pod pět set metrů."
Mladík cítil, jak bledne.
"Ale to je strašně nebezpečné," vyrazil ze sebe stísněně.
"Ray je vynikající pilot."
"Jestli se chcete dostat k vašemu astronefu, musíte stejně nabrat výšku."
Když se dozvěděl, že Mark přistál s Neptunem II na ostrově, zarecitoval mechanicky:
"Předpisy říkají, že agent S.D.P.P. musí v každém případě nechat svou loď na oběžné dráze."
"Zábavné, poručíku. Předpisy ovšem také ukládají, že agent musí co nejlépe pečovat o svěřené prostředky a materiál."
Zaparkování modulu v nákladním prostoru Neptunu II přerušilo jejich diskusi. Mark se spěšně přesunul do pilotní kabiny lodi.
"Nechápu to, kapitáne. Proč chcete odletět, když tady bychom byli v bezpečí?"
"Až se objeví lodi Vesmírné policie, chci být v kosmickém prostoru. Zločinné útoky pirátů nebezpečně ohrožují všechny dopravní spoje Zemské unie a jejich likvidace je teď hlavním úkolem. Admirál Neuman jim chce zasadit tvrdý úder a nebude váhat bombardovat sopku jadernými pumami. To povede k totální destrukci rozsáhlého území. Chtěl bych zabránit zničení Zirkanu a smrti našich přátel." S ironickým úšklebkem dodal: "Riskovat svůj život pro hrstku primitivů je nedílnou součástí naší práce."
Potom zkontroloval chronograf a s úsměvem řekl: "Než odstartujeme, máme ještě čas svěřit se hygienickému zařízení a převléknout se. Kombinéza astronauta je přece jenom pohodlnější než tenhle železný korzet. Pojďte, věnuji vám jeden svůj komplet."
Čerstvý, narůžovělý a hladce vyholený, vypadal Patterson velmi mladě. Když vyšel z koupelny, podával mu Mark skleničku: "Napijte se, start je za deset minut."
Jeho kolega upil a blaženě se usmál.
"Vynikající whisky, kapitáne. Ta určitě není z dodávek Služby?"
"To je jeden z mála luxusů, který mi umožňuje moje bohatství."
Když se ozvalo jemné vrnění motorů, obrátil se Mark na Raye: "Sleduj tenhle směr. Musíme co nejdéle zůstat na protilehlé straně sopky. Těleso Sylwy nám poslouží jako štít proti radaru. Potom vystřel na plný plyn ke třetí planetě, kde se pokusíme ukrýt."
"Pozor," varoval Ray, "start bude trochu tvrdší!"
Pattersonovi se zdálo, že se na jeho křeslo zřítil litinový ingot a neviditelná ruka mu rve útroby z těla. Utrpení se protáhlo na několik minut, protože Ray nastartoval motory na maximální zrychlení.
Sylwa, zářící na obrazovce, se rychle vzdalovala. Velký nafukovací míč se postupně změnil na tenisák. Mark už začínal věřit, že všechno dobře dopadne, když se ozval Rayův rozzlobený hlas:
"Právě se od našeho trupu odrazila radarová vlna. Jsme lokalizováni."
Mark jedním pohybem zaměřil infračervený optický teleskop na kráter vulkánu a počítal sekundy. Bude Arkun reagovat? Uplynula minuta... dvě... tři... . čtyři.
Pak náhle z kráteru vystřelil astronef a za ním v krátkých intervalech tři další.
"Sršni opouštějí hnízdo," konstatoval suše Mark, "a jsou velmi rychlí."
Patterson silně pobledl. Rayovy prsty se míhaly po klávesnici palubního počítače.
"Proč nestřílejí," dožadoval se odpovědi poručík.
"Ještě nejsme na dostřel jejich raket."
Situace se na chvíli stabilizovala, vzdálenost mezi lovci a jejich kořistí zůstávala konstantní. Pak se však najednou začala rychle zkracovat.
"Jejich lodě jsou rychlejší než Neptun II," konstatoval překvapeně Mark.
Patterson, s očima přikovanýma k obrazovce, se zeptal: "Kdy zahájí palbu."
Mark ukázal na třetí planetu, jejíž obraz se rychle zvětšoval.
"Schováme se za planetu. Poslouží nám jako štít. Piráti nebudou moci vypustit svá torpéda dřív, než ji obletí. My tak budeme mít čas dosáhnout rychlosti potřebné pro vstup do subprostoru...
Android ho přerušil nezvykle vážným tónem:
"Podle propočtů nám bude chybět jedna minuta a sedmatřicet sekund."
Rozsudek byl bez možnosti odvolání. Patterson pronesl třesoucím se hlasem:
"Možná je to nějaká chyba..."
Jeho společníci nereagovali. Tíživá atmosféra v lodi ještě zhoustla. Pirátské astronefy zmizely z obrazovky, zakryl je stín třetí planety. Pozemšťané si teď jejich postup mohli představovat jen ve své obrazotvornosti.
"Nemůžeš ještě zrychlit, Rayi?"
Robot ukázal prstem na palubní desku, kde se ručičky ukazatelů chvěly v červené zóně.
"Pohonné jednotky pracují na plný výkon. Doufám, že ještě chvíli snesou tenhle pracovní režim."
Úzkost uprchlíků rostla každou sekundu. Markovi se na čele perlily kapičky potu. Patterson se schoulil do svého křesla. S očima přikovanýma k obrazovce vydechl vysokým, k nepoznání změněným hlasem:
"Tady jsou!"
První pirátská loď se vynořila ze stínu třetí planety. Až příliš rychle, alespoň pro uprchlíky, ji následovaly tři zbývající. Čtyři černě šipky nesly poselství smrti.
"Za devět sekund budou na dostřel," hlásil Ray. "Počítač to spočítal přesně."

"Připrav makety! Možná se nám povede narušit první salvu."
"Je to zbytečné. Máme příliš velkou rychlost. Nevydrželi byste tlak odstředivé síly při změně směru."
"Budeme muset, je to naše jediná šance!"
"Ještě pět sekund... čtyři," ječel Patterson na hranici nervového kolapsu.

13

Arkun podřimoval v pilotní křesle. Od chvíle, co usadil za řídícím pultem své lodi, se čas nekonečné vlekl. Kent nehlásil žádnou mimořádnou událost. Bylo stále jasnější, že uprchlíci mysli spíše na útěk než na přepadení základny.
Přesto by pirát dal jmění za to, kdyby měl k dispozici její podrobný plán. Litoval, že neobjednal univerzální překladatel, který by mu umožnil dešifrovat nápisy rozmístěné na mnoha místech základny. Opatrnost mu bránila vyzkoušet náhodně, bez instrukcí, rozličná zařízení...
Protáhl svou mohutnou postavu, váhajíc zda by se neměl přesunout do palubní ložnice. Jeho úvahy přerušil hlas radarového operátora z reproduktoru:
"Kapitáne, nějaký astronef právě opustil Sylwu."
Arkun zaklel a byl jediným skokem na nohou. Chvatně manipuloval s přepínači na přístrojové desce.
"Je to stroj S.D.P.P. Zapřisáhl ses, že byl zničen."
Arkun už neposlouchal zmatené vysvětlování operátora. Zažehl motory svého astronefu a radiem vyslal rozkaz dalším lodím:
"Poplach, poplach! Kosmická loď se pokouší o únik. Musíme ji zničit, než se dostane do subprostoru!"
Když motory dosáhly potřebný výkon, soustředil se pirát na řízení svého astronefu. Průlet ústím kráteru byl obtížný manévr.
Tři zbývající plavidla potvrdila příjem depeše:
"O.K, kapitáne, jdeme za vámi."
Jakmile se Arkun vynořil z kráteru, nastavil pohonné jednotky na plný výkon, bez ohledu na zrychlení, které ho přibilo do sedadla. Měl jedinou myšlenku: dostihnout svou oběť. Jestli se zpravodajské lodi podaří uniknout, jeho systém bude odhalen dřív, než se mu podaří nashromáždit kýžené bohatství.
"Naše lodi jsou bohudík rychlejší než jeho," ušklíbl se po chvíli.
Uplynulo několik minut, během kterých jeho vzrušení lovce pronásledujícího kořist ještě vzrostlo. Obličej se mu zkřivil vztekem, když uviděl svého protivníka mizet ve stínu třetí planety.
"Je opravdu mazaný," vrčel. Pohled na displej počítače mu ale rychle spravil náladu. "Na ponoření do subprostoru mu ale nezbude čas, moje rakety ho zasáhnou dřív. Chytrák, nechytrák, nic z něj nezbude."
Hořic netrpělivostí, vpíjel svůj pohled na obrazovku. "Konečně!" zařval.
Silueta nepřátelské lodi se znovu objevila v obraze. Sebejistým gestem odjistil šest řízených střel. Ostatní pirátské lodi ho sledovaly v těsném závěsu.
"Připravte se k palbě!" rozkázal. "Soustředěná salva. Musíme ho zničit hned napoprvé, jinak bude pozdě. Pozor, pět sekund... čtyři..."
Pirát najednou překvapením zapomněl zavřít ústa. Před ním se ze subprostoru vynořily tři lodi. Velké bitevní křižníky.
"Dobrý bože! Vesmírná policie!"
Aniž by se zdržoval úvahami, jak se mohla policie objevit v ten nejméně vhodný okamžik, snažil se Arkun chladnokrevně zhodnotit situaci.
"Soustřeďte palbu na čelní křižník a pak se rozptylte. Proti těmhle monstrům nemáme žádnou šanci. Nezbývá než rychle zmizet. Pal!"
Okamžitě po odpálení torpéd provedl Arkun prudký obrat. Křižníky neztrácely čas a opětovaly palbu. Z jejich boků vyrazilo mračno střel. Každé válečné plavidlo mělo čtyřikrát větší palebnou sí1u než lodi banditů a nezdálo se, že by jejich velitelé chtěli šetřit střelivem.
Arkun, zmáčený potem, sledoval na svých obrazovkách průběh bitvy. S nevolí byl nucen konstatovat, že velitelský křižník obratně manévruje. Vypustil množství klamných cílů a důmyslným křižováním se mu podařilo vyhnout se většině pirátských střel. Na jeho štít narazily pouze tři. Pro takového mastodonta to však bylo pouhé škrábnutí. Nicméně manévrováním ztratil jistý čas.
Arkun sledoval s bezmocným vztekem, jak dva pirátské astronefy téměř současně explodovaly. Třetí se spěšně pokoušel zmizet, ale vzhledem k početní převaze pronásledovatelů byl jeho konec jen otázkou času.
Bandita se křečovitě uškubl. Že by se na něj přece jen usmálo štěstí? V jeho stopě letělo pouze pět nepřátelských střel a byly ještě dost daleko. Počítač mu bleskově ukázal, že bude mít čas zmizet v subprostoru. Tam bude v bezpečí.
Přísahal si, že pozemšťané draze zaplatí za smrt jeho druhů... a za to, že překazili tak slibně se vyvíjející obchody.
Vtom se rozezněl tón poplašného zařízení. Zděšený Arkun spatřil tři torpéda řítící se přímo proti němu. Vyhnout se jim nebylo možné. Odkud se tady k čertu vzala?
Odpověď na tuto otázku se však už nikdy nedozvěděl...
Byl nucen přepnout ochranný štít na jeho maximální kapacitu. Tím ovšem podstatně snížil energetický příkon motorů.
Při dopadu střel se jeho loď mohutně otřásla. Hněvem soptící pirát se vztyčil na nohy, zatímco nezúčastněný hlas počítače oznamoval:
"Druhý blok generátoru roztaven, rychlost klesla na polovinu. Další střely zasáhnou loď během pěti sekund."
"Né!" zaječel Arkun. "To není možné!"
Vrhnul se do spojovací chodby. Musí se dostat do nákladního prostoru... Je tam záchranný modul...
Strašlivý náraz ho srazil na podlahu. Světla zhasla... Hrozná bolest... Propadal se do černého jícnu... bez konce.

14
Když Mark spatřil bitevní lodi Vesmírné policie vynořující se ze subprostoru, hlasitě si oddechl.
"Už bylo na čase! Ještě pár sekund..."
"Úplně přesně, tři," přerušil ho Ray. "Už jsem začínal mít strach..."
Další z projevů citů neslučitelných s chováním a podstatou androida. Mark mu stiskl přátelsky paži:
"Já vím, kamaráde."
Patterson, který si konečně uvědomil, že unikl jisté smrti, se zdvihl, oči stále ještě rozšířené prožitou hrůzou.
"Mám dojem, že si zasluhujeme nějaké odškodnění," vypravil ze sebe. "Klidně seďte, já se o to postarám!" Mark pozorně sledoval obrazovky.
"Změň směr a můžeš zpomalit. Nemusíme se plést do každé šarvátky!"
"Tři křižníky! Admirál Neuman není žádný troškař Což je obzvláště příjemné zjištění, protože díky našemu . prvnímu střetnutí s piráty se zásoba našich střel silně ztenčila."
Poručík napřáhl k Markovi ruku se sklenicí. Prsty se mu stále ještě mírně třásly.
"Na zdraví, kapitáne."
Pořádně si lokl. Alkohol způsobil, že jeho popelavé tváře dostaly opět trochu barvu.
"Pane Bože! Na tuhle expedici jen tak nezapomenu."
"Ještě taky neskončila," zahučel Mark, který náhle vzrušeně poposedl v křesle.
"Támhleten jim unikne. Rychle, Rayi, otoč to a přidej. Na plný výkon!"
Manévr byl tak prudký, že Pattersonovi vylétla sklenice z ruky a její obsah mu zkropil obličej.
"Co se zase děje?" zaúpěl.
"Pozor, Rayi, salva tří torpéd, tvá obvyklá varianta. A dej si záležet!"
Mark s uspokojením sledoval dráhu střel.
"A je v háji," komentoval suše situaci. "Nemá šanci uniknout."
O minutu později se pirátský astronef proměnil v zářící duhový oblak, který se rychle rozplynul v černi kosmického prostoru. Rayova pohřební řeč věnovaná Arkunovi pramenila z jednoduché logiky:
"O jednoho pěkného darebáka míň."
Ozval se zvukový signál videorádia a na obrazovce se objevila tvář admirála Neumana.
"Blahopřeji, kapitáne Stone. Vaše pomoc byla velice užitečná."
"Tentokrát to bylo jen tak tak. Vaše křižníky se objevily v pravý čas."
"Plukovník Parker mě už informoval. Jakmile mi vaše půvabná přítelkyně, prezidentka Maraly, předala vaši zprávu, poslal jsem za vámi lodě, které se nacházely nejblíže Sylwě." S lišáckým úsměvem dodal: "Pořád říkám, že je vás pro S.D.P.P. škoda. Vraťte se k Vesmírné policii a máte o kariéru postaráno."
"Díky, admirále, ale radši ne! Dávám přednost starému dobrému šermu před kosmickými bitkami."
"Přesto musím konstatovat, že si i v tomto ohledu počínaje víc než dobře. Podle trosek, které ještě krouží v kosmu, jste musel zničit nejméně dva astronefy."
"Legitimní obrana. A dvakrát příjemné to nebylo."
Neuman se usmál po druhé, což byla v jeho případě zcela nevídaná kumulace emocí.
"Promluvíme si o tom později. Teď musíme dokončit naši práci. Sršně se podařilo zničit. Bilance vypadá velice pěkně: šest pirátských lodí zlikvidovaných v několika dnech. Ještě ale zbývá vypálit jejich hnízdo. O to se postará Parker, a použije k tomu takové prostředky, které uzná za vhodné."
"Nemůžete zasahovat na primitivní planetě, admirále," protestoval Mark. "Zákon o nevměšování..."
"Mohu všechno! V důsledku situace, kterou zavinili tito bandité, prezident platnost zákona do odvolání pozastavil."
"Na úbočí sopky je městečko!"
"Musím splnit svůj úkol ať se mi to líbí nebo ne."
"Mám k vám prosbu, admirále. Svěřte tuhle práci mně. Znám dobře základnu, věznili mě tam a Hirisové mi poskytli její podrobný plán. Bude stačit, když se ústím kráteru dostane dovnitř jedna střela menší ráže."
Neumanovo čelo se zkrabatilo vráskami. Uplynulo nekonečných třicet sekund.
"Souhlasím, kapitáne, ale jednejte rychle."
"Děkuji vám, admirále."
"Ještě maličkost. Destrukce základny by zatím měla zůstat utajena. Parker se tady nějaký čas zdrží a bude číhat v záloze, jestli se na udici nechytí nějaké další ryby. Nezlobil bych se, kdyby se nám podařilo skřípnout nějakou solanskou obchodní loď. Už příliš dlouho si z nás dělají blázny..."
"Budu pochopitelně mlčet, ale musím podat hlášení generálu Khovovi."
"To je samozřejmé."
"Mohl byste požádat plukovníka, aby doplnil mé zásoby řízených střel?"
"Rád! Vím, že je použijete vhodným způsobem. Na viděnou, kapitáne... a... díky!"
Přísná tvář plukovníka Parkera zakrátko na obrazovce vystřídala neméně strohé rysy admirála. Mark měl v minulosti příležitost zúčastnit se s tímto důstojníkem několika akcí a dokonce si vzájemně zachránili život. Byl to dostatečný důvod pro vznik upřímného přátelství. Ale nepřístupná a puritánská Parkerova povaha znemožňovala jakékoli důvěrnější sblížení. Jejich vztahy se proto i po všech společných zážitcích vyznačovaly spíše chladnou zdvořilostí.
"Buďte zdráv, plukovníku!"
Parker naznačil cosi jako úsměv.
"Váš poslední zásah do bitvy byl velice užitečný. Bez vás by nám ten zatracený pirát uniknul. Kdy zaútočíte na

základnu?"
"Hned jak si u vás doplním zásoby."
Parker se ironicky zasmál.
"Kdy si konečně přestanete plést Vesmírnou policii se samoobsluhou?"
Mark nasadil nevinný výraz.
"Až už nebudu mít co na práci!"
"Velice zábavné," reagoval Parker kousavě. "Zaparkujte u mé lodi a otevřete svůj nákladní prostor."
Rozhovor skončil.
"Jak můžete takhle mluvit s vyšším důstojníkem?" staral se Patterson.
"Nedejte na první dojem! Parker je vynikající muž i když vypadá jako suchar. Vážíme si jeden druhého. Kdyby mě hrozilo nebezpečí, neváhal by riskovat ani svou loď ani svůj život."
"Zdá se, že umíte navazovat užitečné známosti, kapitáne. Admirál si vás také velmi cení."
"Stačí dělat dobře svou práci."
O hodinu později Ray hlásil, že nakládání je skončeno.
"Výborně! A teď směr Sylwa, vojáci nás sledují. Musíme akci podniknout před rozedněním, takže nemáme moc času."
Návrat na planetu proběhl podstatně příjemněji než únik. Android zapnul motory. Manévroval tentokrát velmi jemně, aby svým přátelům odčinil útrapy, které jim předtím způsobil. Když se Neptun II stabilizoval v svislé poloze nad sopkou, Mark se obrátil na Raye:
"Dávej pozor! Teď se budeš muset ještě jednou překonat. Je třeba, aby střela pronikla kráterem dovnitř. Jestli chceš, můžeme sestoupit až na pět tisíc metrů."
"To nebude nutné. Cíl je v zaměřovači. Pálím!"
Mark s napětím sledoval dráhu torpéda. Stačila nepatrná odchylka a smrtící projektil by zničil Zirkan. Všechno předchozí úsilí, veškerá podstoupená rizika by byla k ničemu.
Střela však s nevídanou přesností dorazila ke svému cíli a zmizela v ústí kráteru. O zlomek sekundy později vybuchla. Záležitost byla uzavřena. Mark, který od vypuštění torpéda nevědomky zadržoval dech, si hlasitě oddechl.
"Blahopřeji, kapitáne," ozval se na videorádiu Parker. "Jaké máte další plány?"
Mark vrhl koutkem oka pohled na Raye a odpověděl:
"Musím si vyžádat pokyny od generála Khova. Mezitím bych si rád trochu odpočinul. Nespal jsem prakticky dva dny a mám toho už plné zuby. Nemám ale vůbec žádnou chuť, v případě, že by se tady nečekaně objevil nějaký pirát, dostat se mezi dva ohně. Raději se vzdálím a na pár hodin se ponořím do subprostoru. Tam budeme v bezpečí. Jakmile se zase vynořím, hned se vám ohlásím."
Při těchto slovech už Neptun II nabíral rychlost. Patterson poněkud vyvedený z míry rychlým sledem událostí namítl:
"Mohli jsme se ukrýt ve stínu třetí planety. S Rayem na stráži bychom se neměli čeho obávat."
"Dávám přednost mému řešení," odvětil suše Mark. "Lehněte si a zapněte si magnetické popruhy."
Když po krátké nevolnosti, provázející přechod do subprostoru, otevřel poručík oči, uviděl ruku svého společníka, jak mu podává sklenici šťávy. Zdvihl se a poněkud záviděl rychlost, s jakou se kapitán dokázal adaptovat.
"Myslím, že je na čase zavolat generála..."
Mark nedokončil větu. Videorádio oživlo. Khov měl svůj obvyklý mrzutý výraz a jeho oči se ledově leskly. "Zase jste překonal svůj vlastní rekord, kapitáne.
Právě mě volal Neumann. Jste prvním z mých agentů, který mi podává hlášení prostřednictvím velkého admirála. Napříště uděláte lépe, když zachováte obvyklý služební postup.``
"Mrzí mě to, generále, ale..."
"Omluvy si nechte na později! Chci slyšet fakta!"
Mark začal hlášení o jejich anabázi okamžikem, kdy se vynořili v planetárním systému Sylwy. Skončil slovy:
"No a to je všechno. Základna je zničena a přitom se mi podařilo respektovat zákon o nevměšování."
Khov, který po celou dobu vyprávění nehnul ani brvou, se pousmál:
"Zajímavé! Dobrá, řekněte Rayovi ať urychleně pošle své nahrávky, aby je technici mohli včas prostudovat... Vidím, že jste se ponořili do subprostoru."
"Chceme si tady jenom trochu odpočinout," reagoval spěšně Mark.
Na rtech jeho nadřízeného se objevil podivný úsměv.
"Spěte sladce a ne aby se vám zdálo o padající hvězdě!"
Mark zůstal ještě několik okamžiků sedět před ztmavnutím obrazovkou a potom se natáhl pro sklenici. Patterson odmítl nabízený nápoj:
"Díky, teď ne, jdu si lehnout."
"Mám obavy, že s tím budete muset ještě chvilku počkat. Za tři minuty se vynořujeme."
"Ale... řekl jste přece generálovi..."
"Změnil jsem názor. Zdá se, že jste zapomněl na kometu či asteroid nebo co to vlastně je, který se má srazit se Sylwou za necelé tři týdny. Řekl jsem si, že by bylo zajímavé trochu si to těleso prohlédnout zblízka." Pod znepokojeným pohledem svého společníka Mark dodal: "Generál ví velmi dobře, kam míříme. Vzpomínáte si, co mi řekl místo přání dobré noci?"
"Myslel jsem si, že to byl nějaký vtip nebo slovní hříčka."
"Jestli si vážně myslíte, že Khov ve službě žertuje, tak si raději zažádejte o přeložení! Nemůže mě to dát rozkazem dříve než dostane stanovisko Komise, ale dal mě celkem jasně najevo, že si tenhle průzkum velmi přeje. Takže forma zůstala zachována. Znáte to o tom vlku a koze?..."

15

Velká šedočerná koule o průměru asi sto metrů za sebou vlekla zářivý ohon ionizovaných částic. Drobné zrnko kosmické látky, bloudící celé věky nekonečným prostorem. Ale toto nic z hlediska vesmírných parametrů se mohlo při srážce z planetou změnit v bombu o síle miliónů megatun výbušniny. Důsledek? Vychýlení rotační osy Sylwy, vypaření oceánů nebo celých pohoří, atmosféra nasycená hustými oblaky páry a prachu, která by na dlouhá desítiletí zakryla neproniknutelným závojem slunce. To vše by nepochybně vedlo k radikální změně klimatu a možná i k vymizení lidského druhu.

Pravděpodobnost, že takováto katastrofa potká nějakou obydlenou planetu, byla stěží jedna ku stovkám miliard. A přece si Sylwa právě tenhle los "vytáhla".

Lidská řevnivost, dobytí Kevry... Všechno to byla marnost a nicotnost. Hrabě Zirkan by se stal pánem v království stínů.

"Zvláštní," poznamenal Ray, který si prohlížel záznamy z počítače. "Marku, podívej se na hodnoty gravimetru. Jsou směšně nízké. Podle nich by tohle těleso muselo být duté, nebo alespoň tvořené mimořádně lehkou látkou."

"Je to tak. Vyžádej si ověření údajů."

Android natáhl paži ke klávesnici počítače, ale náhle znehybněl. Roztřeseným hlasem, naplněným nezvyklou úzkostí ze sebe vyrazil:

"Marku, psychické vlny... velice silné... Příšerné obrazy... Nemohu vzdorovat... Nejsem schopen vypnout svůj psychický zesilovač... odpoj mě... rychle... rychle..."

Agent S.D.P.P. reflexivně zareagoval. Jednou rukou rozepjal zdrhovadlo robotovy kombinézy a druhou nazdvihl malou krytku na levé části jeho hrudníku. Stisk ukazováčku...

Ray zbavený přívodu energie znehybněl.

Od řídícího pultu se ozval nelidský řev. Patterson se vrhl s nataženýma rukama na svého druha. Mark, který byl vtěsnán do pilotního křesla, se nestačil uhnout prudkému výpadu. Dvě ruce stiskly jeho hrdlo s divokou zuřivostí. Nehty se mu zaryly do kůže. Dusil se a před očima se mu roztančila rudá kola.

V zoufalém úsilí se vzepjal a vrazil Pattersonovi pěst do žaludku. Dal do úderu veškerou sílu, která mu zbývala. Stisk povolil a on široce rozevřenými ústy zalapal po dechu. Poručík se prohnul v pase a o krok ustoupil. To Markovi umožnilo, aby se osvobodil se zajetí křesla.

"Poručíku, co se vám stalo? Uklidněte se!"

Mladý muž na jeho slova nereagoval a pokračoval v útoku, ústa zkřivená divokým šklebem, pěnu na rtech. Mark vyrazil pravým direktem, ale levička jeho protivníka mu zasáhla břicho. Zaplavila ho pronikavá bolest. Měl dojem, že se rve s divokým zvířetem. Instinktivně se uhnul úderu, který se otřel o jeho spánek.

Chtěl svého protivníka šetřit, ale nebylo to možné. Musel bojovat o holý život. Patterson byl mladý a rychlý, navíc velice zdatný boxer... Mark inkasoval další zásah do jaterní krajiny a zařval bolestí. Odpověděl drtivou ranou spojenými dlaněni umístěnou přesně nad opasek. Z plic poručíka s podivným svištěním vyrazil vzduch. Za normálních okolností by se musel Patterson po tomto zásahu složit. Ted, v nevysvětlitelném tranzu, nacházel další rezervy, které mu umožňovaly pokračovat v boji. Byl jen o zlomek pomalejší, což Markovi umožnilo zasadit mu tvrdý direkt přímo na špičku brady.

Poručík se v bezvědomí sesul na podlahu pilotní kabiny. Zadýchaný, s divoce tlukoucím srdcem si vítěz otřel čelo mokré potem. V tu chvíli mu do mozku pronikla mentální vlna, výjimečně silná, vyvolávající nesmírnou závrať.

Zpustošená krajina, černá zem, žhnoucí obloha. Rozvaliny... Dlouhý průvod mužů stoupající zvolna po popravčím lešení. Kat s kápí na hlavě v rudém oděvu. Svištící sekera, kutálející se hlavy. Potoky krve. Desetkrát, stokrát se opakující motiv. Proud odsouzenců, který nebere konce.

O kus dál planou hranice, obrovské množství hranic, v jejich plamenech se svíjejí lidská těla... Jedna jediná gigantická mučírna... Rafinované svěráky a lisy drtící údy, rozžhavená železa spalující kůži, těla bez hlav, k nepoznání zohavená... Hromady mrtvol, posetých nesčetnými ranami, podřezaná hrdla, rozpáraná břicha... Koncentrační tábor obehnaný ostnatým drátem, ženy, muži, děti umírající hladem, živořící kostry s posledními jiskřičkami života...

Nesnesitelný hluk tvořený směsicí proseb, nářků, sténání, výkřiků lidí v agónii, řevem týraných. Ohlušující symfonie bolesti, drásající mozek...

Mark si rukama instinktivně zacpal uši. Bylo to zoufale směšné gesto, které mu nicméně připomnělo jeho vlastní existenci.

Jeho přátelé, inteligentní rostlinné společenství, se kterým se setkal při jedné ze svých výprav, ho naučilo modulovat vlastní psychické impulsy. Soustředil své myšlenky na Elzu. Jedinou ženu, kterou skutečně a hluboce miloval.

Zvuky zeslábly, vidiny poněkud ztratily na kontrastu. Nezmizely však úplně, ale staly se snesitelnějšími ve svém nesnesitelném hrůzném obsahu.

"Zlo..." vydechl Mark. "Extrakt ryzího zla. Nesmí se dostat na Sylwu..."

Dopadl na sedadlo druhého pilota. Odjistit střely...

Mentální vlny zaútočily na jeho mozek s novou prudkostí a ohrožovaly křehkou psychickou obranu. Příšerné obrazy zmučených těl, rozdrásaných šelmami, naražených na kůly, rozčtvrcených...

V podvědomí zaznamenal naléhavou myšlenku, vtíravou, záludnou... Rozkoš... Rozkoš z utrpení druhých...

Markova ruka znehybněla několik centimetrů od ovládacího tlačítka odpalování. Elza, nádherná ve své nahotě. Milování s Elzou. Její tělo zkroucené bolestí... Její hedvábná pokožka rozdrásaná údery karabáče...

Omyl Stvoření! Omyl!

"Né!" nařval Mark.

Výkřik pološíleného člověka. Jeho sevřená pěst dopadla na tlačítko. Neuslyšel ani svist doprovázející odpálení střel. Psychické vlny zaplavily jeho neurony.
"Ne, ne, nemáte právo... Slitování!"
Torpéda zasáhla asteroid... nebo kosmickou loď?
Exploze... Gigantický ohnivý zášleh, rychle vystřídaný purpurovým oblakem, rudým... krvavým.
Obrazy náhle zmizely. Mark se bezvládně sesul do křesla. Byl absolutně vyčerpán, na samém dně svých psychických i fyzických sil. Zůstával dlouhé minuty nehybný, neschopný sebemenšího gesta.
Konečně se s námahou vztyčil. Aktivoval Raye.
"Marku! Co se ti stalo?"
Hlas androida se chvěl úzkostí; jeho přítel byl sinavý a měl ztrhané rysy. Robot si pospíšil do vedlejší obývací místnosti, odkud se vrátil se dvěma sklenkami.
"Vypij nejdřív tohleto! Je to regenerační tonikum. Až potom si můžeš dát svou whisku."
Únava jeho společníka se pomalu vytrácela. Jedním dlouhým douškem vypil povzbuzující nápoj a potom smočil rty ve skotské.
"Co je s ním?" ukázal Ray na Pattersona, stále ještě nehybně ležícího na zemi.
"Absolvovali jsme takový trochu nešťastný dialog, ale mám dojem, že si z něj nebude mnoho pamatovat. Odnes ho na ošetřovnu. Byl bych rád, kdyby si tak ještě hodinku dvě pospal, alespoň po dobu, co budu informovat Khova."
Ray zdvihl bez zjevné námahy bezvládné tělo Pattersona a odnesl ho z pilotní kabiny. Mark dopil whisku , a zapnul videorádio.
Službu konající operátor S.D.P.P., mladík s nazrzlou kšticí a důležitým výrazem v obličeji spustil:
"Lituji kapitáne, ale měl jste si konzultovat čas s vaším počítačem. V New Yorku jsou dvě hodiny ráno a generál už dávno odešel ze své kanceláře."
"Přepojte mě na jeho soukromý byt!"
"V tuto hodinu nemívá náš šéf právě nejlepší náladu..."
"Hoďte sebou, příteli!"
Zrzek pokrčil odevzdaně rameny.
"Když na tom trváte, ale nedivte se potom, až vyletíte ze Služby!"
Na obrazovce se objevila generálova žena. Byla to velmi hezká blondýnka, na první pohled stěží čtyřicátnice. Jenom vějíře jemných vrásek kolem očí prozrazovaly, že je jí nejméně o deset víc. Když Mark začal koktat své omluvy, se smíchem ho přerušila:
"Ne, nebojte se, nebudíte nás." Spiklenecky na něj mrkla: "Dnes jsem se vrátila z prázdnin a právě jsem generálovi vysvětlovala, jak mě chyběl. Počkejte, zavolám ho!"
Khov měl zarudlou tvář a pod očima se mu rýsovaly modré kruhy.
"Co se zase děje?" zafuněl zuřivě.
Při pohledu na Markovy strhané rysy dodal už mírněji: "Poslouchám vás."
Kapitán začal své vyprávění. Přes jeho vyhlášenou netečnost se na generálově tváři rozhostil výraz ohromení. Když se jeho protějšek odmlčel, zamumlal si pro sebe:
"Absolutní zlo. Forma bytí, která se živí lidským utrpením." Rychle se vytrhl z úvah a prohlásil už svým obvyklým tónem: "Každého jiného bych poslal na psychiatrické vyšetření, ale vám jsem si zvykl věřit. Ray nic nenahrál?"
"Vypnul jsem ho na jeho žádost."
"A Pattersona jste byl nucen uspat, takže vaše slova nemůže nikdo potvrdit."
Khov se na několik okamžiků odmlčel a potom dodal:
"Hmm... Říkám si, jestli by tahle záležitost neměla zůstat jen mezi námi... Budu o tom ještě přemýšlet. Během několika hodin se vám ozvu. Zatím neopouštějte sektor, ve kterém se právě nacházíte!"
Když spojení skončilo, Mark zůstal dlouhé minuty zamyšleně sedět. Zlo? Každá lidská bytost si jeho větší či menší částečky nosí v sobě. Bylo by možné, aby za výjimečných okolností, nebo v přítomnosti nějaké cizí formy existence jako katalyzátoru se zlo zmaterializovalo v celé své nestvůrnosti?
Patterson, který vstoupil do pilotní kabiny, přerušil jeho úvahy.
"Co se mi stalo?"
"Vy si na nic nevzpomínáte?"
"Vůbec na nic. Stál jsem u počítače a potom mám okno. Černá díra."
Mark vynutil na své tváři úsměv.
"Došlo k energetickému skoku, generátor se zahltil a Neptunem II to pořádně zatřáslo. Ztratil jste rovnováhu a měl jste tu smůlu, že jste políbil bradou podlahu. Byl to tak vášnivý polibek, že vás to připravilo o vědomí. Ray vás dopravil na ošetřovnu." Zvedl se a zívnul. "Musíme čekat na další generálovy rozkazy a mám dojem, že trocha spánku nám nemůže uškodit."
Ještě poloomámený Patterson. přisvědčil a následoval ho do spojovací chodby.

16

"Volá tě generál Khov!"
Rayova slova vytrhla Marka ze spánku. Měl pocit, že právě usnul, ale letmý pohled na nástěnný chronograf ho přesvědčil, že spal celých osm hodin.
Vyskočil z postele, navlékl si kombinézu a boty a vběhl do spojovací chodby. Celý zadýchaný se spěšně usadil do křesla naproti videorádiu. Patterson už tu byl a seděl vedle něho.

Khov sledoval Markův spěch s výrazem blaženého zadostiučinění. Připomínal kočku, která právě spořádala kanára.
"Jsem upřímně potěšen, kapitáne Stone, že tentokrát jsem vzbudil já vás. Nicméně kvůli tomu jsem vás nevolal. Členové Komise pro nevměšování dlouho studovali podklady poskytnuté vašimi přáteli Hirisi. Došli jsme k závěru, že náraz tělesa by mohl mít za následek úplný zánik humanoidů na Sylwě. Takováto katastrofa se vymyká definici přirozeného vývoje a žádají vás, abyste udělal všechno pro změnu dráhy komety. Věřím, že mohu členy Komise ujistit vaším souhlasem se splněním tohoto vznešeného úkolu, ke kterému máte podle mého mínění všechny předpoklady."
I poté, co byla oficiální část rozhovoru nahrána a uložena do archívu, zachoval Khov úřední tón. Nemohl ale zakrýt ironii ve svých očích.
"Až splníte tenhle úkol, bude nanejvýš nutné, abyste se vrátil ke své práci, jediné, za kterou vás Služba platí, a kterou, jak se mi zdá, poněkud zanedbáváte." Mark mlčel a tak generál pokračoval: "Hrajete si na dobrovolníka Vesmírné policie, na Prozřetelnost, na archanděla Gabriela nebo na kdoví co ještě? Nevím sice, jaké pro to máte vysvětlení, ale doplácí na to vaše práce. Technici konstatovali, že Rayovy záznamy ze Sylwy nestojí za nic. Pokračujte proto ve své misi dokud vaše zpráva nebude kompletní. Abyste ušetřil čas, vezměte s sebou Pattersona. Jsem velice rád, že jste ho našel a zachránil, ale ne abyste mi ho kazil svým špatným příkladem."
Patterson se neudržel:
"Kapitán Stone je vynikající. Nemohl bych si přát lepšího instruktora!"
"Díky, poručíku," reagoval posměšně Khov. "Až budu potřebovat vaši radu, dám vám vědět. Teď se raději pořádně připravte na svůj úkol. Služba nemá tolik prostředků, aby za vámi stále posílala záchranné výpravy. Do práce, pánové! Čekám vzorové hlášení a dal bych přednost tomu, kdybych jej mohl obdržet v pracovní době a ne ve dvě ráno. A už žádné snění, kapitáne Stone!"
Když obrazovka potemněla, Patterson vybuchl:
"Generál je nespravedlivý! Ani slůvko uznání, jen samé výtky."
Mark se dal do smíchu a vzal svého druha kolem ramen: "Nesmíte ho brát úplně vážně! Ve skutečnosti je s naší prací navýsost spokojen, ale za nic na světě by to otevřeně nepřiznal."
"Co to měl za narážku s tím sněním?"
"To byla jen taková metafora, slovní hříčka."
"Říkal jste, že generál ve službě nikdy nežertuje."
"Občas se mu stává, že má básnické sklony... Nu ale nechme toho, tenhle budíček mě poněkud vyvedl z míry. Dáme si snídani, co vy na to?"
Patterson důrazně odporoval: nejprve je třeba zničit asteroid. Mark musel s úsměvem vysvětlovat:
"Už se stalo, Ray to zařídil, když jste spal."
"Ale... jenomže..." koktal mladík, "vždyť jste teprve teď dostal rozkaz?"
"Pamatujte si, že občas je třeba plnit rozkazy ještě dřív než je dostanete. Získáte tak čas. Jediná výjimka je, když víte, že by mohl přijít rozkaz zcela opačný."
Úplně zmatený poručík kapituloval:
"V tom případě bychom se měli vydat na Sylwu."
"Už tam míříme od té chvíle, kdy nám generál zavolal. Pojďte, je čas dát si jednu expresní snídani, než se ponoříme do subprostoru."
Plukovník Parker měl skvělou náladu.
"Připsal jsem si na svůj lovecký seznam další pirátský astronef. Vynořil se před třemi hodinami a namířil si to klidně k Sylwě. Když nás uviděl, byl tak překvapený, že nestačil odpálit ani jednu střelu."
"Blahopřeji, plukovníku," řekl Mark. "Žádám o povolení přiblížit se k Sylwě. Mám rozkaz generála Khova pokračovat v misi."
"Povolení se uděluje, ale nechte vaši loď v automatickém obranném režimu, aby byla pro případného nezvaného hosta neviditelná."
"Rozumím, plukovníku, nebudeme vám překážet. Dobrý lov!"
Za dvě hodiny se Neptun II dostal do blízkostí Sylwy.
"Kde chcete přistát?" ptal se Patterson.
Mark odpověděl kousavým tónem:
"To nemyslíte vážně, poručíku! Předpisy S.D.P.P. jasně říkají, že astronef musí zůstat na oběžné dráze. Použijeme sestupný modul..."
Zaskočený poručík se zmohl jen na nesouvislé breptání: "Ale... ale... předtím jste přistál..." Pod výmluvným pohledem svého společníka se jeho rozpaky rychle vytrácely a nakonec se dal do smíchu. "Mám dojem, že tomu začínám rozumět. Předpisy se musejí dodržovat... pokud člověku nepřekážejí v práci. V opačném případě je nutné najít odpovídající výklad."
"Velmi správně. Myslím, že budete výborný žák."
Zatímco Ray stabilizoval Neptuna II na oběžné dráze, mladík vítězně uzavřel své úvahy:
"Teď mi teprve začíná být jasné, co měl generál na mysli, když mluvil o špatném příkladu..."
Android je přerušil:
"Připravte se! Musíme přistát před svítáním."
Ve skladištním prostoru jim podal oblečení.
"Jsou to ty samé svršky, které jste měli předtím, jenom jsem je vyčistil. Vyrobil jsem také nové meče a štíty. Rytíř beze zbraně je krajně podezřelý. A nezapomeňte na vaše ochranné opasky!"
Nastoupili si do modulu a Ray se usadil k řízení. Stroj se posunul do přechodové komory.

"Výstup!"
Vnější poklop nákladového prostoru se otevřel a modul byl "nasát" do prostoru, ve kterém poletovaly krystalky zmrzlé atmosféry.
"Kam vlastně letíme?" zeptal se mírně znepokojený Patterson.
"Dohrát naši roli, přesněji řečeno připojit se k Lusakovi a jeho přátelům. Nemá smysl měnit naší předešlou identitu."
"Jak je najdeme? Je noc."
"Jsou dva dny jízdy od Zirkanu. Infračervený detektor by měl bez problémů najít jejich tábořiště. Ray přistane před svítáním pár kilometrů vedle a zbytek dojdeme pěšky."
Model pokračoval v sestupu v naprosté tmě. Mark vycítil obavy svého druha a ujistil ho:
"S Rayem u řízení jsme v bezpečí."
"Já vím, ale přesto budu rád, až budeme na pevné zemi."
Za malou chvíli lehký náraz signalizoval, že přistáli. Patterson se chtěl vysoukat ven, ale Mark ho zadržel:
"Musíme počkat na výsledky analýzy."
"Proboha proč? Víme přece z vlastní zkušenosti, že vzduch na této planetě je dýchatelný."
"Co kdybychom přistáli čirou náhodou v oblasti postižené morovou nákazou?"
Ray odvysílal ironicky:
"Gratuluji. Můžeš si být jistý, že ti tahle slova někdy připomenu! Můžete vystoupit, všechno je v normálu."
Zatímco člun se vydal automaticky zpět k Neptunu II, Mark vysvětloval:
"Technici budou důkladně pitvat Rayovy nahrávky. Bylo by zbytečné, aby hned na začátku konstatovali porušení základních bezpečnostních předpisů."
Navigováni androidem se oba muži vydali na noční pochod. Tenký světlý proužek lemoval vzdálený obzor.
Dorazili do tábora zároveň s východem slunce. Lusak je poznal a pospíchal jim vstříc.
"Messire Marku! Jsem šťasten, že vás žase vidím. Měl jsem o vás strach. Den po vašem odchodu se hora probudila a z jejího vrcholku šlehaly plameny."
"Ano, je to tak," přisvědčil Mark. "Mám radostnou úlohu vám oznámit, že místo, kde jsme byli vězněni a všechny cizince, kteří tam žili, pohltily plameny z nitra země."
Lusakovy oči zářily radostí.
"Hrabě Zirkan ztratil své pekelné spojence. Můžeme ho teď zlikvidovat jako škodnou. Ničím jiným ostatně ani není."
"Doufejme, že mu nezbyly ještě nějaké nepříjemné trumfy," opáčil starostlivě Mark.
Lusak se překvapeně rozhlédl kolem sebe a změnil téma:
"Nevidím vaše koně."
"Jak jsme spěchali, abychom vás dohonili, málem jsme je uštvali. Museli jsme je nechat být a pokračovat pěšky."
"Nevadí! Dáme vám jiná zvířata," usmíval se Lusak. "Měšťané si tolik přáli vidět naše záda, že nám obstarali i náhradní koně. Vaše metoda byla vynikající, messire. Pojďte se s námi najíst. Musíme rychle vyrazit, hrabě má před námi stále náskok."

17
Hrabě Zirkan, pevně usazený v sedle, si pozorně prohlížel hradby Kevry, vzdálené od něho několik stovek metrů. Dorazil se svým vojskem minulý večer a nařídil rozbít zde tábor.
Na rtech mu pohrával sebevědomý úsměv. Byl přesvědčen, že dnes bude město jeho. Zítra padne hrad a pozítří se nechá prohlásit králem. Konečně! Hladil pažbu laserové pistole zastrčené za opaskem. Arkun mu daroval úžasnou zbraň. Může s ní zabíjet na dálku, aniž , by se vystavoval jakémukoli riziku. Uměl si, že požádá o další, výměnou za novou dodávkou otroků.
A později, pokud se mu podaří odkrýt tajný vchod do hory... zmocní se pokladu, který tam Arkun určitě nashromáždil. Je to úžasná věc, tahle zbraň... Budete si moci podrobit všechny kočovné kmeny. Stane se pánem celé Sylwy. Největší panovník v celé historii...
Skupina jeho vojáků něco kutila před městskými branami, navzdory kamenům, které na ně pršely z hradeb. Od skupiny se oddělil jezdec a tryskem se řítil k Zirkanovi.
"Úkol je splněn, pane. Položili jsme tam ten kulatý kufřík přesně mezi křídla brány, jak jste nařídil."
Hrabě se nadzvedl v sedle a otočil se za sebe. Jeho jízda stála seřazena ve spořádaném tvaru. O kousek dál čekali pěšáci na jeho rozkaz. Vytáhl z pouzdra na opasku malou černou krabičku a stiskl knoflík na jejím víku.
Po celém délce brány ze silným dřevěných trámců vyšlehly oranžové plameny. Vzápětí se ozval rachot exploze, jejíž tlaková vlna byla zřetelná ještě ve vzdálenosti dvě stě metrů. Než se dým stačil rozptýlit, Zirkan zavelel:
"První oddíl vpřed! Rozdrťte tu havěť!"
Když první jezdci dorazili k bráně, zjistili, že už vlastně neexistuje. Tryskem se přehnali podloubím, přeskakujíce trosky zničených veřejí. Obránci pološílení strachem nekladli sebemenší odpor a pokoušeli se zachránit se útěkem. Doufali, že najdou útočiště za zdmi hradu. Podařilo se to jen hrstce, ostatní byli nemilosrdně pobiti nepřátelskou jízdou. Po ní se objevili pěšáci, vyškrábali se na městské hradby, kde uspořádali doslovný hon na zbývající obránce města.
Netrvalo dlouho a na hlavní ulici se objevil kůň s hrabětem v sedle. Z domů se ozýval nářek a výkřiky. Oknem prolétlo mrtvé tělo a dopadlo na dlažbu před šlechticova koně. Bylo to děsivé! Nesmyslná bestialita v koncentrované podobě. Každý, kdo se jen náznakem pokusit o odpor skončil, s prořízntutým hrdlem. Ženy byly znásilňovány na zkrvavených tělech svých mužů. Vůdce rebelů dal vědomě město velen svým hrdlořezům. Byl to účinný prostředek k udržení morálky mužstva a, což bylo rovněž důležité, po několika hodinách takovéhoto řádění se měšťané rádi a dobrovolně podrobí novému pánu, jen když plenění přestane.

Polonahá, ještě mladičká dívka vyběhla z domu s hrůzou v očích. Těsně za ní se ze dveří vyřítil hraběcí gardista. Zirkan bleskurychlým pohybem uchopil nešťastnici za vlasy. Zvedl jí do výšky a mrštil směrem k ozbrojenci.
"Příště ji nenech utéct, nebo se nauč rychleji běhat," ušklíbl se.
"Díky, pane. Podruhé už jí nedám šanci."
Darebák srazil nebohou dívku na zem, kde jí surově znásilnil. Druhý voják, který se mezitím objevil, rozvášněný tímto divadlem, zaujal pozici svého kamaráda.
Tyran pozoroval chvíli toto představení, které stimulovalo jeho vlastní sadistické choutky. "Až budu králem," pomyslil si, "měl bych si najít ženu, abych si pořídil následníka."
Dorazil na prostranství před pevností. Padací most byl vytažen, ale hrabě věděl, že vodní příkop není příliš hluboký. Pomalu projížděl kolem hradeb, pak se otočil a vydal se zpět. Zahloubal se přitom do vzpomínek. Před dvěma roky, krátce potom, co vystřídal předešlého hraběte ze Zirkanu (ten tehdy záhadně zmizel i se svou ženou) sem přijel složit slib věrnosti králi Molkovi. Poprvé tak spatřil princeznu Riciu. Chtěl s ní promluvit, ale ona ho s opovržením odmítla. Tenkrát si přísahal, že mu tuto urážku draze zaplatí. Teď se chvíle pomsty přiblížila na dosah.
Obrátil se ke dvěma jezdcům, kteří stále v uctivé vzdálenosti klusali za ním a zavolal:
"Shromážděte všechny muže! Pro dnešek už bylo zábavy dost. Ať se zbylých obyvatel města sestaví pracovní čety. Chci, aby ještě před polednem začali zasypávat tenhle příkop."
Hrabě seskočil z koně. Stál na hradním nádvoří. Padací most i železnou mříž zničili stejně snadno jako městskou bránu. Arkunův dar - miny - se opět plně osvědčil. Jeho vojáci se potom vrhli do útoku, ale tentokrát se rozhořel nelítostný boj. Poslední obránci si byli vědomi toho, že už nemají kam ustoupit, a že prosit o milost nemá smysl. Bili se proto se zoufalou urputností.
Lépe zorganizovaní a početnější útočníci nicméně pomalu ale jistě získávali převahu. Jejich vůdce se probojoval do donjonu, zanechávaje za sebou množství zkrvavených těl. Král a jeho poslední věrní se shromáždili ve vyšších patrech věže s jedinou nadějí, že zemřou v boji.
Hrabě stoupal rychle po schodišti. Věděl, že komnaty princezny jsou ve druhém patře... Rozrazil dvoje dveře a konečně našel, co hledal. Mladá dívka, oblečená do dlouhé modré tuniky, stála bledá a vzpřímená nehybně proti němu. Chůva v šedých šatech s vrásčitými tvářemi se vrhla vpřed, v zoufalé snaze chránit svou paní. Byl to projev vrcholné oddanosti, ale bez špetky logiky. Vetřelec se jí zbavil jediným úderem pěsti do obličeje.
Pomalu postupoval vpřed. S očima svítícíma zlobnou radostí vypadal jako had hypnotizující svou kořist. Potom jediným rychlým chvatem uchopil svou obět v pase a rozerval jí šaty. Tlačil ji před sebou k posteli za jejími zády. Ricia se pokusila vzdorovat, škrábala, bušila pěstmi do velkého obličeje, který se k ní pomalu přibližoval.
Obrovská ruka uchopila obě její drobná zápěstí najednou. Nesmírná síla oddálila její stehna...
"Dva roky už čekám na tenhle okamžik. Konečně nadešel čas mojí pomsty. Nejdřív si tě vezmu já, potom tě předhodím Asrokovi, kterému jsem tě slíbil jako malé odškodnění a na konec se na tobě vystřídají všichni mí muži, až do nejposlednějšího sluhy. Chci, aby každý mohl vyprávět, že si užil s dcerou bývalého krále."
"Jste hanebný ničema!"
Jedním mohutným trhnutím kyčli překonal surovec poslední překážku. Ricia vykřikla bolestí.
"Jen křič, křič... ještě víc! To mě dělá dobře," vysmíval se její kat.
Lusak se v čele svých jezdců blížil ke Kevře. Byli na cestě už od svítání. Při pohledu na zničenou městskou bránu pobídl koně. Zavolal na Marka, který cválal po jeho pravici:
"Vaše obavy byly oprávněné, messire! Město padlo. Prosme nebesa, aby hrad ještě vydržel."
Dolehla k nim ohlušující detonace.
"Útočí na pevnost," dovtípil se Mark.
K hradbám jim zbývala ještě čtvrthodina jízdy. Stanový tábor, který hrabě rozbil před městem, střežila slabá desítka mužů. Smetli je za chodu. Oddíl rychle postupoval hlavní ulicí, posetou mrtvolami.
"Musíš uznat," vysílal Ray, "že jim to jde docela dobře. Nemají vůbec zapotřebí nějaké školení od tvého společenství čistého zla."
"Viděl bych to spíš tak, že není třeba rozšiřovat jejich obzory o nové nápady."
Na hradním nádvoří ještě kladly odpor poslední izolované skupinky králových vojáků. Nečekaný příchod bývalých vězňů způsobil v řadách útočníků paniku. Lusak kolem sebe bil hlava nehlava a postupoval rychle vpřed.
Patterson, který se držel těsně za Markem, byl překvapen obratností, s jakou se jeho nadřízený zbavil dvou nepřátel, kteří se zavěsili na jeho koně.
"Myslel jsem si, že nesmíme nikdy zasahovat do vnitřních sporů?"
"Už ten fakt, že máte na sobě uniformu, že cváláte pod nějakou korouhví, vás zařazuje do jednoho z táborů. Konec konců, partie už je stejně rozehraná a naše účast běh událostí příliš neovlivní. Pozor zprava!"
Špička meče zasáhla divokým výpadem Pattersonův hrudník. Nemít ochranný štít, zabořila by se zbraň do jeho těla až po jílec. I tak byla rána vedena takovou silou, že na zlomek sekundy pozemšťana zcela ochromila. Instinktivně reagoval na útok prudkým švihnutím svého meče.
Zděšeně sledoval svého protivníka, jak se hroutí na zem s hlavou napůl oddělenou od těla. Poprvé v životě někoho zabil a udělalo se mu špatně. Inkasoval další dva zásahy, aniž si to příliš uvědomoval. Tři gardisté na něho zle dotírali, pevně rozhodnuti s ním rychle skoncovat. Jako ve snách viděl, jak se útočníci kácejí pod strašlivými údery Raye.
"Proboha, vzchopte se, Riku!" řval na svého společníka Mark. "Takhle se za chvíli generátor ve vašem opasku vybije. Vracejte alespoň rány, jinak jste za hodinu bez ochrany! Nehledě na to, že domorodci nepochopí, jak je možné, že jste po všech těch zásazích ještě stále naživu."
"Promiňte, Marku, já..."

"Já vím. Ale teď zapomeňte na Zemi a na civilizaci! Jsme v jiném světě, kde mají úplně jinou stupnici hodnot. Držte se za mnou, Lusakovi se podařilo proniknout do donjonu."
Nečekaný zásah čerstvých sil změnil průběh bitvy. Naděje na vítězství se přesunula na druhou bojující stranu. Gardisté hraběte ztráceli iniciativu a jejich ztráty rostly. Jejich kamarádi na hradbách mohli jen bezmocně přihlížet.
Ve velkém sále v přízemí donjonu vřava a zmatek vrcholily. Povstalci se natlačili u úzkého schodiště, aby zlikvidovali poslední ohnisko odporu královых věrných. Ti za boje ustupovali do vyšších pater věže.
Nečekaný útok do týlu dostal gardisty mezi dva ohně a dvorana se stala dějištěm nemilosrdné a divoké bitky.
Patterson, který se držel stále v blízkostí Marka, obdivoval zručnost, s jakou kapitán zacházel se svou zbraní. Lusak, razící si cestu houfem nepřátel jako divočák smečkou honících psů, náhle zavyl nelidským hlasem, když před sebou spatřil známou siluetu.
"Asroku, ty zrádče, přišla chvíle odplaty."
Rozpoutal se divoký a nelítostný souboj na život a na smrt. Ostatní bojovníci instinktivně ustoupili, aby udělali dvojici místo. Mark, který se s Asrokem už jednou utkal, věděl, že rytíř má obrovskou sílu. Lusak mohl kompenzovat tento handicap svou rychlostí a pružností. Dlouhé minuty byl výsledek boje na vážkách. Štít zdemolovaný hroznými údery chránil Lusaka stále méně a z Asrokova ramene, zasaženého špičkou meče, vytékala krev.
Oba protivníci měli stejně nepříčetný výraz v obličeji a oči jim plály nenávistí. S chraptivými výkřiky vyráželi do nových a nových útoků.
Mark se nemohl spokojit s roli pasivního diváka. Odrážel útoky vojáků, kteří byli ve stále větším počtu vytlačováni z vyšších pater. Patterson, který se konečně zbavil své ztrnulosti, se bil jako ďábel, pod nenápadným leč bedlivým dohledem Raye. Nepřekonatelný android poslal k zemi každého, kdo se k němu přiblížil. Používal údery plochou stranou meče, aby se vyhnul zbytečnému zabíjení i když věděl, že vždycky se najde někdo, kdo dokončí jeho dílo a dorazí zraněné.
S vítězným řevem zabořil konečně Lusak svou zbraň do Asrokovy hrudi. Obrovská postava na okamžik znehybněla. V posledním zoufalém gestu se zrádný šlechtic pokusil zvednout svou zbraň. Ta mu ale vyklouzla z ruky a s řinčením dopadla na dlažbu. Lusak škubnutím vytrhl meč z těla svého protivníka. Ten se zapotácel a sesul se pomalu k zemi.
"Lusaku, pozor! Za vámi!"
Markovo varování přišlo o zlomek sekundy pozdě. Jeden ze Zirkanových gardistů sekl rytíře zezadu do levého boku. Lusak klesl na kolena, štít mu vyklouzl z ruky.
Mark se zuřivě vrhl vpřed. Strašlivou ranou jednomu vojákovi téměř odsekl hlavu a druhému vzápětí probodl plíce. Zákeřník, který zranil Lusaka, už neměl čas použít svou zbraň podruhé. Zhroutil se na zem s lebkou rozpolcenou mečem pozemšťana. Ten zachytil klečícího Lusaka a opatrně ho položil na dláždění. Ray, který sledoval svého přítele z těsné blízkostí, zlikvidoval téměř mimochodem tři gardisty, snažící se ohrozit Marka. Odvysílal:
"Je ztracený. Rána zasáhla slezinu a způsobila vnitřní krvácení. Nepřežije ani hodinu."
Lusak, který poznal Marka, ze sebe s námahou vypravil: "Princezna... v prvním patře... ochraňte ji... prosím vás... rychle, ve jménu našeho přátelství... než zemřu, chtěl bych..."
Mark neváhal ani okamžik.
"Riku," zakřičel, "zůstaňte tady a dejte na něj pozor!"
V doprovodu Raye se vrhl vzhůru po schodišti přeplněném gardisty. Nikdo nebyl schopen čelit tak divokému útoku. Jedni padali jako podťatí pod údery kapitána, druzí se ocitali ve vzduchu, vrháni Rayem na druhý konec dvorany. Za tři minuty byli oba přátelé na odpočívadle prvního patra.

19

Křeč rozkoše otřásající tělem hraběte doprovázelo bolestné sténání jeho oběti. Zirkan zůstal několik okamžiků nehybně ležet, vychutnávajíce své vítězství. Nebylo mu však dopřáno, aby se z něho těšil dlouho. Ozval se zvuk praskajícího dřeva a dveře se prudce rozletěly. Na prahu se objevily obrysy dvou postav s meči v rukou...
Zrádce se jako had hbitě sesul z lůžka. Bleskově vytáhl z opasku laserovou pistoli a stiskl spoušť. Při kontaktu paprsku s Markovým ochranným štítem se ozval zvláštní praskavý zvuk. Rebel si uvědomil svůj omyl nejspíš až v pekle: Ray zvedl ukazováček a tenký červený svazek zasáhl Zirkana u kořene nosu. V místě dopadu po něm zůstala jen miniaturní černá dírka. Šlechtic znehybněl s pohledem naplněným směsicí údivu a hrůzy.
Mark přistoupil k Ricii, která si zakrývala tvář předloktím. Nic z toho, co se odehrálo, neviděla. Zatímco pozemšťan pomáhal princezně na nohy, Ray schoval pistoli rychle do svého oděvu.
"Princezno, snažně vás prosím, pojďte se mnou! Můj přítel, rytíř Lusak umírá a přeje si vás ještě vidět."
Ricia, které se ještě třásla kolena, by se byla znovu zhroutila, kdyby jí pevně nepodpíraly paže jejího zachránce. Když spatřila bezvládné tělo hraběte, viditelně se jí ulevilo.
"Jak vypadá situace?" zeptala se chvějícím se hlasem.
"Zatím dost zmateně, ale oddíl, který přivedl rytíř Lusak, vám nejspíš zajistí vítězství."
Když vyšli z chodby, ze stínu se na ně vrhli dva nepřátelští vojáci. Ray je smetl z cesty jedním máchnutím své paže - mrštil jimi proti zdi, kde se s kovovým řinčením deformovaného brnění sesuli bezvládně na zem. V přízemí vládl neobvyklý klid: boje teď probíhaly ve druhém poschodí, kde se přívrženci hraběte dostali do kleští mezi zbytky obránců hradu a nově příchozí posily. Všichni se bili s divokou zuřivostí o to paradoxnější, že už vlastně nebylo proč. Desítky těl bojovníků obou znepřátelených stran pokrývaly dlažbu zrudlou vyteklou krví.
Lusaka, ležícího v rohu dvorany, podpíral Patterson. Ricia k němu přiklekla.
"Princezno, dorazili jsme včas?" šeptal rytíř. Položila ruku jemně na jeho čelo.
"Váš příchod rozhodl o vítězství. Byl jste úžasný!"

"Takže jsem vás zachránil? pokračoval Lusak přerývaně. "Je to skutečně pravda?"
Ricia obrátila na okamžik oči zalité slzami k Markovi.
"Ano, přísahám! Zachránil jste můj život i mou čest." Jak dívka pokračovala, Lusakovy rysy se pomalu uvolňovaly. "S něčím se vám musím svěřit. Dá-li bůh, budete to vy, koho si vyberu za manžela."
Pomalu se sklonila a její ústa se lehce dotkla bílých chladnoucích rtů rytíře. Lusakovi se po obličeji rozlil výraz nevýslovného štěstí. Očima se vpil do zraků princezny a vydechl:
"Jsem šťasten... šťasten..."
Jeho zornice se rozšířily, pohled vyhasl a hlava mu klesla na rameno. Mark uchopil paži svého druha:
"Je konec! Děkuji vám, že jste mému příteli dopřála poznat štěstí v jeho poslední chvilce. Byl to šlechetný a věrný rytíř."
Následnice trůnu už nemohla zadržet slzy. "Mohla jsem být méně šlechetná než on?"
Ze schodiště se ozval vítězný pokřik. Přibíhal Araz, meč potřísněný krví až po rukojeť.
"Vítězství! Král je živ! Zatím se nám ale nepodařilo objevit toho zrádce Zirkana."
"Je v jedné komnatě v prvním patře. Mrtvý. Oznamte to jeho mužům, kteří ještě bojují venku. To pomůže, aby se vzdali. Dnes už vyteklo i tak dost krve."
Princezna vrhla na Marka překvapený pohled. Vzal ji kousek stranou a obrátil se na ni naléhavým tónem:
"Myslíte si, že jste lhala umírajícímu, abyste mu ulehčila jeho konec. Jenomže tak to není! Musíte sama sebe přesvědčit, že to, co jste prožila, byla jen ošklivá noční můra, která se rozplyne s prvním rozbřeskem dne. Královská dcera nemůže být v podezření! Musí uniknout osudu většiny ostatních žen!"
Když Ricia zavrtěla odmítavě hlavou, pokračoval Mark už velitelským tónem:
"Viník zaplatil svůj zločin životem. Nikdo se nikdy nedozví, co se mezi vámi skutečně stalo. Představujete si, že moje přítomnost vám bude vždycky připomínat, jaké hrozné tajemství v sobě nosíte? Nebojte se! Zítra, nejpozději pozítří opustím navždy tohle město a vrátím se do své vzdálené země. Proto vás zapřísahám! Od teď musíte všude rozhlašovat, že rytíř Lusak a jeho přátelé přišli včas a zachránili vám život i čest! Jen tak nebude obět mého přítele zbytečná. Je to ta nejvyšší pocta, jakou mu můžete udělit."
Princezna několikrát zhluboka vydechla. Nenápadně si osušila slzy a pokusila se dokonce o úsměv. Potom napřáhla ruku a řekla pevným hlasem:
"Nabídněte mi rámě, messire Marku. Chci vyhledat krále." Velice tiše pak dodala: "Vy jste nejen muž se srdcem na pravém místě, ale i obratný politik. Po tomhle hrozném vraždění musí otec opět získat svou autoritu. Měla bych mu v tom ze všech sil pomáhat a ne mu přidělávat další starosti."
Čadící louče osvětlovaly spoře velký sál. Mrtvá těla zmizela, podlaha byla vydrhnuta a stoly rozestavěny. Jak se dalo čekat, zpráva o smrti hraběte vedla k rychlé kapitulaci jeho zbývajících bojovníků. Král strávil odpoledne inspekcí hradu. Nařídil pohřbít mrtvé a vydal se do městských ulic. Obyvatelé, zbavení konečně strachu ze soldatesky zrádného hraběte, vítali nadšeně svého panovníka. Protože to byl inteligentní muž, sezval všechny své věrné šlechtice na improvizovanou hostinu. Zatím ještě neměl čas udělat si přesnější představu o ztrátách a disponibilních lénech. Nejlepším způsobem, jak uklidnit netrpělivce, bylo nabídnout jim dobré jídlo a pití, a nějaké rozptýlení.
Po pravici krále seděl starý hofmistr, levou paži zavěšenou na pásce. To mu však příliš nebránilo, aby se zuřivě nepotýkal s obrovským kusem pečeného masa.
Princezna, s obličejem ještě poznamenaným nedávnými prožitky, se pokoušela rozdávat úsměvy na všechny strany. Hovořila hodně s Arazem, který byl z tohoto projevu přízně zjevně celý pryč. Narážely se stále další sudy piva a díky tomu se atmosféra stávala čím dál rozvernější. Jeden se snažil překřičet druhého, když dávali k dobru své historky z bitvy.
Byla to přirozená lidská reakce, přání zapomenout na chvíli na padlé přátele, vítězství života nad smrtí. Po nějaké době požádala princezna svého otce o dovolení odejít z hlučné společnosti.
Oslavy pokračovaly. Přejedený Mark nemohl potlačit zívání. Náhle se na pokyn krále otevřely velké dveře do sálu stráže tudy přiváděly třicítku žen, malé vystrašené a pištící stádečko. Objevili je v táboře protivníka. Hrabě pochytal ženy ve vesnicích, kterými táhnul, aby sloužily jako rozptýlení pro jeho muže.
Zaražené přepychovou tabuli, kterou viděly poprvé v životě, tlačily se ustrašeně jedna na druhou.
"Pánové, udělejte jim místo!" překonal vzniklé rozpaky panovník.
Mezi Marka a Pattersona se usadila mladá a hezká tmavovláska. V pohublé tváři vypadaly její oči nepřirozeně velké. Natáhla nesměle ruku k pokrmům na stole. Mark jí předešel, odtrhl kuřecí stehno a podal jí ho.
"Díky pane," huhlala dívka nacpanými ústy.
Jedla hltavě, jako by se bála, že jí na poslední chvíli někdo vyrve potravu z pusy. Když konečně utišila hlad, pohlédla zvědavě na oba muže. Pousmála se. Osud se k ní zachoval zřejmě ještě dost příznivě. Její kavalíři nevypadali jako hrubiáni, zvláště ten mladší měl velice jemnou tvář. Mohla tedy doufat, že nebude příliš trpět. Objala Pattersona kolem krku.
Někteří rytíři, rozhodnější než pozemšťané, už vlekli svoje společnice do temnějších zákoutí. Klenba ozvěnou vracela smích, vzdechy a chraplavé sípání. Král se zadostiučiněním pozoroval představení, odehrávající se před jeho zraky. Odměnil své věrné a navíc tímto způsobem zabránil, aby se rozběhli po městě a páchali další násilí na nevinných měšťanech. Zvedl se a opustil sál následován hofmistrem.
Mark se rozhodl, že už také půjde. Patterson se momentálně nacházel ve žhavém objetí brunetky a vrhl na svého nadřízeného rozpačitý pohled. Ten se k němu naklonil a zašeptal mu do ucha:
"Vzpomeňte si na pravidlo číslo dvě Služby. Agent S.D.P.P. se musí v prostředí primitivní civilizace cítit jako ryba ve vodě. Svým chováním nesmí nikdy vzbudit podezření, že pochází z jiného světa."

"Ale jestli to Ray nahraje..."
"Buďte bez obav! Umí být pozoruhodně diskrétní, když to situace vyžaduje. Navíc se mi zdá, že je právě v této chvíli dost zaneprázdněn."
Android měl na kolenou usazenu velkou blondýnku, kterou líbal na krku. Dívka na to reagovala pištivým smíchem...
Schodiště dost mizerně osvětlovala jediná louč a tak Mark stoupal pomalu, aby se vyhnul tmavým skvrnám zasychající krve. Věděl, že ve druhém patře byla přichystána ložnice pro rytíře. Na odpočívadle prvního patra náhle vystoupila ze stínu stará žena. Její obličej byl jedna velká modravá podlitina. Ústy zkřivenými otokem tiše promluvila:
"Messire Marku, princezna ná vás i přes svou únavu pamatovala s privátním pokojem. Myslí si, že za vaši odvahu si zasloužíte odpočinek."
Odvedla ho k nedalekým dveřím. V úzkém pokoji, osvětleném svící byl jediný kus nábytku - postel.
"Je to tu maličké, ale nebudou vás rušit ostatní rytí."
Ještě než se vzdálila, dodala spěšně a jakoby stydlivě:
"Děkuji vám pane, že jste zachránil mou malou princeznu. Vychovala jsem jí od malička... Je jako moje vlastní dítě."
Mark se usadil na pelest a shodil boty. Už svlečený si opatrně prohmatával žebra. Tvář se mu přitom křivila bolestí. Bude mít pěkné modřiny. Konečně sfoukl svíčku a s úlevou se natáhl na lůžko.
Upadal už do polospánku, když ho vytrhl zvuk bosých chodidel po dlažbě. Pružné tělo s hedvábnou pokožkou vklouzlo pod přikrývku a přitisklo se k němu. V odraženém světle loučí pronikajícím sem oknem ze dvora poznal Ricii.
"Princezno..." vyrazil ze sebe těžce.
Položila mu něžně prst na rty.
"Prosím vás, neříkejte nic." Položila si hlavu na jeho raměno. "Dnes ráno jsem prožila hrozný sen. Tak hrozný, že jsem si myslela, že už nikdy nesnesu, aby se ke mně přiblížil nějaký muž. Napadlo mě, že jiný sen, příjemný, by mohl možná zahnat tuhle noční můru..."
Mark, vyvedený z míry se ani nepohnul. Ricia se k němu přivinula. Na své kůži cítil hroty jejích ňader. Zastřeným, téměř prosebným hlasem dívka pokračovala:
"Vy jediný mi můžete pomoci. Prosím!"
Jak si zachovat jasnou mysl, když se k vám tiskne chvějící se horké tělo. Mark objal princeznu. Jeho ruce něžně hladily hedvábnou pokožku. Políbil ji na víčka, na tvář. Jejich ústa se spojila ve vášnivém polibku.

20
Mark pozoroval východ slunce. Ležel v posteli, Riciinu hlavu zabořenou pod ramenem. Skoro nespali. Mnohokrát za noc je milostné hry přivedly na vrchol rozkoše. Markovi se jeho úmysl vydařil - díky němu princezna zapomněla na svoji noční můru.
"Proč tu nezůstaneš?" zašeptala. "Otec nám dá svolení k sňatku. Mohl bys být jeho nástupcem."
"To je nemožné! Slíbil jsem, že se vrátím do své země."
"Jiný svět," vzdychla.
Mark chtěl protestovat, ale přerušila ho:
"Ne, neříkej to! Nepřicházíš z jihu. Tam žijí jen divoké kmeny. Dlouho jsem mluvila s Arazem. Vyučil mi tvé uvěznění v tom podivném místě i způsob, jak jsi je odtamtud dostal. Znal jsi ty stvůry a zničil jsi je!"
Mark se zhluboka nadechl a odhodlal se:
"Vážím si tě až příliš na to, abych ti lhal, Ricio. Pocházím opravdu ze vzdálené země, ale tak vzdálené, že si to ani nedokážeš představit. Ti zločinci pocházejí z mého světa a porušili jeden z našich základních zákonů. Potrestali jsme je, už se nikdy nevrátí."
"Kdo jsi?"
"Řekněme, že jsem byl vyslán naším nejvyšším soudcem. Moje mise je skončena, musím se vrátit."
"Uvidíme se ještě někdy?"
S lítostí jí musel vzít poslední naději:
"Nikdy. Ještě uběhne mnoho století, než se tvůj národ pustí do boje s hvězdami."
Na Riciiných víčkách se zatřpytila slza. Přitiskla se k Markovi a její rty klouzaly po jeho šíji, hrudníku.
"Obejmi mě pevně, naposled..."
Mark cítil, jak z něho odchází únava, jak se mu vracejí síly...

Začínalo se stmívat. Tři muži jeli rychlým klusem po prašné cestě. Patterson, který podřimoval v sedle, několikrát málem sklouzl z koně.
Pozemšťané opustili Kevru kolem poledne. Král ujišťoval Marka, že ho na svém dvoře vždy rád uvidí.
V hloubi duše však vládci nebylo proti mysli, že tento neobyčejný muž, kterého si jeho poddaní oblíbili, odjíždí. Kdo ví, jestli by se časem nepostavili proti němu. Patterson potlačil zívnutí a zabručel:
"Proč jsme nepočkali a nevyjeli až zítra?"
Mark ostře opáčil:
"Dobrý agent nikdy neztrácí čas. Ráno, zatímco jste se vzpamatovával po nočních hrátkách, prošel Ray ulice Kevry a zaznamenal všechno do nejmenšího detailu."
Ray vyslal Markovi trochu ironickou poznámku:
" Vím, že tvá noc nebyla ani nepříjemná, ani klidná."
"A ta tvoje, Rayi?"
"Můj Bože, nemůžu si stěžovat. Ta udělaná blondýna měla rozhodně jiskru. Škoda jen, že nikdy neměla schopného

instruktora."
Tento neslyšitelný rozhovor trval snad dvě sekundy. Vzápětí Patterson reagoval na Markovu odpověď:
"Vzdávám se! Vím, že máte vždycky poslední slovo, kapitáne."
Mark se rozesmál:
"Říkej mi Marku! Ať příjemně zakončíme naši návštěvu Sylwy."
"Kam vlastně jedeme?"
"Zajímá tě to opravdu brzy," řekl Mark pobaveně. "Vrátíme se k Zirkanu, abychom se ubezpečili, že je základna zničená a zároveň se podíváme, jak jsou na tom místní obyvatelé. Pak můžeme vyrazit k Neptunu II s pocitem, že jsme svůj úkol splnili!"
Když se úplně setmělo, utábořili se v lesku a najedli se ze zásob, které jim před odjezdem připravila jedna stará žena. Nazítří se po dost nepohodlně strávené noci vydali znovu na cestu.
"Zastavíme se v první vesnici, kterou jsme navštívili při příchodu na Sylwu," rozhodl Mark.
Krátce po poledni byli na místě. Stařešina je přijal velmi vlídně, ale vypadal unaveně a ustaraně. Pozval je k sobě - Zaka, která Marka okamžitě poznala, pospíchala pro džbány a poháry. Kapitánovi se zdála vyčerpaná a pohublá.
Stařec zvedl svůj pohár.
"Na vaše zdraví, pane. Nezlobte se, že nápoj, který vám podáváme, není nejchutnější. Je to jen voda, která zbyla ve starých sudech od piva." S pokleslými rameny smutně pokračoval: "Za jiných okolností bychom uspořádali hostinu na uvítanou našeho vzácného přítele. Bohužel, vojáci po vašem odjezdu ještě dvakrát vyplenil naši vesnici. Nejdříve muži hraběte ze Zirkanu a pak králové vojáci. Všechno nám vzali - nemáme chléb ani drůbež. Jíme jen polévky z trávy a kořínky. Kdo ví, jestli přežijeme do příští sklizně."

Mark se zadíval na slunce zářící na horizontu.
"Les není daleko, myslím, že je ještě čas něco ulovit."
Stařec otevřel ústa k protestu, ale jeho host pokračoval:
"Hrabě ze Zirkanu je po smrti a král zvítězil. Máte naději, že několik příštích let budete žít v míru. Molk ještě ani nestanovil nová léna. Tenhle les zatím nepatří nikomu, proto v něm můžeme lovit!"
Slabý úsměv přelétl přes starcovu tvář.
"Konečně dobrá zpráva, messire Marku." "Promluvíme si později, po večeři."
Po deseti minutách cvalu dorazili tři jezdci na kraj lesa. Mark seskočil z koně a posadil se ke stromu. Rik ho napodobil.
"Rayi, použij svůj antigrav a biologické detektory, vystopuj nám jednu nebo dvě bestie a dej nám vědět."
Nechali se ukolébat lehkým spánkem. Náhle se Ray ozval:
"Marku, mám problém. Zaznamenal jsem modul, severně asi kilometr od tebe."
Kapitán se okamžitě zvedl a následován Pattersonem vykročil určeným směrem. Rike byl pokaždé, když pod ním zapraskala větvička, zpražen Markovým hněvivým pohledem. Za chvíli se dostali do hustého křoví a zahlédli modul. Ray se k nim opatrně připojil.
"Je to záchranná loď a je prázdná."
"Kde jsou piloti?"
Přiblížili se k modulu a náhle za sebou zaslechli hlasy.
"Nehýbat se! Říkal jsem ti, Frede, že nás Arkun dá hledat."
"Idiote! To jsou přeci domorodci."
Mark se pomalu otočil, s vylekaným a zvědavým výrazem v obličeji. Dva astronauti stáli chráněni silným kmenem, v rukou laserové pistole.
"Odkud jsou?" zeptal se první z nich. "To je nakonec jedno. Dovedou nás do vesnice. Nemůžeme tu trčet celou věčnost." Muž, nazývaný Fredem, se pokusil naznačit jejich úmysly posunky. Oba astronauti nechali své zbraně klesnout. Mark nenápadně upozornil Pattersona, aby zvýšil sílu svého ochranného opasku. Usoudil, že je na čase ukončit hru a prohodil galaktickým jazykem:
"Zatýkám vás. Vzdejte se!"
Piráti bleskově zahájili střelbu. Jas laserových paprsků Marka na okamžik oslepil. Když se mu vrátil zrak, jejich protivníci zmizeli, jakoby vymazání obrovskou gumou. Ray aktivoval svůj dezintegrátor.
"Proč jsi to nepoužil hned?" divil se Rike.
"Takhle můžeme dokázat, že jsme jednali v sebeobraně. Teď Rayi, odstraň modul. Nesmí tu po nás zůstat sebemenší stopa. Musíme se vrátit k lovu, naši přátelé potřebují večeři."
Příjezd pozemšťanů, vezoucích v sedle mrtvé phorexe, doprovázely výkřiky radosti. Jedno zvíře bylo okamžitě staženo a nabodnuto na rožeň, zatímco dvě zbývající se připravovala k vyuzení.
"Váš příchod je pro nás vždy svátkem, messire Marku. Proč vám král nepřiděli léno? Rádi bychom vám sloužili," řekl stařec.
"To není možné! Vracím se do své země."
Po jídle se Mark odebral do místnosti, kde strávil noc již při své první návštěvě.
Všichni už spali, když se objevila Zaka a vklouzla k němu na lůžko.
"Tvůj otec tě poslal?"
"Ne! Počkala jsem, až usne. Chtěla jsem být tuhle noc s tebou, jsi skvělý!"
Takové vyznání nemohlo zůstat bez odměny!

Ray umístil modul do nákladového prostoru Neptunu II. Poslední dva dny na Sylwě proběhly bez problémů. V Zirkanu

nevyvolala smrt hraběte žádný smutek. Vládce nebyl oblíben a navíc prohrál! Panovala tu spíše atmosféra úzkostného čekání: kdo bude novým pánem?
Ray procházel úzkými uličkami města. Zdálo se, že se místní obyvatelé už vyrovnali s nájezdy rytířů a s daněmi, které si předtím vynutil Lusak.
Mark se bez váhání vydal k hradu, kde zůstalo jen pár sloužících. Nechal připravit jídlo a rozhodl, že zde přenocují - tentokrát si dopřáli spánek v nejkrásnějších pokojích hradu.
Ray využil noc na prozkoumání podzemní chodby. Vzduchotěsné dveře splnily svůj účel - tlaková vlna exploze k hradu ani nepronikla. Z opatrnosti android vyřadil z činnosti i mechanismus otvírání dveří. Kdyby se nějaký bývalý vězeň pokusil chodbu najít, nikdy se tam nedostane.
"Tlak v přechodové komoře je obnoven," oznámil Ray, "můžete si nastoupit."
Chvilku poté, co Mark usedl v pilotní kabině, zazvonilo videoradio.
Plukovník Parker vypadal ustaraně. Začal trochu rozpačitým hlasem.
"Vidím, že vaše mise je u konce."
"Přesně tak! Konečně se vracíme na Zemi."
"Mám pro vás bohužel jednu nepříjemnou zprávu. Jeden pirátský astronef se chytil do naší pasti. Málem se z toho dostal - podařilo se nám ho sestřelit až v blízkosti Sylwy."
"Důležité je, že jste ho zasáhli, ne?"
"Posádka unikla v záchranné lodi. Myslel jsem si... Nakonec, než žádat o speciální povolení... Nemohl byste... Přesně jsme lokalizovali oblast, kde přistál..."
Mark se rozesmál.
"Zdá se, plukovníku, že vám budu muset něco oznámit. Úplně náhodou, na lovu, jsme byli napadeni dvěma ozbrojenými piráty. Jednali jsme v sebeobraně, protože začali střílet jako první. Přikázal jsem svému androidovi, aby použil dezintegrátor."
"Jsou mrtví?"
"Ano, a navíc jsme se zbavili i jejich modulu."
Parker ulehčeně vydechl.
"Vynikající! Kdyby nastaly nějaké problémy, dosvědčím, že jste jednal na příkaz Vesmírné policie."
"Díky! A na shledanou na Zemi! Nezapomínám na to, že vám dlužím láhev skotské za vaši intervenci v pravý čas..."
Zatímco Ray připravoval kosmickou loď ke startu, Mark se spojil s S.D.P.P. Na příjmu zastihl stejného zrzavého operátora jako předtím. Muž si Marka, připomínajícího hrdinu z televizních seriálů, s pobavením prohlížel.
"Kapitán Stone podává hlášení."
"Máte smůlu! Generál odešel ze své kanceláře už před třemi hodinami. Jestli chcete, přepojím vás k němu domů."
Mark nechtěl vyrušit generála v nevhodném okamžiku, a proto rychle odpověděl:
"Není třeba! Není to nic mimořádného. Stačí, když generál najde mou zprávu zítra na stole."
Trochu udivený operátor ukončil rozhovor: "Připraveno k zaregistrování!"
Mark se otočil k Pattersonovi, který stál bez pohnutí u průzoru a upíral pohled na Sylwu. Modravá planeta se rychle vzdalovala, zmenšovala a za okamžik už nebylo možné rozeznat pevninu.
Mark položil příteli ruku na rameno.
"To jsou nejhorší chvíle našich výprav. Opouštíme bez naděje na shledání ty, kteří nám poskytovali pomoc, přátelství a někdy lásku..."
Mladý muž souhlasně pokýval hlavou.
"Chci ti říct, Marku... Ještě jsem neměl příležitost ti poděkovat. Nebýt tebe, tak by moje druhá výprava byla tou poslední!"
"Žádnou sentimentalitu, chlapče. Kdo si zabírá první koupelnu?"

21
Ray zastavil transvozidlo před luxusní budovou, kde bydlela Elza Swensonová. Všude byla tma, jen ulice zaléval proud mnohobarevných světel. Hned po návratu na Zemi zatelefonoval Mark Elze, která mu nabídla večeři... a možná i něco víc.
Kapitán vystoupil na chodník a Ray zabručel: "Myslím, že mě dnes už nebudeš potřebovat."
"Ne, můžeš vrátit transvozidlo na parkoviště."
Android trochu zrozpačitěl:
"Radši si ho ještě nechám. Mám schůzku se Sue."
Když uviděl Markův tázavý pohled, upřesnil:
"Víš, to děvče, které zastupovalo generálovu sekretářku Peggy."
Markovi to zacukalo v koutcích úst.
"Už si vzpomínám. Přivedl jsi mě tenkrát do nemožné situace. Přijala tvé pozvání?"
"Bez váhání!"
Ray velice lidsky přimhouřil jedno oko.
"Musím toho využít, než jí nějaký dobrák prozradí, že jsem android! Ona si mysli, že jsem poručík z S.D.P.P."
"Bav se dobře, zítra mi to budeš vyprávět." Ještě než se rozešli, Ray dodal:
"Víš, Marku, znovu jsem si prohlížel záznamy, které jsem schoval, abys neměl problém s technokraty, kteří nevidí rádi, když agenti laškují s domorodými děvčaty..."
"No a?"

"Není to špatné, ale jestli máš zájem, můžu ti dát pár dobrých rad."
Transvozidlo se začalo vzdalovat od Marka, který stál na chodníku neschopen jediného slova.
Rejstřík Rayových citů se rozšířil o další lidskou vlastnost.
Objevil pýchu.